

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

D O Ğ U Y Ü C E L

T R O L

R O M A N

DOĞU YÜCEL TROL

Can Çağdaş

Trol, Doğu Yücel

© 2026, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2026, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 7000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Abdullah Ezik

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: MY Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sokak. No:8 Kat:2

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 47939

ISBN 978-975-07-6679-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DOĞU YÜCEL

TROL

ROMAN

Doğu Yücel'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kimdir Bu Mitat Karaman?, 2017

Hayalet Kitap, 2018

Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları, 2018

Öldüğünü Google'dan Öğrenen Adam ve Diğer Tuhaş Hikâyeler, 2019

Güneş Hırsızları, 2022

Beter Ol Mitat Karaman!, 2022

DOĞU YÜCEL, İstanbul'da doğdu. 1995'te İzmir Amerikan Koleji'nden mezun oldu. Dokuz Eylül Üniversitesi İktisat Bölümü'nden mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi'nde Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda ve 1999'da Nostromo Bilimkurgu Kısa Öykü Yarışması'nda kazandığı başarı ödülleriyle edebiyat dünyasına giren yazarın ilk kitabı *Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları* 2000 yılında yayımlandı. Daha sonra sırasıyla *Hayalet Kitap* (2002), *Varolmayanlar* (2011), *Güneş Hırsızları* (2014), *Kimdir Bu Mitat Karaman?* (2017), *Öldüğünü Google'dan Öğrenen Adam ve Diğer Tuhaf Hikâyeler* (2019), *Beter Ol Mitat Karaman!* (2022), *Uzak Dünyalar* (2023) isimli kitaplarıyla yazın yolculuğu devam etti. Bunlardan *Hayalet Kitap* 2004'te *Okul* adıyla, *Kimdir Bu Mitat Karaman?* ise *Mitat* adıyla 2023'te sinemaya uyarlandı, her iki filmin de senaryosunu yazdı. *Şaşkın* (2005) ve *Küçük Kıyamet* (2006) filmlerinin de senaristi olan yazar, öyküleriyle *Kar İzleri Örttü* (2012), *İstanbul 2099* (2019) ve *Murathan Mungan'ın Seçtikleriyle – Erkekler Yalnızlıklar* (2021) gibi seçkilerde yer aldı. Çeşitli yayınlarda kültür-sanat yazıları yazan Doğu Yücel roman ve öykü dallarında çalışmalarına devam ediyor.

Trol: 1. İnternette insanların keyfini kaçırmak ya da münakaşa başlatmak için tohum ekmeye çalışan, alaycı söylemlerle kasıtlı olarak kişilere rahatsızlık veren kişi. 2. İskandinav folklorunda dev ya da cüce olarak resmedilen, mağaralarda veya köprü altları gibi izbe yerlerde yaşayan çirkin bir yaratık. Yolcuları çeşitli işlerle oyalar veya haraç keserler. 3. Teknelerle suyun dibinde sürüklenerek çekilen, huni biçiminde geniş ağızlı balık ağı.

*“Yaşamak, kalbin ve zihnin derinliklerinde
trollerle savaşımdır.”*

Henrik Ibsen, “Bir Kıta” şiirinden

*“Martılar, trol teknesini takip ederler, çünkü denize
sardalya atılacağını düşünüyorlardır.”*

Eric Cantona, Irkçı taraftara uçan tekme
attıktan sonraki açıklamasının tamamı.

*“Epigraflar faydalıdır,
iyi bir okur için bir romanı daha başlamadan bitirmek,
onu lime lime edip içini boşaltmak istiyorsanız...”*

Gülay Tokgöz, *Edebiyat Eleştirileri*, 1. Cilt

trük*

* Sinemada, tiyatroda gerçek duygusu vermek için teknik ustalıkla yapılan numara.

KAAN AYNA KARŞISINDA KENDİSİYLE YÜZLEŞİYOR

Sadece ağlaman gerekiyor. Hepsi bu.

Zaten var bi' ağlayasın. Yalan mı? Normal bir ağlama kesmez seni ama. Şöyle, hıçkıra hıçkıra, hüngür hüngür, şakır şakır, bağıra çağıra, tepine tepine, salya sümük olmalı. Epeydir tutuyorsun kendini çünkü. Sen tuttukça da tüm o istenmeyen duygular birikti: Gösterişli hayatınla kendinden bile gizlediğin güvensizliklerin, bir çöp gibi değersiz hissetmelerin, tarihin tozlu sayfalarına karıştığını sandığın pişmanlıkların, gördüklerin, duydukların, dillendiremediğin itirazların, itiraf edemediğin suçların ve çekmediğin cezaların, hepsi, göz pınarlarında birikmiş, baraj duvarlarıyla akıntısı kesilmiş bir nehrin coşkunuyla dayanmışlar gözbebeklerine, dökülecekleri ânı bekliyorlar.

Hissediyorsun onları. Beyin kıvrımlarında akıp duruyorlar ve bir çıkış yolu arıyorlar. Gümbür gümbür, dalga dalga yaklaşıyorlar, kabarmış, şahlanmış, tsunami ol-

muşlar adeta, bir izin versen yıkacaklar duvarları, aşacaklar dalgakıranları, topyekûn boşalacaklar gözlerinden, kir, pas, ne varsa silip süpürecekler...

Hadi ama, ağla da kurtul!

Millet neler yapıyor bu tip arınma seansları için, biliyorsun değil mi? Terapiye servet harcıyorlar, ağlatan film izliyorlar, şarlatanların akıl oyunlarına kanıyorlar, az tanıdıklarının cenazelerine gidiyorlar... Ve daha neler neler! Sense şanslısın. Hem bu inatçı kabızlıktan kurtulacaksın hem de görevini yerine getirmiş olacaksın. Sonrasıysa çok güzel. Müthiş bir rahatlama. Adeta orgazm. Belki daha da iyi, haftalar sonra bağırsaklarını boşaltmış gibi...

Gururun mâni oluyor değil mi? Nasıl az önce “sıçmış gibi” diyemediysen ağlamayı da kendine yakıştıramıyorsun. Sanki ağlarsan bu bir kaybeden olduğunun itirafı, şampiyon değil bir zavallı olduğunun beyanı olacak gibi geliyor sana.

Yahu, yok öyle bir şey!

Herkes ağlar. En ilkel insan eylemlerinden biri. Hatta ilk! Anne karnından çıkıp hayata başlarken ağlamayan var mıdır? Gözümüze giren ışıktan mıdır, hava değişikliğinden midir, yoksa başımıza gelecekleri sezdiğimizden midir nedir, daha nefes almadan çığlık çığlığa ağlarız.

Gerçi senin ağlaman bi’ başkaymış, annen eşe dosta anlatır hep. “Hiçbir bebek böyle ağlamamıştır, mümkün değil,” der. Yüzlerce doğuma şahit olan doktorlar, hemşireler iki buçuk kiloluk bir canlıdan bu ses nasıl çıkar diye şaşmış kalmışlar, dediğine göre. Attığın çığlıklar odadan taşıp koridordan geçenleri bile ürkütmüş. Doktor, nefes alamadığından endişelenmiş, bir başkası iç kanama olasılığından, bir uzman bağırsak düğümlemesi olabilir mi derken alelacele tüm kontrollerden geçirmişler seni. Sonra derin bir oh çekmişler, hiçbir sıkıntın yokmuş.

Sadece sahneye çıkarken ilgi çekmek istemişsin.

Sen yok musun sen!

“Tak, tak, tak!”

Eyvah! Karavanın kapısı çalındı. Hemen ses etme. Biraz bekle. Tamam, şimdi: “Evet?”

Aralandı kapı. “Kaan Bey, müsait misiniz?” diyen ince, cılız bir kız sesi. Çekinerek içeriye uzanan bir kafa. “Okuma yapalım mı?” diye soruyor.

Senin aklındaki soruysa, “Neydi bu kızın adı?”

“İrem”di galiba. Yeni başladı. *Runner*. Setlerde oyuncularını toplamak, oyunculara çay kahve getirmek, dış çekimlerde trafiği durdurmak, arka planda figüranları yürütmek gibi ayak işlerine –adı üstünde– koşturan kişi. Muhtemelen birkaç ay önce Radyo-TV Sinema bölümünden mezun olanlardan biridir. Dört sene teorik, pratik, sinemaya dair her şeyi oku, dünya sinema tarihini hatim et, film analizleriyle boğuş, yüzlerce sınav geç, mezuniyet tezi için de kısa film çekip sonunda yoldan geçen herhangi birinin yapabileceği bu işi yap!

Tekrarlıyor: “Okuma yapalım mı?”

“Yapmayalım,” diyorsun. Kız şaşırdı.

“Anlamadım, Kaan Bey?”

“Neresini anlamadın?”

Kız duraksıyor, sonra ikna çalışmasına devam ediyor: “Şey, birazdan çekime gireceğiz de. Hazırsanız...”

Hazır değilsin tabii. Senaryoyu ilk aldığından beri seni endişelendiren morg sahnesi çekilecek. Sahnede ağlayan gerekiyor ve sen zerre hazır değilsin. Suçu hemen başkasına at.

“Bana gelen programda bu sahne yoktu.”

“Şey, rejinin attığı son programda var.”

“Ben bilmem, gecenin köründe programı değiştirmişsiniz. İlk baktığımda yoktu. Ezberimizi ona göre yapıyoruz herhalde.”

Yalan. Sinema filmi mi bu, alt tarafı dizi. Senaryoya bile kameranın önüne geçmeden hemen önce bakarsın, ne ezberinden bahsediyorsun?

“Bu sahnede çok lafınız yok aslında Kaan Bey. Kısa bir provayla...”

Haklı. Ama fark etmez. Kızman için doğru bir an bu, fırsatı kaçıрма.

“Bana sakın işimi öğretme. Sen kimsin be? Adını bile bilmiyorum. Yarın yerine başka biri gelse fark etmem bile. Çık dışarı. Hazır olunca geleceğim.”

Kız soran gözlerle bakıyor. Sense köpek kışkışlar gibi havaya ters tokatlar atıyorsun. Üstüne de, “Hadi hadi, ne duruyorsun. İşin koşmak değil mi? Koş madem,” diyorsun.

Gitti. Fırçayı yedi, başını eğdi, mahzun mahzun sete döndü. Sen öyle san, zerre umurlarında değilsin. Arkandan küfretmiştir. Karavan penceresinin perdesini arala da bak. Gördün mü, diğerlerine anlatıyor. Dudaklarını okuyabilirsin. “Yok böyle bir şey ya! Neticede çocukluk aşkıımızdır, Ilgaz Tan’dır dedik, bağrımıza bastık... iğrenç, boktan bir herif çıktı,” diyor. Ama senin umurunda değil. Ne onlar senin umurunda ne de sen onların umurundasın. Şu Ilgaz’ın da Allah bin bir türlü belasını versin.

Ilgaz Tan! Kadınların beyaz atlı prensi, romantik, centilmen, incelikler adamı Ilgaz... Yirmi iki yıl önceki rolün. Yirmi iki yıl, neredeyse çeyrek asır geçmiş. Sümsük Ilgaz, yapıştı üstüne çıkmıyor. Yalnız bir dakika... Hatırladığın iyi oldu. Onu oynadığın, dokuz sezon süren *Kalp Hastası*’nda ağlamalı sahnelerin olmuştu, onları gayet rahatlıkla kıvırmıştın. Şimdi de yapabilirsin. İyi de o eski dizilerle bugünküler bir mi, dahası o zamanki senle bu zamanki sen bir misin? O zaman inanıyordun, çalıştığın her işe tüm benliğini veriyordun, senaryoların tamamını okuyor, repliklerin altını çiziyor, anı olsun diye senaryoları saklıyordun.

Şimdiyse çekimler biter bitmez çöpü boyluyor senaryo.

Neyse bırak bunları düşünmeyi, setten bekliyorlar. Profesyonel oyuncusun, ağlamaklı sahneden var. Ayna karşısında çalış biraz. Gözlerine odaklan.

Olmuyor. Gözlerinde en ufak yaş, nem, ıslaklık yok. Biraz role gir. Ne olmuştu *Aşkın Gölgesi*'nin önceki bölümlerinde, hatırla: Sen Bora Işık'sın. Yardımsever bir zengin, romantik bir eş, ideal bir baba. Her zaman oynadığın karakterlerin ortalaması gibi bir tip, toplum için gerçek bir rol modeli. Tek kusurun biraz kıskanç oluşun. Geçen hafta korkunç bir şey oldu, karın Esra kayboldu. En son tartışmıştınız. Bu yüzden evi mi terk etti, başına bir iş mi geldi, çözemiyorsun. Bazı ipuçları kaçırıldığına işaret ediyor. Esra'nın kılına bir şey gelse yaşayamazsın! Bir önceki sahnede telefon geldi polisten, kalbin güm güm attı. "Ormanlık alanda karınızın tarifine uyan bir ceset tespit ettik," dediler. Teşhis etmen için morga çağırdılar. Aklını oynatacak gibisin. Morga giriyorsun, sedyede bir ceset var, üstündeki örtüyü açıyorlar... Korkunç bir şekilde öldürülen bir kadın yatıyor, yüzünü sadece sen görüyorsun, seyirci hemen görmüyor. Sedyedeki kişi karını andırıyor, daha doğrusu karını canlandıran Ela Gümüştay'ı andırıyor, beyaz tenli, ince uzun suratlı, saçları kıvrıkcık. Kamera öyle bir çekecek ki o mu değil mi kimse anlayamayacak. Ama sen görüyorsun; o değil. Şükürler olsun ki o değil. Polisin, savcının ve tabii seyircinin gözü sende, teşhisin sonucunu merak ediyor herkes. Ağlamaya başlıyorsun... Sen ağlayınca polis ve savcı onu eşin sanıyor, tabii seyirci de. Biliyorsun, yönetmen ağırdan alman, biraz daha ağlaman yönünde parmaklarını bisiklet pedalı gibi çevirecek, devam diye fısıldayacak... Öyle ya, bu tam bir "rating" ânı. Devam edeceksin ağlamaya... Araya reklam kuşağı bile girebilir.

Derken hıçkırıkların arasında, "O değil," diyorsun. Polisler yanlış duyduklarını düşünüyorlar, muhtemelen

seyirci de. Biraz daha sessiz kaldıktan sonra, “Esra değil...” diyorsun. “Başka biri.”

Seyircinin içine su serpiyorsun ama ağlamaya devam ediyorsun. Birkaç duygunun toplamından beslenen bir duygu boşalması söz konusu; ceset karına ait olmasa da sevdiğin kadının hâlâ kayıp olduğu gerçeğinin korkunçluğu, kaçırılma gibi bir durum yoksa sevdiğin kadının seni terk ettiği olasılığının güç kazanışı, karşında tanımasan da hunharca öldürülmüş bir kadının cansız yatıyor oluşu, tüm bu süreçte yaşadığın ruhsal yorgunluk...

Etkileyici bir sahne aslında. Yapman gereken de basit. Önce gözlerinle endişeyi vereceksin, sonra o duygu değişecek, yüzün buruşacak, dudakların titreyecek, gözlerin dolacak, derken hıçkırıklar, akan gözyaşları ve kan çanağına dönen gözler...

Diyorlar ya, anda kal, diye, dedikleri gibi yapsan olacak bu iş. Yani aslında yapman gereken şey, bir şey yapmamak. Sadece kendini serbest bırakmak...

Tamam, anladık, anda kalamıyorsun. O zaman başka bir âna git! Geçmişe... En klasik trük. Eski bir hatıraya ağla. Kim bilecek?

Düşün bakalım. En son ne zaman ağlamıştın? İllaki ağlamışsındır yakınlarda.

Gözbebeklerinin ardında epeydir bir gözyaşı nehri bekliyor olsa da ağladığın bir an aklına gelmiyor...

Hah, Taylan'ın cenazesinde çok kötü görünüyordun. Yıkılmıştın, hatırla. Yıkılacaksın tabii, çok normal. Çocukluk arkadaşın, “Biraz başım ağrıyor,” deyip önce oturduğunuz kafeyi, sonra da hayatı terk etti. Anevrizma geçirmiş. Ertesi gün Zincirlikuyu Camii'nde sürekli şakaklarını tutuyordun, güneş gözlüklerinin altından parmaklarıyla gözlerini siliyordun... Siliyordun değil mi? Yoksa numara mıydı hepsi? Anlaşıldı, söylemene ge-

rek yok. O gün ağlamadın. Ne cenazede ne definde ne üstüne toprak atarken ne de annesini teselli ederken... O kocaman güneş gözlüklerinin arkasına saklandın ve tek bir gözyaşı bile dökmedin!

Tamam, sakin. Ağladığın bir hatıra bulacağız, onu düşüneceksin ve bu işi halledeceksin.

Peki Asya'nın operasyonunda? Senin yüzünden genç yaşında kürtaj olmuştu, çok ağrısı vardı. Hem fiziksel hem duygusal. Çaktırmıyordu sana ama istiyordu o çocuğu. Çok ağladı hastane odasında. Ağlamak bulaşıcıdır, hele hikâyede rolün varsa ağlaman icap eder. Ama hiç eşlik etmedin ona.

Hem çocuğu hem kızın hayalini öldürdün o gün. Kan emici bir vampir gibisin. Belki de bu yüzden ağlayamıyorsun. Vampirler ağlar mı acaba? Bu aklından geçiyor şimdi. Hiç sırası mı bunu düşünmenin, diye düşünmeden izlediğin filmleri tarıyorsun hafızanda. Aferin! Oysa bir an evvel yapman gereken daha önemli bir şey var, duygulanmak ve ağlamak.

Tamam, bu trükten vazgeçtin. Zaten başka bir ânı hatırlayıp ağlamak ne kadar sahtekârca bir hareket... Başkasını düşünerek sevişmek gibi. Bir tür aldatma. Gerçi oynamak dediğin zaten bu değil mi? Gülüyorsan, gerçekten karşıdaki karakterin dediğine mi gülüyorsun? Üzülüyorsan gerçekten senaryoda olan bitene mi üzülüyorsun?

Sakin ol, bir düşün, hiç ağlamamış değilsin ya sonuçta. Bir filmde, bir Çağan Irmak filminde ağlamışsındır mutlaka. Ama o da ta ne zaman... Aa, şey vardı. Şu ilk ve son kez katıldığın sokak eyleminde biber gazı atılmıştı da ne biçim ağlatmıştı seni. İçin dışına çıkmıştı. O sayılır mı? Aslında derdimi biber gazı şıp diye çözer, diye düşünüyorsun. Adı üstünde *tear gas*. Uzaktan şöyle küçük bir doz. "Ama şimdi nereden bulacaksın ki biber ga-

zını...” diye düşünüp karavanının penceresinden dışarı bakıyorsun.

Adil Tekinalp’i görüyorsun. Setin en tecrübeli aktörü.

Kapını açıp, “Adil Baba,” diye sesleniyorsun, “biraz zamanın var mı abi?”

“Şu an zamandan fazla bir şeyim yok,” diyor. Sesi tok, diksiyonu tam, has tiyatrocu.

Sette ona Adil Baba diyorsunuz. Ne de olsa Türk tiyatrosunun, sinemasının emektar ustalarından biri, saygıyı fazlasıyla hak ediyor. Seni de sever. Babanın dostu. Yetmiş üç yaşında. Dizilerde küçük büyük rol ayırt etmez, oynar, oynadığı her yapıma değer katar. Öte yandan bunlarla geçinemiyor olsa gerek, kamera önü oyunculuk atölyesinde eğitimlik yapıyor.

İllaki öğrencilerine ağlama sahneleri nasıl oynanır gibi bir ders vermiştir.

“Gel abi, otur lütfen,” diyorsun.

Oturuyor, kollarını atıyor iki yanına. Etrafı süzerek, “Karavan ortamı iyi ya,” diyor. Karavanına özendiği belli. E, herkese karavan tahsis edilmiyor setlerde. Kaşen yüksek değilse, posterdeki dört-beş kafadan biri değilsen, menajerin güçlü değilse göçebesindir sette. Adil Baba da n’apsın, üç sahnede oynayacağım diye gün boyu yok o sandalye yok şu kenar köşe, dolaşıp durur.

“Nasılsın abi?”

Tıslayarak gülüyor Adil Baba. “Nasıl olacağız be oğlum... Memleketten hallice.”

Eyvah, gündeme, siyasi gelişmelere, haksızlıklara falan girirse işin içinden çıkamazsınız. Durum acil. “Sorma valla,” deyip endişeli vatandaş başarıyla oynuyorsun ve konuyu hemen asıl derdine getiriyorsun. Seni hiç küçümsemiyor, “Bu yeni nesil oyuncular da ne acemi,” diye düşünmüyor, gayet önemsiyor durumu. Senaryoyu sürüklü-

yorsun ona doğru. Adil Baba ciddiyetini takınıyor, iplerle boynundan sarkan gözlüklerini takıyor. Hızla okuyor.

“Ağır sahne,” deyip sakallarını sıvazlıyor. “Karakterin yerine kendini koyduğunda kendiliğinden gelmeli.”

“Ben karaktere bürünüyorum da, olay inandırıcı gelmedi.”

Gülüyor Adil Baba. Gülüşü bile farklı, çıkan ses, yüzünün büründüğü form... Bu eski kuşak oyuncular en ufak hareketleriyle bile gündelik hayata bir sanat tozu serpiyorlar.

“Kaancım, bak oğlum, oyunculuk din gibidir,” diyor. “Bu,” diyerek senaryonun üstüne elini basıyor, “kutsal kitabın, bunun tek harfini sorgularsan dinden aforoz olursun.”

“O kadar ha.”

“O kadar. Oyunculüğün en zor eşiği de budur. Koşulsuz kabullenmen gerek.”

“Ama karakterle derdim yok benim, olaylar...”

“Böyle akmazdı diyorsun... Fazla düşünüyorsun. Düşünme. Allah aşkına, gerçek bir olaydan esinlenmediyse oynadığımız tüm roller birilerinin uydurması değil mi?”

“Öyle. Ama yazar ekibinden çıkmış olsa yine ses etmem, bu kesin yapımcının buluşu.”

“E tabii, yapımcının buluşu. Tüm bunlar onun eseri. Sinema değil ki bu, televizyon. Aziz Kantarcı da buranın tanrısı. Tüm bu seti, bu karmaşık yapıyı kuran, şu senaryoyu onaylayıp hadi çekin diyen, sana bu karavanı veren hep o.”

“Doğru diyorsun da, duyguya giremeyince...”

“Anladım,” diyecekken öksürmeye başlıyor. Adamın öksürüğü bile teatral bir tınıya sahip. Sonra devam ediyor.

“Bak, bu durumlarda tek çaren var. Hatıra transferi. Hayatında seni üzen, yakın zamanda ağladığın bir ânı hatırlayacaksın.”

“Denedim be üstat, denedim.”

“E, n’oldu, işe yaramadı mı?”

“Bulamadım öyle bir an. Aradım taradım. Ağladığım bir an aklıma gelmedi.”

“Yok mu oğlum çocukluğundan bir şey?”

“Yok vallahi.”

Adil Baba şaştı bu işe, muhtemelen, “Şanslı piç seni,” diye içinden geçiriyor.

Sonra da, “O zaman, tek çaren var... Vicks,” diyor.

Tabii Vicks’i öyle güzel tonladı ki bir tiyatro ekolünün adı veya Eric Morris gibi oyunculuk tekniğiyle tanınan bir usta falan sandın, değil mi? Sen boş boş bakınca açıklıyor dediğini:

“Naneli krem var ya işte.”

Bu yanıt hoşuna gitmedi. Seni sahte bulanlar olsa da sahteliği sevmiyorsun.

“Ya da göz damlası. Vardır rejide muhakkak.”

Adam haklı. Mecbursun, hile yapacaksın.

“Eyvallah,” diyorsun. Adil Baba kalkıyor, kapıya yöneliyor, biliyorsun; koca adam tırım tırım sette oturacak yer arayacak, yine de, “Kal baba, otur,” demiyorsun. İşin var.

Rejiden Yasemin’i arıyorsun.

“Yaso,” diyorsun. Kız hemen lafını bölüp, “Kaan Bey biz hazırız, hoca da sizi bekliyordu,” diyor. Hep bu “hoca” kozunu oynuyorlar! E, dinsizin hakkından imansız gelir. İşe yarıyor sonuçta, korkuyorsun yönetmenden.

“Bana acil göz damlası lazım, var değil mi?”

“Var, var. Hemen İrem’le göndertiyorum.”

Hah, şimdi faka bastın işte. İrem az önce neden öyle gergin olduğunu, ona neden fırça kaydığını anlayacak. Arkandan sövmüştü, şimdi de arkandan gülecek. Oysa en başta İrem’e bunu söylesen o sana göz damlasını getirecekti ve böyle bir şey hiç yaşanmayacaktı.

Geldi İrem. Açtı kapıyı, “Göz damlası istemişsiniz, buraya bırakıyorum,” deyip çıktı.

“Göz damlası” diye vurguladı, içeride ne yaşadığını bildiğinin vurgusu o. Ağlamalı sahnede zorlandığını, o yüzden saçma sapan davrandığını öğrendi, setteki tüm arkadaşlarına çoktan söyledi bile. Neyse ne, sen Kaan Balaban’sın. *Kalp Hastası*’ndaki rolünle bir neslin kalbini çalan İlğaz’sın. Genç kızların sevgilisi ve yaşlı kadınların ideal damat adayısın. *Kalp Hastası*’nın iflah olmaz romantiğı İlğaz Tan. Kimse unutamaz o karakteri, hele tekrarları yayınlanmaya devam ediyorken.

Birkaç vasıfsız set çalışanının gözünde rezil olman yarattığın imajdan bir zerre bile eksiltmez. Arkan sağlam, arkanda tüm o karakterler var, İlğaz Tan var, Yetkin Demir, Can Polat ve şimdi de Bora Işık...

Göz damlasını deniyorsun.

Olmadı, değil mi? Damla bile tesir etmedi. Gözlerin camgöz gibi, sekti oradan damlalar, yüzün ıslandığıyla kaldı. Göz pınarların asrın kuraklığını yaşıyor sanki.

“Tak, tak, tak!”

Dilek geldi, makyöz. “Müsaitseniz...” diyor.

“Çok hafif fondöten yapacağım. Uykusuz olduğunuz bir sahne bu. Göz altlarına biraz dokunsam yeter. Yalnız ağladığınızda dağılabilir, çekim sırasında bakınız yine.”

Herkes biliyor sahnede ağlaman gerektiğini.

Makyöz fırçasıyla göz altı morlukları yapıyor sana. Bitirdi işini. Aynaya bakıyorsun. Bora oldun işte. Bora Işık. Birkaç boya darbesi yeterliymiş meğer. Özgüvenin geri geldi.

“Tak, tak, tak!”

Karavanının kapısı sertçe çalındı ve bu defa iznin istenmeden kapı açıldı.

“Kaan Bey, set hazır. Hoca bekliyor,” diyor İrem. Daha buyurgan bir ton ve yine o “hoca” vurgusu. Senaryo kutsal kitapsa yönetmen de hoca olur tabii.

Film stüdyosunun labirentten bozma havasız koridorlarında yürüyorsun. Karanlık ve dolambaçlı bir tünel. İrem hazırlıklı, küçük feneriyle ışık tutuyor ayaklarına. Tünelin sonunda bir kapı var, kolu aşağı indiriyorsun, kapı ağır ağır açılıyor. Oyunculüğün en sevdiğin ânı bu, sete veya sahneye attığın o ilk adım, dönüşümün başlangıcı.

Anne karnından çıkmış gibi hissediyorsun. Yeniden doğdun işte, başka bir kimlikle dünyaya geldin. Artık Kaan Balaban değil, Bora Işık’sın. Burası da kameralara, ışıklara ve ekibe rağmen bir dizi seti değil. Morga hoş geldin.

Seni morgda bir odaya alıyolar.

Odanın köşesinde bir sedye. Üstünde örtülmüş bir beden. Kayıp karın olabilir o! Nasıl da role girdin ama. Gördün mü? Tüm o kriz boşunaydı.

Doyasıya ağlayabilirsin şimdi, elli yıl önce olduğu gibi.

KAAN HALKA İNİYOR, ARABASINI YIKATIYOR VE RESİMDEKİ ÜNLÜ OLUYOR

Bugün repo. Akşam dizinin yeni bölümü yayınlanacak. İzleyemeyeceksin çünkü aynı saatlerde tiyatron var. Ama sorun etmiyorsun. Zaten hep asıl yayından sonra YouTube’den izliyorsun. O da hızlandırarak ve sahneleri atlaya atlaya...

Yatak odasının penceresinden dışarıya bakıyorsun. Yemyeşil bir avlu karşında, şehrin göbeğinde adeta küçük bir botanik bahçesi. Beton binaların arasında kendiliğinden var olmuş bir habitat. Sabahları bazen burada kopan curcunayla uyanıyorsun ama sorun değil. Tür tür,

rengârenk kuşlar methini duymuş gibi buraya uğruyorlar. Bir keresinde papağan bile gördün ama senin favorin sığırcıklar. Benek benek parlak noktacıklarıyla her biri biblo gibi. Onların adını Sanem öğretmişti sana. “Dünyanın en güzel kuşuna en çirkin ismi takmışlar,” diye konuşmuştunuz. “Ne alaka sığır,” deyip gülmüştünüz. “İngilizce adı ne güzel oysa... *Starling*.” Türkçesi de öyle bir şey olmalıydı, içinde “yıldız” geçen... “Yıldızcık” olabilir mesela. Güzel bir sohbetti. Boşanmanızdan önce.

İki kumruyla göz göze geliyorsun. Karşı apartmanın bahçesinden sizin tarafa uzayan dut ağacının dalına tünemişler. Tekilliğini sorguladığın anlarda karşına çift çift kumruların çıkmasına hep şaşırmışsındır. Tabiat sana bir şey mi anlatmaya çalışıyor? Mümkün. Tabiata söyle; dededin, çift oldun ama yürümedi. Suç sende değil. Ya da sadece sende değil! Derken iki güvercin görüyorsun. Yine o dalda, karşı apartmanın bahçesinden bir jimnastikçi gibi sizin otoparka uzanan dalın üstünde. Bir dakika! Hani karşı apartmanın yöneticisi bu dalı budayacaktı? Budamamış.

Yani?

Kuşlar şu anda arabana sığıyor olabilirler!

Neyse artık, yapacak bir şey yok, otoparka inince göreceksin. Belki de şanslı günündesindir. Ve tüm bu kuşlar kabız olmuştur.

Giysi odasına geçtin. Bugün ne giysen? Oyundan önce veya sonra kameralara yakalanabilirsin, şık olman gerek. Üstünde düşünülmemiş gibi hissettiren bir şıklık. O gözle dolabına bakıyorsun: gömlek, pantolon, ceket, kol saati, ayakkabı ve çorabını –bu sıralamayla– seçtin. Saçına hızlı bir fön, sakalına hızlı bir tıraş. Saçının yana yattığı yerde hoşuna gitmeyen o seyrelme gözüne çarpıyor, sonra birkaç fırça darbesi ve seyreltiyi kapatmayı başardın. Hazırsın çıkmaya.

Gülin'den mesaj geldi, durdun. "Medya raporun cim," diye yazmış menajerin. Hakkında çıkan haberler her zaman sevindirir seni. İlk haber *Yeni Gün* gazetesinden. "Şu ara en çok satan gazete," diye vurguluyor Gülin, bu haberin yayımlanmasından kendine pay çıkarma peşinde.

Açıyorsun mesajdaki görseli.

Kültür Sanat sayfasında "*Aşkın Gölgesi*"nde Sırlar Açığa Çıkıyor" diye bir başlık. Başlığın altında sen duruyorsun, bir taburenin üstünde, gri fonun önünde. Fakat bu eski bir fotoğraf, nereden baksan beş yılı vardır. O sıralarda başka bir dizide başka bir karakteri canlandırıyordun. Saç modelin farklıydı ve o tam ortadaki seyrelti göze batıyor.

Bu eski fotoğrafı seçmeleri hiç iyi olmadı.

Oysa daha yeni fotoğraf çekimi yapmıştın, kaşesi en yüksek moda fotoğrafçısıyla, lüks bir stüdyoda. Sonrasında fotoğrafları photoshop'tan geçirip saçtaki seyrelti, burundaki siyah noktalar, akne izleri gibi bazı kusurları kapatmıştınız. Gülin de göndermişti gazetelere, dergilere, web sitelerine. Neden o setten yeni bir fotoğraf kullanmıyorlar ki? Yine tembel bir stajyer, gazete arşivini kurcalamak yerine Google Görseller'de aratıp buldu herhalde. Ama iyi haber: Sadece senin fotoğrafını kullanmışlar. Dizinin gerçek başrolü kim, görsünler... Dizideki partnerin Ela Gümüşay da dizinin diğer ağır topu Orhun Bener de kıskanacaklar bu haberi. Bu düşünceyle gözlerin gülüyor, irislerinde mağrur bir ışık patlaması çıkıyor. Ama verdiğin sanal reaksiyon daha küçük: Gülin'in mesajına bir başparmak emoji.

Haber metnini okuyorsun sonra: "Nefesler tutuldu, herkes merakla bu akşamı bekliyor. Bora Işık kayıp karısını bulabilecek mi? Bu soruyu set çıkışı Nişantaşı'nda yakaladığımız Kaan Balaban'a sorduk. Kendisi her za-

man olduğu gibi ser verdi, sır vermedi, ‘Çok güzel bir bölüm çektik. Dokunaklı sahneler seyircilerimizi bekliyor,’ demekle yetindi.” Çekilen sahnelere güveniyorsun, özellikle vurgulamışsın. “Tecrübeli aktör dizinin hassasiyetlerinin de altını çizdi: ‘Kadına şiddet konusuna dikkat çeken bir dizi *Aşkın Gölgesi*. Ülkemizdeki kadın mücadelesini destekliyoruz. Kadınlar hiç kimsenin gölgesi olamaz veya kimsenin gölgesinde kalamaz.’”

Mesajın biraz siyaset mi kokuyor? Küçük, geçici bir endişe duyuyorsun. Neyse ki İstanbul Sözleşmesi’nin adını anmamışsın. Sorun olmaz herhalde. Toplumun herhangi bir kesimini karşına almayı istemezsin. Akşam Brecht’in aykırı oyunu *Baal*’da halk düşmanı karakter Baal’ı oynayacaksın ama gerçek hayatta gerek yok buna. Uğraşmaya değmez.

Hemen sonra metindeki başka bir detaya takılıyorsun, “tecrübeli aktör” diye anılmışsın. Eskiden “yakışıklı” veya “ünlü” derlerdi, tamam “genç kızların sevgilisi” olmaktan çıkmalı çok oluyor ama ne ara “tecrübeli”ye geçiş yaptın?

Gülin’den yeni mesaj: “Asıl alttakine bak. *Logos*’ta çıkmışsın!”

Logos yeni, havalı bir gazete. İlginç bir şey deniyorlar; politik bir eğilimi temsil etmiyorlar. Haberlerin dilinde tamamen objektif bir tavır takınmaya çalışıyorlar. Adları da Stoacı felsefede, açık ve tarafsız düşünceyle ulaşılabilecek evrensel akıl kavramından geliyor. Gazetenin alt başlığı daha halk dilinde: “Madalyonun iki yüzü vardır.” O alt başlığın hakkını vermek için gündemdeki her konuyu zıt cenahlardan iki yazara yazdırıyorlar, kararı kamuoyuna bırakıyorlar.

Fakat bu gazeteye herhangi bir konuda röportaj verdiğini hatırlamıyorsun. Gülin’in gönderdiği medya raporunu merakla aşağı kaydırıyorsun. Orada bir gazete kü-

pürü var. Bu bir bulmaca. Çengelli bulmacada “resimdeki ünlü” olmuşsun. Gülin, “Logos’un bulmacasında fotoğrafı soru olmak aşırı cool. Geçen hafta Haluk Bilginer vardı orada,” diye yazıyor, bu işte de parmağı varmışçasına göz kırpan bir emoji ekliyor. Logos haftalık bir gazete. Bir hafta boyunca seni tanımayanlar da –halen seni tanımayan kaldıysa– en azından bulmacayı tamamlarken adını öğrenecekler. Açıyorsun görseli, çengel bulmacanın ortasında sen, hem de yeni çektiğin ve photoshop’la cilalanan o fotoğraflardan biri kullanılmış. Instagram’dan paylaşırsın bu bulmacayı.

Tam adımını dışarı atarken Gülin’den bir mesaj daha:

“Dışarı çıkacaksan Vevera giymeyi unutma cicim. Geçen magazinde görünmüşsün, gözleri V logosunu aramış. Bizi hiç giymiyor diye gönül koydular bana.”

Geri döndün giysi odana. Vevera’dakilerin gönlünü hoş etmek lazım, az buz para almıyorsun onlardan. Üstündekini Vevera’nın yeni sezon kreasyonundan bir ceketle değiştirdin. Bunu magazinde görürlerse sevinirler, garanti bir sene daha uzatırlar sözleşmeni. Ama şimdi bu ceket o gömleğe uydu mu? Değiştir gömleği. E yeni gömlekle pantolon uymadı, onu da değiştir. Derken tüm kombinin sil baştan değişti. Neyse, şöhretin cilveleri, olur o kadar...

Otoparka indir. Korktuğun başına gelmiş. Daha doğrusu arabanın başına: Yedi tane kocaman kuş sıçmış. İkisi tavanda, üçü ön kaputta, ikisi kapıda. Küçükleri saymıyorsun bile. Kuşlar, krem rengi Porsche’ni tuval bellemiş, modern sanat resmine çevirmişler.

Bak, apartman yöneticisi geliyor. Adı neydi? Kemal miydi, Cemal mi?

“Pardon,” diye sesleniyorsun saçı siyah, sakalı beyaz adama. Doğrudan konuya giriyorsun, “Bakın yine oldu, mahvolmuş arabam.”

Adam hemen çözdü meseleyi. “Kuşlar, değil mi?” diye sordu.

“Maalesef! Uyaracaktınız. Uyardınız mı?”

“Kuşları mı?” diyor adam. Şaka mı yaptı, salağa mı yattı anlayamadın.

“Hayır efendim. Konuştuk ya bunu. Karşı apartmanın yöneticisini uyaracaktınız. Şu dala konan kuşlar yüzünden arabalarımızı bok götürüyor.”

Apartman yöneticisinin dudağı sarkastik bir ifadeyle kıvrılıyor, sanki içinden, “Adam ağaçlara ve kuşlara da karışıyor, çattık vallahi,” der gibi.

“Evet, söylemişsiniz WhatsApp grubunda,” diyor adam.

“E, peki sonuç?”

“Şikâyetinizi iletmiştim. Bahçıvan çağıracaktı. Budatacaktı.”

“Ama görüyoruz ki çağırmamışlar, değil mi? Çağırırsalar bu dal buraya böyle sarkamazdı.”

Adam homurdanıyor. “Sonuçta bu konuda kimseyi zorlayamayız, iyi niyetle çözmeye çalışacağım. Onların bahçesi.”

“Ne demek zorlayamayız? Öyle bir zorlarız ki. Tamam tamam, ben anladım sizi. Bu iş bende. O dal nasıl budanacak göreceksiniz,” deyip arabana geçiyorsun, kapını sertçe kapatıyorsun.

Navigasyona “otomobil yıkama” yazıyorsun, en yakın, yüksek puanlı bir oto kuaförü işaretliyorsun.

Yol üzerinde gazete bayisinden *Yeni Gün* ve *Logos* aldın. Fırlattın yan koltuğa.

Otomobil Kuaförü tabelasının altından içeri girdin. Tulum giymiş, seyrek sakallı, tıfıl bir genç o sırada köpüklediği arabayı bırakıp sana doğru koşuyor. Tanındın tabii, VIP muamele görüyorsun. Ama ne kadar tanındığın biraz

şüpheli. Ya da ne diye tanındığın... “Buyur abi,” diyerek kapıyı açıyor genç, isminle hitap edecekken susuyor.

“Bir dakika abi, sakın söyleme,” diyor elini kaldırıp seni susturuyor. İsmi hatırlamaya çalışıyor. “Dur abi, dilimin ucunda...” diyor. İnsanlar filmlerdeki gibi davranmaya ne kadar meraklı...

Gülümseyip onun oyununa iştirak edebilirsin. Ama bu senin mesleğin, o ise zevkine yapıyor. Burada bir eşitsizlik var. Profesyonel futbolcu durduk yere halı saha topçusuyla oynar mı... Elemanı yaşadığı film sahnesinde yalnız bırakıp arabanın içinde değerli bir şey bırakıp bırakmadığına bakıyorsun. Gazeteleri yan koltuktan alıyorsun. Instagram için lazımlar.

Genç adam birden, “Hah!” diye bir nida patlatıyor.

“İlgaz! Evet, İlgaz Abim hoş geldin,” diyor. Bütün tadın tuzun kaçtı.

“Yalnız, ben Kaan,” diyorsun. Elemanın kafası karıştı.

“Nasıl abi?”

“Yahu nasılı mı var, adım Kaan.”

Gülüyor eleman. “Abi ayıp ettin, tabii ki öyle. Ama biz seni İlgaz diye biliyoruz.”

“O bir karakterin adı ama.”

“E olsun abi, sonuçta onu sen oynadın, yanlış değilim yani?”

“Oynadım da...” Yoruldun bir anda cümleyi eksik bıraktın. Kime neyi anlatıyorsun ki?

O ise dizinin adını hatırlamaya çalışıyor. “Kalpli bi şey, neydi, neydi... Kalp... Hırsız... Yok yok. Tamam. *Kalp Hastası!*” deyip gülüyor.

Bravo mu demelisin?! “Anahtarı üstünde,” diyorsun. “İç, dış, bir güzel yaparsın. Şu güvercin sıçmıklarına dikkat. Sakın boyayı sökme.”

“Emrin olur Kaan Abim, biz hepsini hemen hallederiz.”

Neyse cahil mahil ama öğrendi adını, ısrar etmedi
İlgaz'da.

“Yalnız güvercin değil bunlar,” diyor.

“Anlamadım?”

“Güvercin değil bunlar abi. Onların kakası katı oluyor. Tahıl ağırlıklı besleniyorlar, o yüzden biraz daha katı çıkarıyorlar. Biz artık ezberledik. Bunlar farklı, bu net martı dışkısı. Asidik çünkü.”

Bu gençle kuş dışkılarının farkları üzerine konuşasın yok, boş boş bakıyorsun. Ki bu en büyük hatan. Bu kadar göz teması kurmamalıydın. En baştan güneş gözlüğünü takmalı ve gözlerini hep kaçırmalıydın. Böyle yapmayınca yüz buluyor bu tipler. Konuştukça konuşuyorlar.

“Martılar çöplerden besleniyor abi. Ne yedikleri muamma. O yüzden zehirleniyorlar, sonra cır cır oluyorlar. Çabuk ürüyorlar, nüfusları çok arttı ama hepsi hasta.”

“Doğrudur,” diyerek susmasını umuyorsun, sırtını dönüyorsun. Devam ediyor.

“Hasta olduklarından ishal gibi pisliyorlar hep. O ıslak dışkı orada, neydi o laf, hah oksidasyon, oksidasyona sebep oluyor, korozyon başlıyor, sonra hem boya hem kaporta pert.”

Gencin pek susacağı yok.

“Kardeş,” diyorsun, sert ve vurgulu, “kuş bokları üzerine konuşmaktan daha önemli işlerim var.”

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Haklısın abi,” dedi. Sen çoktan kafanı çevirip bekleme odasına yürümüştün bile. Biraz sert davrandığının farkındasın ama böyle davranmazsan bu tiplerin hadlerini nasıl aştıklarını biliyorsun. Bu yüzden set ortamını seviyorsun, en azından orada sınırları çok net çizilmiş bir hiyerarşi var. Gündelik hayatta insanlar duracakları yeri bilemiyor.

Neyse ki bekleme odasında senden başka kimse yok.

Kuş boklarının farklarını öğrenmekten daha önemli olan işini şimdi rahatlıkla yapabilirsin. Sosyal medyada paylaşım yapmak gibi.

Önce *Yeni Gün* gazetesini serdin masaya, fotoğrafını çekip “Instagram Hikâye” ekranına yaydın. Tam paylaşacaksın, metni tamamen okumadığını fark ediyorsun. Yazının köşesinde, ana yazıdan bağımsız bir kutu var, başlık “A’dan Z’ye Kaan Balaban”. Bak bakalım, onca başarısını nasıl beş satıra sığdırmışlar... “Sinema, dizi, tiyatro oyuncusu. Türk sineması ve tiyatrosunun efsanevi yönetmenlerinden Erhan Balaban ve kostüm tasarımcısı Nilüfer Balaban’ın oğlu. 8 yaşındayken *Aile Ağacı* dizisindeki Alp rolüyle tanındı. 23 yaşında Afife Tiyatro Ödülü’nü kazanan en genç oyuncu oldu. *Aşkın Gölgesi*, *Uzak Bir Düş* ve *Kalp Hastası* isimli dizilerde canlandığı karakterlerle gönülleri fethetti. 1976, İstanbul doğumlu.”

Son cümleye kadar iyi gidiyordu! Bu gördüğün gerçek mi? 1976 mı yazıyor gerçekten? 6’yı 9 okuyor olmalısın! Gazeteyi kendine yakınlaştırıp tekrar bakıyorsun, baskı hatası, mürekkep dağılması gibi bir şey mi? Hayır, 1976 yazıyor! Hemen telefonuna sarılıyorsun.

“Gülin, sen bu *Yeni Gün*’deki haberi okudun mu?”

“Okudum cicim. N’oldu ki?”

“1976 diyor.”

“Neye?”

“Neye olacak Gülin! Doğum tarihime?”

Gülin susuyor.

“Gülin duydu mu beni?”

“Tamam, tamam gördüm. 1979 olması gerekirdi.”

“76 yazılmış. Bunlar nereden öğrenmiş olabilir benim gerçek doğum tarihim?”

“İnan bilmiyorum ki.”

Sen susuyorsun bu defa. Sessizlikle menajerinin üzerinde tahakküm kuruyorsun.

“Bundan sonra dikkat ederim. Yani hep dikkat ediyorum da...”

“Tam da paylaşacaktım, kötü oldu bu,” diyorsun.

“Paylaş paylaş, kimse görmez. Ben internetteki versiyonu düzelttiririm...”

Gülin’le konuşmanı sonlandırıp Instagram’daki Hikâye taslağını açıyorsun, doğum tarihini ifşa eden bu haberi paylaşmanın yolunu düşünüyorsun. Aklına dâhice bir fikir geliyor. Doğum tarihinin yazıldığı kısmın üstüne güneş gözlüklü yüz emojisini koyuyorsun. Paylaş’a basıyorsun.

Gözücuyla arabana bakıyorsun. Oto yıkamacı elinde süngerle kuş bokunu çıkarmaya çalışıyor, zorlandığı belli. Hep o karşı apartmanın yöneticisinin ihmali yüzünden. Hazır vaktin varken bu işi de aradan çıkar. Avukatını arıyorsun.

“Yelda selam, ya sana daha önce bahsetmiştim, şu ağaç meselesi hani.”

“Ağaç?”

“Karşı apartmanın bahçesindeki ağacın dalları bizim otoparkın...”

“Tamam, tamam hatırladım. Kuşlar da senin aracının üstüne...”

“Aynen öyle.”

“Bir dakika,” diyor Yelda, “ben onunla ilgili bir ihtarname çalışması yapmıştım.”

“Çok iyi, o ihtarını hemen gönderelim, bunlar başka dilden anlamaz.”

“Tamam ben hemen notere...”

“Ne yazmıştın? Bir okur musun?”

“Tabii. Şöyle: Müvekkilimin maliki olduğu ve ika-met ettiği Sevgi Apartmanı’nın otopark olarak kullanılan arka bahçesi ile muhatapların yöneticiliklerini yaptığı Özlem Apartmanı’nın bahçesi birbirine komşudur.

Muhatapların bahçesinde bulunan ağaçların dalları Sevgi Apartmanı'nın otoparkının olduğu bahçeye sarkmıştır. Kuşlar bu ağaçların dallarına konmakta ve dışkıları park ettikleri araçların üzerlerine düşmektedir. Bu kirlilik araçlara zarar vermektedir. Bu fiilî durumun sonlandırılmasına yönelik taleplerin sonuç vermemesi üzerine işbu ihtarnamenin keşidesi zorunda kalınmıştır.”

“Detay eklemek gerek Yelda. Mesela şimdi aracı yıkatmaya getirdim, onca zaman...”

“Tamam, şöyle yapalım: Müvekkilim her sabah aracını yıkamak zorunda kalmakta, böylelikle zaman ve para kaybı yaşamaktadır.”

Dışarıda arabayı yıkayan elemanı görüyorsun. Onun dediklerini hatırlamaya çalışıyorsun.

“Dur, şunu da ekle, özellikle martı dışkıları içerdiği asidik ve amonyak içerikle boyaya yapışabiliyor, oksidasyona yol açıyor.”

“Tamam not alıyorum, bunlar elimizi güçlendirir tabii.”

Oto kuaförünün verdiği diğer can alıcı detayları ekliyorsun.

“Şeyi de ekle. Neydi. Korozyon. Korozyona sebep oluyor, de.”

“Tamamdır, bu bilgiler çok iyi oldu.”

Genç oto yıkamacının faydasız gördüğün uzmanlığından faydalandın, artık işin bitiminde ona bir bahşiş atarsın.

Güzel, bu iş de aradan çıktı. Şimdi diğer Hikâye'yi Instagram'ına ekleyebilirsin. Hemen *Logos*'taki bulmacanın olduğu sayfayı seriyorsun masaya.

Hay Allah, bunun kâğıdı biraz parlak, ışık patladı. Telefonu farklı açılardan tutunca da gazeteye gölge düşüyor. Koltuğa yayıyorsun, fakat orada da gazete buruş-

tu. Gazeteyi bir elinde eski gazeteci çocuklar gibi tutup açtığını değiştirirken oto yıkamacı elemanla göz göze geldin. Şaka gibi! İş yokmuş gibi seni izliyor. Tam da sen orada oto kuaförünün bekleme salonunda ürün fotoğrafçısı gibi sosyal medya çekimi yaparken. Bayılırlar zaten ünlüleri böyle sıradan anlarda izlemeye. İnşaat alanlarında ki kepçeleri izlemek gibi bir ata sporumuz!

Tabii sana yakalanınca hemen döndü işine, aldı eline yıkama tabancasını, basınçlı suyu martı dışkılarına fışkırtmaya devam etti.

Sen de ona yakalanınca bekleme odasında Hikâye'yle uğraşmayı kestin. Oturdun, bacak bacak üstüne atıp gazetenin sayfalarını açtın, mecbur başlıyorsun okumaya.

Gerçekten ilginç bir gazete bu, her konuyu en az iki farklı görüşle ele alıyorlar. Ama o kadar vaktin yok, sadece sana yakın duran bakış açısını okuyorsun, onu da üstünkörü. Bu vesileyle gündeme göz atıyorsun. Bir süredir kendini olup bitenlere kapatmıştın, haber kanallarından ve sosyal medyadan uzak duruyordun. Bunun birkaç sebebi var: Bir kere yorucu. Sadece takip etmek değil, üzölmek ve bir noktadan sonra yeterince üzölemediğine üzölmek. Kaygılanmak ve kaygılanmayı bırakmak. *Aç kapa, aç kapa, bunun sonu insomnia*. Onu geç, riskli de. Vevera'yla yenilediğiniz anlaşma, röportajlarda ve sosyal medyada siyasi münakaşalara girmemeni şart koşuyor. Haberlere sessiz kalmanın en garanti yolu da haberlerden bihaber kalmak.

Tam da bu niyetle gündem sayfalarını geçip kültür-sanat sayfalarına ilerliyorsun. Bir haber dikkatini çekiyor: "Rus Psikolog Türk Dizilerini Eleştirdi."

Bunu okumanda bir sakınca yok. "Rus psikolog Raushan Birmagambetova, Türk dizilerinin sürekli dedikodu, saldırganlık, acımasızlık ve aldatma konularını işleyerek insanları yozlaştırdığını iddia etti." Türkiye'yi aştık,

dünyayı yozlaştırıyoruz, vay be, nereden nereye diye düşünüyorsun. Tuhaf bir kıvanç.

Örnek verdiği dizilere biraz korkarak göz atıyorsun. Neyse ki hiçbirinde oynamadın. O zaman sorun yok. Geçelim. Son sayfadaki bulmacaya geldin. Oto yıkamacı etrafta gözüküyor, hemen doğru açığı bulup fotoğrafını çekiyorsun, Instagram Hikâye ekranına yayıyorsun.

Çengel bulmaca. Ortasında fotoğrafın. Saçlarının dağınıklığı karizmatik, gömleğin üstüne tam oturmuş. Her zamanki gülümseyişinle harika görünüyorsun.

Hikâye'nin üstüne şöyle yazıyorsun:

"Bilin bakalım kim?" Tepetaklak gülen surat emoji.

Sempatik bir paylaşım.

Bir iş daha bitti. E hazır bulmacayı açmışken neden doldurmuyorsun? Kaç yıl olmuştur bulmaca çözmeyeli...

Masadaki plastik kalemi alıyorsun eline. En iyi bildiğin soruyla başlıyorsun.

"Resimdeki ünlü." Yukarıdan aşağıya, 12 harf.

Okunaklı bir şekilde yazıyorsun: K-A-A-N-B-A-L-A-B-A-N

O sırada oto yıkamacı arkada beliriyor. Bulmacaya bakıyor, hangi sorunun yanıtını doldurduğunu görüyor. Elinde araba anahtarı, yüzünde gülümseme.

"Kaan Abim, araban hazır."

KAAN, GİZLİ SEVGİLİSİYLE BULUŞUYOR, GARSONA DERS VERİYOR

Pırıl pırıl arabanla yoldasın. Oto kuafördeki eleman bahşiş bırakmamana bozuk attı ama yapacak bir şey yok. O da özel alanındayken seni dikizlemeseydi...

Şimdi istikamet Oregon AVM. İstanbul'un elit AVM'lerinden biri. Hem dış kısmı var hem iç. Oynama-

yı en sevdiğin tiyatro sahnesi burada, akustiği ve kulisi harika. Asıl işin dizi oyunculuğu ama tiyatroyu ihmal etmiyorsun. Babanın hep dediği gibi; tiyatro, oyuncunun er meydanıdır.

Baal'ı yönetmene sen önerdin. Bertolt Brecht'in yazdığı ilk uzun oyun. Az bilinir ama epik tiyatrodaki neredeyse bir başlangıç eseri. Başrolde hakiki bir antikahraman var: Toplumun değerlerine zıt giden, isyankâr şair Baal. Yaramaz ve utanmaz. Yabancı ve yıkıcı. Oyun Almanya'da ilk oynandığında ıslıklamalar ve yuhalamalarla karşılaşmış. Seyirciler arasında huzursuzluk çıkmış, bitince oyunculara küfürler savurmuşlar. Leipzig'de gerçekleşen bu sahnelemede Bertolt Brecht de oradaymış, çok genç tabii o zaman, sahneye çıkmış ve artan tepkilerden korkarak kulise kaçmış. Oyun bir daha hiç oynanmamış, üç yıl sonra Brecht yeni bir versiyon yazana kadar.

Sevdiğin bir tiyatro hikâyesi bu. Hatta içten içe yaşamak istersin böyle bir ânı. Seyircide hakiki bir etki yarattığının kanıtı olur bu. Ama seyirciyi hiç o noktaya getiremedin. *Baal*'ı ne kadar kötücül oynamaya çalışsan da sonunda hep alkış alıyorsun. Şak şak şak, ellerini çırpıyorlar şempanzeler gibi. Sen de sorguluyorsun kendini, yeterince iyi oynamadın mı diye...

Asya'dan mesaj geldi: "Bu taraflardayım. Akşam oyununa mı gelsem?"

Bu kız seni hep şaşırtıyor. Daha önce üç defa izledi oyunu. Dördüncü defa izlemek istiyor. Seyirci dostu bir oyun değil üstelik. Bağ kurulabilir karakter yok, yoğun diyalog içeriyor ve tek perde, 105 dakika. Sanem de sözde seni hep desteklerdi ama hiçbir oyununa ikiden fazla gelmemişti. Üstelik karındı. Asya neyin oluyor? Bir adı yok ilişkinizin. Uzatmalı flört? Serbest ilişki? Gizli sevgili? Onu arkadaşlarıyla tanıştırmadın hiç, birlikte görünmemeye dikkat ediyorsun. Kismetini kapatır diye mi bu

gizlilik? Sanatçı ailen sanat dünyasından gelmeyen genç sevgiliyi tasvip etmez diye mi? Yoksa magazincilerden korktuğun için mi? Sebebin her neyse Asya alıştı, umursamıyor artık.

“Çok sevinirim. Hemen yazdırıyorum, gişeden alırsın davetiyeni,” diye yanıt veriyorsun. Asya’dan mesaj gecikmiyor: “Boşuna yorma kendini, biletimi aldım.”

“Oldu mu bu şimdi?! En önden ayarlardım.”

Asya yazıyor... “Daha sonra seni en önden izlerim zaten.”

Heyecanlanıyorsun ve alev emojiyle mesaja dönüşyorsun. Bir de teklifin var: “Güzel bir restoran var burada. Fransız mutfağı. Yemek ısmarlayayım sana. Ne dersin?”

“Hay hay,” diye yazıyor Asya, gülücük koyuyor sonuna.

Restorana geçiyorsun. Bu defa temkinlisin, oto yıkamacıdaki hatanı tekrarlamıyorsun, güneş gözlüğünü taktın. Seni karşılayan garsonun yüzüne asla bakmıyorsun. Sosyal mesafenin kuru, hiyerarşi bozulmasın. Ama o seni tanıdı tabii, ekstra kibar, fazlasıyla yardımsever davranıyor. Dozunu da kaçırıyor. En güzel, en göz önündeki masalara yönlendiriyor seni. Sense kıyıda köşede bir masa arıyorsun. Asya gelecek çünkü, fark edilmek, bir dedikoduya yol açmak istemiyorsun.

“Buyrun böyle alayım,” deyip bir sandalyeyi çekiyor garson.

Garsonun bu masa dayatmasından hiç hoşlanmadın. Sen görünmez olmanın peşindesin, o ise seni görünür kılmak için elinden geleni yapıyor. Herhalde öyle talimat aldı...

Onun çektiği sandalyeye tenezzül etmeden en köşedeki masaya geçiyorsun.

“Burası iyi.”

“Nasıl isterseniz,” diyor ve hemen sonra, “siparişinizi alabilirim,” diyerek yanında beliriyor.

Daha sen menüye bakmadan sipariş almak için üstünde baskı kurdu. Tecrübesiz bir garson herhalde. Sesi de genç. Fransız ekolünden gelme bu restorana hiç yakışmıyor.

Bu adabı ona öğretmen lazım. Parmağınla gencin biraz eğilmesini sağlıyorsun. Göz temasından kaçmak için başka tarafa bakarak konuşuyorsun. Pembe dizilerde sırtını dönüp kameraya konuşan karakterler gibi.

“Hemen öyle sipariş alınmaz, bunu öğretilmediler sanırım sana. Müşteri önce menüye bakar, sen o hazır olduğunda sipariş için gelersin.”

“Yani, şey, siz daha önce buraya geldiğiniz ve menüyü bildiğinizi varsay...”

“Bir şey daha öğreteyim: Müşteriye yanıt verilmez.”

“Tabii, efendim.”

Genç garson gidiyor. Sen menüye göz atıyorsun. Ama zaten sipariş vermek için Asya’yı beklemen gerekiyor. Şimdi garson yine gelecek ve bir gereksiz diyalog daha yaşanacak. Yine geldi işte. Küçük tabletinin ışığı yandı, kalemyle cam ekrana vurdu, pıt pıt.

“Misafirimi bekliyorum, ondan sonra sipariş vereceğim.”

Garson bir saniye sessiz kalıyor. Kanıtlayamazsın ama o bir saniyede içinden, “En baştan böyle desen hiç o derse gerek kalmayacaktı değil mi ukala herif?” gibi bir cümle geçtiğinden eminsin.

Derken Asya giriyor mekâna. Uzun boylu, ipince bir kadın, upuzun dalgalı saçları beline kadar geliyor. Otantik eteği, püsküllü turuncu bluzu, hasır çantası, ayağındaki postalları, boynundaki büyük boncuklu kolyesiyle bu restorandaki insanlardan çok farklı görünüyor. Anne-si Zaza, babası Laz Asya’nın. Haliyle inatçı. Ayrıca tanı-

dığın en bağımsız insan. Bir tek sana bağımlı olmasına hep şaşırırmışsındır. Yirmili yaşlarının ortasında ama olgun bir havası var. “Arkadaşım gelmiş olmalı,” deyip sana bakınıyor. Acemi garson bu sıra dışı genç kadının senin beklediğin misafir olabileceğini hesaba katamıyor ve sana yaptığı gibi onu da inatla başka masaya oturtmaya çalışıyor. Mecburen sesleniyorsun fark edilmek için.

Onunla beş yıl önce oynadığın dizinin yeni sezon galasında tanışmıştın. *Uzak Bir Düş*’tü dizinin adı, rating’leri silip süpürüyordunuz. Asya etkinliğinin sigara standında hosteslik yapıyordu. Gece boyunca içine girdiğin üçlü-dörtlü sohbetlerden her sıkıldığında standa gidip onunla sohbet etmiş ve hiç sıkılmamıştın. Sigara standında çalışıyordu ama hayatında hiç sigara içmemişti. Ama cıgarasız da yapamazdı. Sen de hiç cıgara içmemiştin. Tabii ki o gece, etkinlik sonrasındaki takılmanıza kadar. Aranızdaki muhabbetin bir sonraki seviyeye geçmesi de öyle oldu.

O gece onunla ilgili seni en çok etkileyen şey, gecenin sonunda, “Peki senin meslek ne?” diye sorması olmuştu. Şöhretinin zirvesinde olduğun dönemde, etkinlik mekânını kuşatan posterlerine rağmen seni tanımamıştı. Sana çok iyi davranmasında şöhretin etkili olmamıştı. Şöhretini öğrendikten sonra da zerre değişmedi.

“Nerelerdesin sen ya?” diye lafa giriyorsun.

“Gezdim bu ara epey. Kampa gittim. Kınıkçı Kanyonu’na.”

“Kimlerle? Sizinkilerle mi?” diye soruyorsun.

İçten içe kıskanıyorsun onu çünkü. Çok hareketli bir sosyal hayatı var. Stant hostesliğini bıraktı, direk dansı eğitmenliğiyle hayatını geçindiriyor. Bir yandan şamanik yaşam biçimini çağdaş hayata uyarlayan bir komünde yer alıyor, diğer yandan politik bir kolektifte gönüllü çalışıyor. Bitmiyor, bir de adını hiç duymadığın mekânlarda adını

hiç duymadığın avangard metal gruplarının konserlerinde müzisyenlere gotik makyajlar yapıyor. Kısacası geziye birlikte gidebileceği çok adam var etrafında!

Omuz silkiyor, “Kendimle,” diyor. “Çadırım, çantam ve ben.”

Gülüyorsun, bu bilgiyle rahatladığını çaktırmadan.

“Sonra misafirlerim oldu tabii,” diyor. Sağ kaşın hemen havaya kalkıyor.

“Dur göstereyim,” deyip telefonunu çıkarıyor çantasından. Kimi gösterecek acaba? Ya da kimleri? Cenk diye bir herif vardı, o mu...

Derken çadırına giren örümceğin fotoğrafını çekmiş, onu gösteriyor. Önce kendi adına rahatlıyorsun, kıskançlık duygusu puf diye yok oluyor. Fakat onun adına korkuyorsun. Gösterdiği kocaman bir örümcek. Öyle eve girenlerden değil, belgesellerde gördüklerinden.

“Korkmadın mı?” diye soruyorsun.

“Korkmadım,” diyor. “Kafam uçuş modundaydı,” diyor, parmaklarıyla zihin çevresinde bunun nasıl bir uçuş olduğunu anlatan bir hareket yapıyor. Gülüyorsunuz.

“Çok açım, ne var?” diyerek menüye bakmaya başlıyor.

O sırada garsonun gölgesi giriyor aranız. Yine küçük tabletini çıkarıp kalemikle ekrana vuruyor. “Siparişinizi alabilirim,” diyor. Yine erken geldi acemi.

Ona yeni bir ders verirdin ama Asya bu tip üstten bakan davranışlarını sevmediği için kendini tutuyorsun. Asya bu sırada menüyü anlamaya çalışıyor.

“Ben bu menüye Fransız kaldım,” deyip telefonla fotoğrafını çekiyor.

“N’apıyorsun?”

“Çeto’ya soracağım,” diyor. *Çeto da kim?!* “Yapay zekâya yani. Ben ona kısaca Çeto diyorum,” diye ekleyince rahatlıyorsun.

“Bana bırak olur mu?” diyorsun. “Buranın *Boeuf Bourguignon*’u bir harika. Paris’teki gibi yapıyorlar. Fransızlar bile buraya geliyor bunu yemeye. Bir de *Foie Gras Torchon* alalım.”

Kadınları Fransızca menülere hâkimiyetinle etkilemeyi seviyorsun. Garson not alırken yüksek sesle, *Boeuf Bourguignon* ve *Foie Gras Torchon*, diye tekrarlıyor ama Fransızca telaffuzu evlere şenlik. Yine de tutuyorsun kendini, düzeltmiyorsun garsonu.

“Tabii. Şarap ister misiniz?” diye soruyor garson.

“Yok, teşekkürler,” diyorsun. Oyundan önce olmaz.

Garson gittikten sonra, “Oyundan sonra belki içeriz, ne dersin?” diyorsun.

“Ben başka bir şey düşünmüştüm,” diyor Asya. Çantasını bebek poposu pırpışlar gibi pırpışlıyor. Anlıyorsun ki esrareniz bir madde getirmiş yanında. Gülümseyerek onaylıyorsun.

Yemekleriniz geldi. Garson başparmağını tabağın içine kadar sokarak seni rahatsız ediyor. “Tabağı tutmasını bile bilmiyor,” diye iç geçiriyorsun. Asya yanında olmasa öğretirdin.

“Sen bundan başla,” deyip *Foie Gras Torchon*’u Asya’nın önüne sürüklüyorsun. *Boeuf Bourguignon*’u daha sonra tatsın, çünkü asıl vurucu tat o.

Fakat daha ilk lokmanda bir terslik fark ediyorsun. Burada daha önce yediğin *Boeuf Bourguignon*’un yerinde yellers esiyor. Yüzün ekşidi. Asya hoşnutsuzluğunu fark ediyor.

“Ne oldu?”

“Yapamamışlar.”

Elini kaldırıp garsonu çağırıyorsun. Asya yanında ama sinirlendin bir kere, tutamıyorsun kendini.

“Bu nasıl *Boeuf Bourguignon* Allah aşkına? Şefiniz mi değişti sizin?”

“Hayır ama...”

“Ucuz şarap kullanmışsınız.”

“Aslında her zamanki...”

“Burgundy olmalı, başkası olmaz. Hem ucuz hem meyvemsi bir şarap kullanmışsınız, etin lezzeti sizlere ömür.”

Garson, “Çok özür dileriz,” deyip eğiliyor, “hemen alıp üstünden geçelim.” Yine tabağına o kocaman başparmağını soktu!

“Offf bırak, tamam. Bir; ne demek üstünden geçelim, bu yemek tekrar hazırlanmaz. İkincisi; tabak öyle tutulmaz. Kenarından tutup hemen avucuna oturtacaksın. Sana öğretmediler mi bunu?”

“Çok özür dilerim, ben, şey, hemen size yeni *Boeuf Bourguignon*...” Telaffuzu çok kötü gencin. “Bif Borcuryon” gibi bir şey diyor.

Tutamıyorsun kendini, “Ne, ne, ne, pardon?” deyip gülüyorsun, “Nece bu? Türkçe, İngilizce, Fransızca ortaya karışık mı?”

“Şey, biöf...” diyor genç, yeni girişiminde hemen pes ediyor. “Haklısınız.”

“Dinle bak,” diyorsun, ama garsona asla bakmamayı sürdürerek bir Fransız’dan daha Fransız bir edayla doğrusunu söylüyorsun: “Böf Buruğinyon.”

Genç tekrarlamaya çalışırken bir öncekinden de kötü telaffuz ediyor. “Bef burhinyon.”

Mutfak tarafında başgarsonla göz göze geliyorsun, ona garsonu gösterip, “Bu garson yakışıyor mu size?” gibi bir el hareketi yapıyorsun. Başgarson ceketini ilikleyerek hemen yanına geliyor.

Tabağı ustalıkla alıp, “Size hemen yenisini getiriyoruz efendim,” diyor. Genç garson da peşinden gidiyor. Sırtından görüyorsun onu, başı eğik yürüyor. Zayıf bir genç. Mutfağın orada restoran müdürünün karşısına çı-

kıyor. Müdür o sırada ne söylüyorsa genç garsonun başı iyice eğiliyor.

Şimdi arkadan başsız bir adam gibi görünüyor.

Asya, "Yapma böyle şeyler, üzdün çocuğu," diyor.

"Üzülmeden bir şey öğrenemezsin," diyorsun. Sevdiğin kalıp laflarından.

Asya uzatmıyor, bir çatal daha alıyor. "ayrıca benimki çok güzel. Ne olduğunu bilmiyorum ama sevdim."

"Tereyağlı ördek ciğeri," diye açıklıyorsun, "aslında orijinali kaz ciğerinden olur ama bu da iyi." Birden Asya'yı en son gördüğünde vegan olduğunu hatırlıyorsun. Ona ölümcül bir vegan günahı yaşattığını düşünerek kahroluyorsun. "Pardon ya, vegan olmuştun, tam bir aptalım, hemen..." diye garsona elini kaldıracakken elini tutup indiriyor.

Gülümsüyor. "Artık değilim," diyor. "O örümcekten sonra işler değişti."

"Ne alaka?" diye düşünüyorsun. Devam ediyor: "Sonra araştırdım, zehirliymiş. Orada beni soksa kesin ölerdim. Muhtemelen aylarca bulunamazdım, kanyondaki hayvanlar yedi beni. Bir kurt, bir çakal, belki bir yabandomuzu, hiçbirisi olmadı akbabalara yem olurdu."

"Böyle şeyler demesek..." ile "Nereye varacak?" düşünceleri arasındasın.

"Ama hatırlıyorsun, et yemediğim için bir deri bir kemik kalmıştım," diyerek devam ediyor. "Beni oracıkta yeseler dişlerinin kovuğundan geçmezdim. Sıfır besin kaynağı. Yani vegan olunca kendimi doğanın doğal döngüsünden, besin zincirinden çıkarmış oluyorum. Kendime hayvan etini yasaklayarak zavallı hayvanları onlardan beslenen bir etten mahrum ediyorum," diyor, "o zaman anladım ki, gerçek bir vegan olamam ben."

Kafan karıştı ama, "Anladım," diyorsun.

"Ama bu demek değil ki etoburum," diyerek devam

ediyor. “Şaman atalarımız da et yiyordu. Ama adapları vardı. O hayvanın eti dışında ruhundan da besleniyorlardı. Biz asıl onu atlayarak o hayvana haksızlık ediyoruz. Onu sadece et reyonundaki bir et parçası olarak görüyoruz. Yediğimiz şeyden dolayı hayvana değil, markete, hükümete, kasaba, kredi kartımıza veya Tanrı’ya şükranla bulunuyoruz. Sorun burada. Hayvanın kendisi aklımızdan bile geçmiyor,” diyor, başını eğiyor, kolyesindeki boncukları tutuyor. İçinden karaciğerini yiyeceği ördeğe şükranlarını sunuyor.

Başgarson tabağını yeniden getirdi. Oldukça tecrübeli hareketlerle masaya tabağını koydu. “Özür dileriz. Umarız seversiniz,” diyor. Sessizce tatmanı bekliyor.

Bir lokma alıyorsun, çiğniyorsun, işte aradığın kıvam. “Budur,” diyorsun, garson, “Afiyet olsun,” diyerek gidiyor. Sonra elini kalbine götürüyorsun, başını eğiyorsun. İçinden pişmiş etini Burgonya usulüyle yediğin danağa teşekkür ediyorsun. Asya ne yaptığını anlıyor, gü-lümsüyor.

Restorandan önce Asya çıktı, sonra sen. Sessiz protokolünüz bu. Paparazzilere kendinden on dokuz yaş küçük ve tanınmadık bir kadınla fotoğraf vermek büyük bir hata olur. Hele üstündeki Vevera ceketiyle.

Mesafeli yürüyorsunuz. Eyvah. En son görmek isteyeceğin kişiyle karşılaşıyorsun: Sanem. Eski eşin. Yanında da şimdilerde birlikte oynadığı *Cadde Kızı* dizisinden bir aktör, Kerem’di galiba adı. Kerem Bi’Şey. İkinci sınıf dizinin ikinci sınıf erkek oyuncusu. Fiziken seni andırıyor, senin kirli sakallı ve on yaş genç halin gibi. Sakalı düzgün ama kötü giyinmiş, geniş yaka, bol kesim tişört ve demir kolye. Eskiden oyuncular okullu ve alaylı diye ayrılırdı, şimdi buna “kurslu” da eklendi. Bu da muhtemelen belli bir yaştan sonra yaptığı işte tutunamayıp ya-

kın çevresinin gazıyla oyunculuk kurslarına giden, sonra da yeteneksiz ama ekranda iyi görünen jön kontenjanından dizilerde iş bulanlardan. Yüzde yüz, safkan dizi oyuncusu yani.

Selamlaşıyorsunuz elemanla.

Sanem, seni çok iyi tanıdığı için biraz uzağından yürüyen kızla birlikte olduğunu anlıyor. Kızı baştan ayağa süzüyor, sana da alaycı bir bakış fırlatıyor.

“Aa oyunun vardı bugün değil mi?” diyor. Bilmiyor-muş gibi. Biliyor. Bilmez mi? Oyun ilk çıktığında hâlâ birlikteydiniz. Desteklemişti ama çok da beğenmemişti. “İmajını bozacak böyle bir rol, hiç gerek yok,” demişti. Ne saçma. *Baal*’ı seçme sebebin tam da bu zaten, imajını bozmak. Nefret ediyorsun o Ilgaz Tan’dan ve onun çağrıştırdıklarından. Romantik prens Ilgaz’ı görmek için gelecek izleyiciye nah çekecek, üstlerine birasını dökerek, sümüğünü fırlatacak Baal’ı oynamak istiyorsun.

“Evet, devam ediyor,” diyorsun üstüne basa basa. Sanem zamanında, “En fazla bir sezon,” diye ömür biçmişti oyununa.

“İkinci salondasınız galiba, değil mi?” diye soruyor. Ah bu Sanem’in dili. Ok gibi. Satır altında, “Evet devam ediyorsunuz ama küçük salonda babam da devam eder,” diyor.

“Evet, evet. Salon 2’de. Orada oyun kendini buldu, seyirciyle etkileşimi çok arttı,” diyorsun.

“Tahmin edebiliyorum. Gençler de geliyordur hem,” deyip gözucuyla Asya’ya bakıyor, onu işaret ediyor aklinca.

“Evet, evet. Küçük salonda *in-yer-face* daha iyi çalışıyor,” diyorsun. İğneleme sırası sende, “Sizin dizi nasıl gidiyor, devam mı?” diye soruyorsun.

Sanem malum, ilk üç bölüm sonrasında can çekişerek kaybolan dizilerin vazgeçilmez oyuncularından biri.

Oynadığı son beş dizi ortalama altı bölüm sürdüyse iyidir. Hiç ana kasta yer almaz, hep başrol kadın oyuncunun kankası gibi rollerde oynar. Zaten biraz da bu yüzden ayrılmadınız mı? Sen yüksek rating'li dizilerde başrol, o düşük rating'li dizilerde yan rol... Olmuyordu. Bir kavganızda, "Kızım, aynı ligde değiliz, ben şampiyonum sen asansör takım," demiştin, çok koymuştu bu Sanem'e. O yüzden iğneliyor seni.

"Devam devam, biliyorsun, gittiği yere kadar... Çok da önemli değil."

Nasıl önemli değil. Dizi bitince zart diye işsiz kalacaksın, yeni dizi bulana kadar canın çıkacak. Gülme sırası sende. Ama uzatma artık.

"Olsun, olsun," de, geç. Oyunun kafasına girmen lazım.

Vedalaşıyorsunuz.

KAAN OYNADIĞI

DİZİYİ İZLİYOR VE KAFASI GÜZEL OLUYOR

Tiyatrodasın. Oyun saati geldi. Heyecan duymuyorsun eskiden olduğu gibi. O röportaj metninde dendiği gibi artık tecrübeli bir aktörsün.

Oregon'un küçük tiyatro salonunda oynuyorsunuz *Baal*'ı. Sahne ortada. Seyirciler elips sahnenin çevresinde. Yüz kişi alıyor burası. Ortalama yüzde seksen dolulukla oynuyorsunuz. Oyunun devam etmesi için yeterli. Sahneye çıkış ânı, tıpkı sete çıkış ânı gibi senin için çok özel. Seyircilerin arasından geçip sahneye adım attığında Baal olarak adeta yeniden doğuyorsun. Banttan gelen bir film müziğinin üstüne Baal'ın hayatını doğumundan itibaren özetleyen epik şiiri okumanla başlıyor oyun.

*Baal büyürken anasının rahminde
Gökyüzü bile soluk ve sessizce bekliyordu onu
Olağanüstü görünüyordu, çıplak ve masmaviydi
Tıpkı Baal'ın sevdiği gibi*

Böyle on üç kıta daha var ama sadeleştirdiniz, altıya düşürdünüz. Oyuna modern bir yorum katmak için orijinal metinde gezgin bir şair olan Baal'ı turneye çıkmış standupçı yaptınız. Ofansif mizah tarzıyla dikkat çeken bir komedyen. En başta burjuva sınıfı, Baal'a hayranlık duyar ama Baal şöhreti arttıkça şakalarını daha da sertleştirir. Bazıları onun arkasında durur, bunu Baal'ın özgür ruhlu oluşuna bağlarlar ama Baal ona bahşedilen bu özgürlüğü suiistimal eder, yıkıcı davranışlar gösterir, kadınların ilgisini kötüye kullanır ve toplumsal kesimlerin sinir uçlarına dokunmaya başlar. Sonunda toplumdan dışlanır ve suça bulaşır.

Çok karakterli bir oyun ama karakter sayısını düşürdünüz, birkaç karakteri de aynı oyuncuya oynatarak altı kişilik bir oyun olarak sahneliyorsunuz *Baal*'ı. Bu akşam temponuz iyi. Bir tek Meltem tekliyor. Ezberi zayıf ama güzel bir kadın. Dizi ünlüsü. Seyirci getirdiği kesin. Bir repliğini unuttu, hemen sırtını seyirciye dönüp ona sufle verdin. Oyunculukta doğuştan yetenekli olduğunun başka bir ispatı bu, repliklere biraz bakman ezberlemene yetiyor. Sadece kendininkileri değil, aynı sahnede oynadığın diğer oyuncuların repliklerini de zihninde tutabiliyorsun.

Oyun beğenildi yine. Alkış, kıyamet. Seksen kişiden yarısına yakını ayağa kalkarak alkışladı. Tanıdıklardan birkaç kişiyi salonun çeşitli yerlerine koymanız işe yarıyor, onlar ayağa kalkınca domino taşı etkisi gibi diğerleri de kalkıyor. Kulise geri dönecekken geri dönüp tekrar alkışlandınız. Hatta iki kere oldu bu. En çok alkışı da Baal olarak sen aldın.

Bir kere de yuhalasınlar be! Oyunu alkışlasınlar, ona tamam, ama en son sen, yani Baal reveransa çıktığında yuhalasınlar, ıslıklasınlar, biletlerini yırtıp sahneye fırlatsınlar, işte o zaman tiyatronun misyonu tamamlanır. Oyunun ilk sahnelemesinde Brecht'in yaşadığı o yuhalanma gibi. Ama nerdeee... Seyirci mutlu. Ne de olsa televizyonda izledikleri seni ve Meltem Tuncer'i sahnede kanlı canlı, üçboyutlu, cismen gördüler, Story'lerini çektiler, gerisi boş. Oyun onlara ne verdi, Brecht'in seyirciye geçirmek istediği hangi duygu ve düşünceler onlara geçti, bilinmez.

Tamam tamam, haksızlık etme, illaki gerçekten de şöhretinden bağımsız senin oyunculuğun ve oyunun o büyük erdemleri için de gelen vardır seksen kişi içinde. Misal Asya böyle biri. Ama onu salonda göremedin, nerede oturduğunu bulamadı gözlerin. Ayağa kalkanlar arasında da yoktu.

Oyundan sonra kuliste Meltem, biraz da flörtöz bir tonda, "Sana borçluyum," diyor. Ona repliğini hatırlattın, kahramanı oldun. Flörtöz bir gülümsemeyle yanıt veriyorsun. "Ödeşiriz bir gün," diyorsun. İnce. Asya kulise girince flört yarım kalıyor.

Onun yorumunu merak ediyorsun, dördüncü defa geldi nihayetinde. "I ıh," diyor Asya, "sevmedim ben, hiç sevmedim." Şaşıırıyorsun, beklemiyordun bunu. Eleştirmeye devam ediyor. "Olmamış hiç. Kızdım, ayıpladım, haksız gördüm, gücünü kötüye kullanması, kendi yeteneğine ihanet edişi, intikamını zavallı bir adamdan alışı... Senden nefret ettim," diyor. Şimdi anladın ne yapmaya çalıştığını. Gülüyorsun, Asya da gülüyor. Oyun bir kişi için bile amacına ulaştı diye düşünüyorsun. Yaptığın iş anlam kazanmış gibi hissediyorsun.

"Sadece daha önce söylediğim eleştirim hâlâ geçerli," diyor.

“Şu enstrüman meselesi mi?”

“Aynen. David Bowie’nin oynadığı versiyondaki gibi olmalı bence.”

“Hâlâ izlemedim. Etkilenmek istemiyorum. Fassbinder’in oynadığı filmi de bu yüzden izlemedim.”

“Ne var etkilenmekte?”

“Artık oyunu kilitledik, en ufak jest değişikliği bile bozar her şeyi. Sen bi’ de Bowie gibi banjoyla çık diyor-sun...”

“Banjo demiyorum. Yerel olsun dersin saz da olur. Evrensel oynayacaksan gitar... Hatta elektro gitar. Bağımsız bir İngiliz ekip öyle uyarlamış, Baal baya rock yıldızı gibi, deri ceketli, elinde elektro gitarı falan. Sahneye amfiyi koyuyor, cayır cayır çalıyor.”

“Elektro gitar mı? Dakika bir gol bir, seyircinin kafasını ütüle diyorsun yani.”

“İstediğin etki olur işte.”

“O etkiyi direkt girişten vermek yanlış olur. Bir de hani modernleştir diyordun. Gitar mı kaldı artık? Bence bizim yorumumuz daha güncel. Standupçı bir antikahraman.”

Asya, “Adı Baal olan bir standupçı?” diye soruyor.

“Adını değiştiremeyiz.”

“Neden? Mesleğini değiştirdiniz, oyunun geçtiği zamanı değiştirdiniz, oyundaki birçok sahneyi değiştirdiniz, isimleri niye değiştiremiyorsunuz?”

“Brecht’e ihanet olur.”

“Ben bunu anlamıyorum, rahatlıkla bu karakterlerin adları Türkçe olabilir, olaylar Türkiye’de geçebilir.”

“Ha, sen o kadar değiştirmekten bahsediyorsun. Komple hepsini, hem de Türkçeye?”

“Bence değiştirmelisiniz. Sadece bu oyun için değil, hepsinde. Hiç merak etme, Shakespeare’e, Brecht’e, Beckett’a falan ayıp olmaz, tam tersine hoşlarına gider bence.

Seyirci de rahat eder, karakter isimlerini aklımızda tutamıyoruz arkadaş!”

Asya’ya hak veriyorsun ama hayatın boyunca yer aldığın tüm tiyatro oyunlarını çürüten bu eleştiriye, “Haklısın,” diye yanıt veremezsin. O yüzden gülümseyip diğer misafirlerinle ilgilenmeye başlıyorsun. Kulis kalabalık bugün. Çok sık tiyatroya gittiğini söyleyen bir seyirci oyundan pek mutlu kalmamış, “Brecht’in çok daha güzel oyunları varken neden bu?” diye soruyor sana. Bak sen şu çokbilmişe.

Uzun uzun açıklayabilirsin ama kısa kesmeyi tercih ediyorsun, ne de olsa Baal makyajın henüz tam silinmedi: “Brecht’in yüz bin defa oynanmış oyunları varken neden buna geldiniz?”

Kadın kalakalıyor.

Uzaklaştığınızda hâlâ sinirin geçmiş değil, Asya’ya içini döküyorsun: “Ben de bilirim *Üç Kuruşluk Opera*’yı, *Kafkas Tebeşir Dairesi*’ni falan oynamayı, ne var ki bunda? Asıl mesele *Mahogany Kenti*’ni, *Galileo*’yu, *Cangilda*’yı oynamakta. Ama kimse oynamıyor bunları. Bunu soracağına gelmiş bana, neden *Baal* diyor?”

Asya, “Seni kışkırtıp seninle daha uzun diyalog kurabilmek için öyle dedi,” diyor. Haklı. Böyle düşününce sakinleşiyorsun.

AVM’nin otoparkında arabayı buluyorsun. Asya yan koltuğa oturacakken *Logos* gazetesini görüyor, gazetenin alt başlığına bakıyor.

“Madalyonun iki yüzü vardır,” diye tekrarlıyor, düşünmek için es veriyor. Mırıldanıyor, “Aslında üç olmalı, kenarını da saymalı,” diye.

Tam Asyalık bir fikir yürütme. “Yüzde yüz objektif olunamaz, mı diyorsun?”

“Olunabilir, olunmalı, olunamıyorsa ‘gerçek’ diye bir şey kalmıyor elimizde. Ama bu iddianın altından

kalkmak için iki zıt yazara yazdırmak yetmez. Atıyorum... bir köşeyi de yapay zekâya ayırmalılar. Onun görüşünü de okuyalım.”

“Bir köşe yazarı olmadıkları kalmıştı.”

“Dur ben bu fikrimi yapay zekâya sorayım, bakalım ne diyecek...”

Gülüyorsunuz.

Eve girer girmez televizyonu açıyorsun, *Aşkın Gölgesi*’nin yeni bölümü hâlâ devam ediyor, demek ki bol keseden reklam almış, iyiye işaret.

En çok merak ettiğin, öncesinde paniklediğin şu ağlama sahnesine henüz gelinmemiş. O sahneyle ilgili kendine güveniyorsun, morg dekorunda çok iyi oyun çıkardığından eminsin. Bu sene Altın Kuğu alırsan, sahneye çıkarken tören salonundaki ekranlarda bu sahnedeki performansının döneceğini hayal ediyorsun. Asya’ya da bu sahneye dair düşüncelerini merak ettiğini söylüyorsun, “Üç sahne sonra gelecek,” diyorsun.

Doğru hatırlıyorsun, iki sahne sonra komiser, Bora Işık’ı arıyor, morga çağırıyor. Bora morga doğru yürüyor. Amors çekim, gayet sinematografik. Dizinin dramatik sahnelerine yapıştırdıkları o müzikal tema çalmaya başlıyor. Müziğin etkisiyle sahnenin duygusu kabarıyor. Kurgucu da harika iş çıkarmış, bazen en kritik mimiğinde veya kusursuz bir ifadeyle söylediğin replikte seni değil de, diğer oyuncuyu gösterirler, sen de tilt olursun. Bu defa hiç öyle yanlış planlar seçilmemiş, kamera neredeyse hep sende.

Şovunu yapmışsın Kaan Balaban. Gurur duy kendinle.

Sahne bitti, Asya’nın fikrini merak ediyorsun. Asya şaşkın. Gözleri dolmuş. Parmağıyla nemlenen kirpikleri-

ni siliyor, “Vay be,” diyor. Sonra yutkunuyor, “Farklı en azından. Klişe değil,” diye ekliyor. Yüz ifadesi ile yorumu tutarsız geliyor sana. Ama Asya’dan çizgi dışı bir yorum gelmesine şaşırmamalısın.

“Doğal mı peki?” diye soruyorsun.

“Kim doğallık arıyor ki? Dizi dediğimiz şey zaten varoluşu itibarıyla yapay bir şey değil mi?”

“Yani yapay mı olmuş, diyorsun?”

“Hayır, hayır. Kesinlikle değil. Bence cesur bir sahne olmuş.”

“Cesur mu? Asya, beni korkutuyorsun.”

“Niye korkuyorsun?” diyor, elini kalbine koyup, “Önemli olan buraya dokunması değil mi? Baksana ağlattın beni, daha ne bekliyorsun?” diyor.

Gerçekten doğru. Kızın gözleri hâlâ nemli. Asya gibi içinde sen olmasan asla bir Türk dizisi izlemeyecek, izlese de asla hislenmeyecek, hislense de göstermeyecek, nevi şahsına münhasır bir kızı ağlattın, bundan daha güvenilir bir geribildirim olabilir mi? Yine de ortalama seyircinin tepkisini merak ediyorsun tabii. Dizi devam ederken sosyal medyayı açtın, Aşkın Gölgesi etiketiyle tarıyorsun yazılan yorumları. Övgü dolu yorumlar gözüne çarpıyor ama her zamanki yorumlardan farklı değil bunlar. “Yine muhteşem bir bölüm, çok etkilendim,” gibi basmakalıp laflar. Hep karşına çıkan KaanBalaBanFAN_1 lakaplı kişi, “Muhteşemdin, her zaman olduğu gibi,” diye yazıp bir sürü manasız emoji ve konu etiketi eklemiş. Bazı yorumları yazarlar gerçek kişiler mi ondan bile emin değilsin, bot hesapları andıran, lakap kullanan, profil resmi olarak çiçek, böcek fotoğrafları kullanan tipler yazmış hep. Yapım şirketi OTD’nin parayla satın aldığı tweet’ler olabilir bunlar.

“Kaan Balaban’a dikkatle bakın, on saniyede kaç

kere duygu değişimi yapmış, gerçek bir virtüöz! Bu adama iyi senaryolar verildi mi neler yapabileceğinin ispatı bu sahne,” gibi bir yorum arıyorsun ama yok. Entelektüel bakış içeren zekice yazılmış bir yorumu daha çok ararsın Kaan Efendi. Öyle bir kitle izlemiyor ki dizini. Ama sen iini ferah tut, görevini başarıyla yerine getirdin, dizinin rating’leri de yarın iyi gelecek, rahatlayıp sonraki bölüme devam edeceksin.

Bu sırada Asya sigara kâğıdını masaya seriyor, zulasını çıkartıyor, tütün gibi görünen ot kırıntılarını kâğıda kusursuz simetriyle ufalıyor. Kim bilir ne... Kâğıdı bir uçtan diğer uca incelikle yalıyor. Son olarak da yaprak sarma saran usta bir aşçı gibi cigarayı rulo haline getirip yakıyor. şimdi senin elinde. Derin bir fırt çekiyorsun. Daha ilk nefeste algını bozmaya başlıyor.

Asıl halüsinatif etkisi ise reklam arasından sonra kendini göstermeye başlıyor, ekrandaki bazı görüntüler, bazı yazılar, hatta bazen karakterlerin elleri kolları üç-boyutlu bir biçim alıp ekrandan çıkacak gibi oluyor. şu geçen gün YouTube’da gördüğün elektronik müzik konserindeki artırılmış gerçeklik şovu gibi bir efekti zihnin sana yapıyor. Morg sahnesinden sonra karakterin Bora Işık arabasını son hız bir direğe çarpıyor mesela, o sahneyi izlerken araba ekrandan çıkıp üstünüze uçacak gibi oluyor.

“Bu neymiş ya, çok acayip,” diyorsun Asya’ya.

“Bilmem ki. Kınıkçı Kanyonu’nda bir şaman verdi.” deyip gülüyor.

Soran gözlerle bakıyorsun. *şaman derken?*

“Yani biz de şamanik öğretileri takip ediyoruz ama bu adam gerçekten zamanda yolculuk yapmış bir şaman gibi geziyordu orada. Kesesinden çıkardı verdi.”

“Korkutma beni.”

Asya senin endişeni seziyor, hemen garanti belgesi gibi bir laf ediyor: “Merak etme, daha önce test edildi, onaylandı.”

Yine de çekingen bir fırt çekiyorsun. Uyuşuyorsun ve yeniden gülmeye başlıyorsun, güldükçe endişelerin dağılıyor, sonraki nefeslerini daha kuvvetli çekiyorsun...

Kısa sürede hem salon hem kafalarınız duman altı oluyor. Dizinin geri kalanını koltukta pelte kıvamında, moron gibi sırtarak, anlamsız bir keyifle izliyorsunuz.

Bölüm bitince Asya bir çocuk gibi minik minik alkışlıyor. Öpüyorsun onu. Dudaklarınız birbirine değerek değmez, sanki elektrik çarpıyor. Asya’yla bu hep böyle, her dokunuş, her öpüşme yüksek voltajlı.

Onu çok özledin. Sabırsızsın. Ama salonda sevişemezsiniz, stor perdeleri kapatmanız gerekir o da şimdi kapıldığınız tutku akışını keser.

Yavaş yavaş kalkıp dudaklarınızı ve vücutlarınızı nadiren birbirinden ayırarak yatak odasına yürüyorsunuz.

KAAN GÜNDEMİN TEPESİNE OTURUYOR, ORTALIĞI KASIP KAVURUYOR

Yatak odasını plazma küresine çevirdiniz ve sevişme bitti. Elektriğinizi üstünüzden attınız. Orgazm ile şamanik nanenin getirdiği rehavet birbirine karıştı. Ölü, ama huzurlu bir ölü gibi yatıyorsun.

Derken komodinin üstündeki telefonun üst üste gelen mesajlarla ısıldıyor. Kafan uçuş modundayken telefonunu açmaktan yana değilsin. Zihnin gibi gözbebeklerin de farklı çalışırken ekrana bakmasan iyi olacak.

Ama mesajlar gelmeye devam ettikçe merakına yenik düşüyorsun. Uzanıp ekrana düşenlere bakıyorsun en azından.

Lise arkadaşlarının yer aldığı WhatsApp grubunda, Selçuk şöyle yazmış: “Vay Kaan, TT olmuşsun moruk, helal olsun.”

Mesajın yanında da alkış emojileri var. Mesajın içinde kalsalar iyi olurdu ama beyin reseptörlerin ve akli melekelerin tam olarak ne olduğunu bilmediğin bu şamanik otun etkisi altında.

Emojiler birdenbire sıvı form alıp telefon ekranından dışarı taşıveriyorlar. Gözlerin faltaşı gibi açılıyor. İnanması güç ama alkış emojileri yükselip havada el çırpıyorlar. Sesleri bile var. Şak, şak, şak...

Mayışmış sesinle, “Bu Şamanlar çok tehlikeliymiş”, diyorsun.

Sonra mesajdaki asıl önemli bilgiyi ayıklıyor zihnin. “TT olmuşsun,” diye yazmıştı arkadaşın. Bu büyük bir haber. Yine de düşünle gerçek arasında bir yerlerde olduğun için bu bilginin gerçek olup olmadığından emin değilsin.

Fakat hemen sonra emin oluyorsun. Aynı gruptan Ertan, “Hem de TT listesinde 1 numara. Yakışır kardeşime,” deyip parti düdüğü üfleyen emojiyi koymuş. Parti düdüğü ekrandan çıkıp gözüne girecek neredeyse.

Düdük kısmı hayal tabii ama *Trend Topic* olduğun gerçek. İnşallah.

Telefonunun ekranına başka bir arkadaşının mesajı düşünce bilgi teyit edilmiş oluyor: “Bu grup seninle gurur duyuyor,” diye yazmış. Yanındaki kalp emojileri balon gibi havalanıp odanın tavanında konfetilerle patlıyor.

Bir başka arkadaşın, Tuncay, “Ooooo!” diye yazıp uçan para emojileri eklemiş, kâğıt para desteleri telefon-
dan çıkıp etrafında kanat çırpırmaya başlıyorlar. Yüzünde ebleh bir gülümsemeyle uçuşan banknotları seyrediyorsun. Yalnız Tuncay yine sinsiliğini konuşturmuş. Tebrik ediyor gibi görünüyor ama konu sanatsal başarıyla ilgili

değil, tebrik ettiği şey para kazanıyor olman. Lisede de böyleydi bu. İçten pazarlıklı, heves baltalayan, kıskanç bir karakter. Lise oyununun provasından sonra herkesin ortasında, “Senden oyuncu moyuncu olmaz, boşuna kasma,” demişti. Gerçi bu gruptaki diğer arkadaşların da ondan farklı mıdır, tartışılır. Bir tanesi bile bir kere bir dizini, filmini, oyununu seyretmediler.

Ama olsun, şu an bunlar hiç önemli değil, hepsi geçmişte kaldı, şimdi için kıpır kıpır. Şaman bitkisinin pompaladığı dopamin ve TT olduğun haberinin yükselttiği serotoninle tam bir sevgi kelebeğine dönüştün. Tüm arkadaşlarını çok seviyorsun.

Hatta, Türkiye’deki herkesi, 85 milyonu seviyorsun. Neden sevmeyeceksin ki? Onlar sayesinde TT oldun.

Onlar sayesinde ama tam olarak neden? Aklına tek seçenek geliyor. Dizinin bu akşamki bölümündeki oyunculuğun, muhtemelen de o morg sahnesindeki performansın dikkat çekti, üzerine o kadar yorum yazıldı ki, günün *Trend Topic*’lerinde 1 numaraya kadar yükseldin.

Asya fark ediyor ondan farklı bi’ kafalara girdiğini.

“Hayırdır Kaan?”

“TT olmuşum.”

“Yani nasıl, kafanda mı?” diye soruyor Asya.

“Hayır, hayır, gerçekte,” deyip telefonunu gösteriyorsun.

Asya telefonuna bakıyor, “Ne ara oldu bu ya?”

“Az önce galiba, arkadaşlar haber verdi.”

“E bu süper, demiştim sana, kalbe dokunan bir sahne o.”

Asya’nın da senin gibi sosyal medyadaki ani yükselişini o sahneye bağlamasına seviniyorsun.

İkinizin de kafası bu güzel haberle yeniden güzel oluyor. Yüksek sesle, “TİTİ olmuşum kızım,” diye tekrar-

layıp kahkahayı patlatıyorsun. “TİTİ” demek komiğimize gidiyor nedense.

Yatağın içinde esrik kafalarla yuvarlanıyorsunuz. Sonra yine gevşeyip yığılıyorsunuz çarşafa. Daha önce de TT olmuşsun ama kim bilir kaç sene geçti. Bu iki harf, çok şey demek; yüksek rating demek, yeni takipçiler demek, uzun yıllardır bu piyasada olsan da güncelliğini koruyorsun demek, kaşenin artması demek, yeni reklam anlaşmaları, sponsorluk anlaşmaları demek... Bunları düşününce yüzündeki gülümsemenin çapı daha da büyüyor, ağzın yırtılacak neredeyse.

Şu an hayatının en mutlu, en kusursuz anlarından biri olabilir.

Neler yazdılar acaba, çok merak ediyorsun. Ama kafan yüksek irtifadayken telefon ekranında yazılanları okumak yanlış olur, başın dönebilir.

Oyunculüğün hakkında yazılmasını umduğun tüm o yorumlar yazılmış olabilir. Nihayet tüm o magazin şöhretinin, çocuk aktör geçmişinin ve sonraki jön imajının gölgesinde kalan gerçek yeteneğin keşfedildi. Seni sevmeyenler bile oyunculuşuna şapka çıkarmak zorunda kaldılar. Aralarında yönetmenler var belki de, ama gerçek yönetmenler, hani filmleri festivallerde gösterilen yönetmenler... Onlar bile övgüler düzdüler, alkış emoji-leri, kalpler koydular...

Tüm bu yorumlar şimdi orada, hemen yanı başındaki komodinin üzerinde duran telefonun içinde. Mıknatıs gibi çekiyor seni telefon. Uzanıyorsun. Telefonu açmakta zorlanıyorsun, yüz tanıma özelliği çalışmıyor, “Benim ben, tanımadın mı?” diyorsun telefona, yüksek sesle. Gü-lüşüyorsunuz Asya’yla.

Şifreni birkaç kere yanlış giriyorsun, sonra doğru girmeyi başarıyorsun.

Açıldı telefon. Tam sosyal medya hesaplarını sırasıyla açacakken menajerinden mesaj geliyor.

Fakat Gülin'in mesajı hiç beklediğin gibi değil:
"Sakın sosyal medyayı açma."

KAAN BULAŞIK MAKİNESİNİ BOŞALTIYOR, BİR ÖRÜMCEKLE KARŞILAŞIYOR

Kalbin ritmi bozuk bir çarpıntıyla atmaya başlıyor. Bununla birlikte savunma mekanizman çalışmış olsa gerek, Kınıkçı Kanyonu'ndaki gizemli berduşun ikramının tesiri çok hızlı bir şekilde düşüyor. Neredeyse ayıldın.

Menajerinin attığı mesaja, bu defa daha ayık kafayla bakıyorsun, az önce yanlış okuduğunu umarak.

"Sakın sosyal medyayı açma."

Mesaj aynı. Bu ne şimdi?

Döngü yeniden başlıyor. Başın yer değiştiriyor sanki. Kendi gözünden değil, hemen arkandan, biraz yukarıdan dünyaya bakıyor gibisin. Yavaşça kalkıyorsun yataktan. Mutfağa ilerliyorsun. Lavabodaki basınçlı su püskürten, hortum gibi esnek muslukla yüzünü yıkıyorsun. Oto yıkamacının kuş pisliklerine püskürttüğü gibi.

Etrafa sıçrayan suları kuruluyorsun. Hazır el atmışken bulaşık makinesindeki temizleri boşaltmaya başlıyorsun. Biraz zaman geçirmen şart. Uçuş modundan çıkmak o kadar kolay değil.

Asya ters bir şey olduğunu anlıyor.

"N'oldu Kaan?" diye soruyor.

"Yok bir şey, sen yat, ben gelirim birazdan. Makinedekiler aklımda kalmıştı da," diyorsun. Asya inanmıyor ama madem ona yalan söyleyecek kadar yalnızlığına ihtiyacın var, geri dönüyor yatağa.

Bulaşık makinesindeki tabakları yerleştirirken bir gözün telefonda. Yeni, başka türlü bir mesaj gelir, menajerin mesajıyla kapıldığın kuruntuları siler diye umuyorsun. Ama kimseden başka bir mesaj gelmiyor. Şu TT listesine girdiğinin haberini neden sadece lise arkadaşların kutladı? Menajerin o mesajla ne demek istedi... Türkiye’de yine çok acayip bir olay mı oldu? Darbe girişimi mi? Terör mü? Yine kim tutuklandı? Bir yerde depresyon mu oldu? Öyle olsa bile, bunun seninle ne ilgisi var? Boş ver şimdi, dumanlı kafayla bu muammayı çözemezsin, sen en iyisi bulaşık makinesini boşalt.

Son olarak çatal, kaşık takımını çekmeceye yerleştirdin. Kafanı da biraz olsun boşalttın. Artık kaçış yok, o telefon açılacak, sosyal medyaya bakılacak. Belki de, şu an her neyden korkuyorsan hepsi boşuna. O sahneyi çekmeden önce yaşadığın panik atağın boşa olması gibi.

Beyninin kontrolünü tam olarak ele geçirmeden telefonuna bakamazsın, büyük hata olur. Mutfakta bir enerji bar buldun, ktır ktır onu yiyorsun. Enerji barın içindeki şeker ve mineraller, kafatasını kaplayan dumanı aspiratör gibi emiyor. Resmen kafan lego parçası gibi eski, doğru yerine monte edildi. Salona geçtin, içerisi hala parçalı bulutlu. İki pencereyi de açıyorsun, biraz hava alıp koltuğa dönüyorsun.

Açtın telefonunu, parmakların karıncalanmaya başladı. Başparmağın tehlikeyi sezmiş gibi titriyor. Korkunun ecele faydası yok. Bastın uygulamanın logosuna ve girdin favori sosyal medya uygulamasına. Öten Kuş platformuydu bu, şimdi Çarpı İşareti.

Menajerin neyi görmeni istemiyordu acaba? İlk bakışta sıra dışı bir tweet, bir yorum göremiyorsun, ülkede olup biten, her zamankinden farklı bir olay gözüne çarpmıyor. Birkaç kere ekranı aşağı kaydırıyorsun. E yok bir şey. Gülin neyi abarttın acaba, resmen durduk yere

kalp spazmı geçirttin bana... diye hayıflanırken çıkıyor karşına.

Takip etmediğin halde ana akışına Kel Örümcek isimli bir sosyal medya kullanıcısının bir paylaşımı düşmüş. Altında bir video, videoda sen varsın.

Şöyle yazmış kullanıcı: “Bu ne olm, sdkflsqdlsjv, gözüm kanadı, kulağım kanadı, beynim kanadı mı.”

Yoruma eklenen video ise az önce yayınlanan *Aşkın Gölgesi*'ndeki morg sahnesinin kırılmış hali.

Paylaşım 51 dakika önce yapılmış ve beğenilme sayısı 3K, yeniden paylaşma sayısı 110, yorum sayısı 71 ve en fenası paylaşımın görüntülenme sayısının şimdiden 1,1M olması. Nasıl yani? Ne ara? Bu bir rekor olmalı. Çok kısa sürede adın platformda yüzlerce ve binlerce defa yazılmış, o yüzden *trend topic* listesinde 1 numaradasın. 2 numarada Tarkan var, yeni şarkısı çok sevilmiş. 1 numarada sen varsın çünkü oynadığın sahne ülke çapında mavra konusu olmuş. Videoda sen ağlıyorsun, altında herkes gülüyor.

Yorumlara bakıyorsun:

“Puhahahah kahvemi döktüm üstüme, Amerika'da şu Kaan salağına dava açsam kazanırım”

“ajsjakkwss Allah razı olsun berbo oyuncu, iyi güldüm akwwkwk”

“Sette biri de demedi mi aga sen napıyorsun diye.”

“Bu kadar random mimik, yanlış vücut dili olamaz ya, imkansız başarmış.”

“Dizi sektörü biraz adilse Kaan Balaban oyunculuktan men edilir.”

“Yemin ederim sokaktan rastgele birini çek, daha iyi oynar.”

“#KaanBalabanKapatılsın”

“Ne bekliyordunuz ki, adam piyasaya girdiğinden

beri kötü oyunculuk dersi veriyor... pardon oyuncu dedim ama!”

“Bu yeteneksizler bu yeteneksizlikleriyle bölüm başı sizin on senede aldığınız maaşı cukkalıyorlar. İnandırıcı gibi değil.”

“Şimdi bu da oyuncu, Haluk Bilginer de oyuncu ha? Ne ülke ama!”

“Sanat sanat olalı böyle ızdırap görmedi.”

“Utanmadan oyuncuyum diye geziyorlar, rezil seni.”

“O may gad! Ekranı bakamadım *cringe* olmaktan.”

“Offfff yorum yapacaktım da bu kabiliyetsize hiç değmez.”

“Allahım biz ne günah işledik buna maruz kalmak için?!”

“Off bu şuursuz yetenek yoksunu hâlâ oynuyor mu, ne zaman perte çıkar tahmini, o zaman televizyonu açayım?”

“Puhaha dur bu embesilin hesabını bulayım da , bi de yüzüne karşı taşak geçeyim.”

Sayfayı aşağı kaydırıyorsun, kaydırıyorsun ama yorumlar bitmiyor. Alaycı cümleler *Matrix*’in kodları gibi yağıyor ekranında. Sanki gerçek hayattan sana garezi olan bir kalabalık aralarında anlaştı, saatlerini ayarladılar ve aynı anda taarruza geçtiler. Bakıyorsun profillere, saçma sapan lakapların ardına sığınan abuk sabuk tipler. Otuz seneyi aşan mesleki deneyimini, tırnaklarıyla kazıyarak inşa ettiğin kariyerini hep birlikte al aşağı ediyorlar.

Okudukça kan beynine sığıyor. Bu da Şamanik nevalenin bünyedeki etkisini yeniden uyandırıyor. Görüşün tuhaflaşıyor. Harfler, kelimeler, emoji yerlerinde durmuyorlar!

En çok beğeni alan, bu yüzden en çok görünen yorumlardan biri Şeytanın Avokadosu lakaplı birine ait.

“Yalnız harbiden ağlatıyor sahne. Güzümden yaş geldi,” diye yazıp gözyaşları saçarak kahkaha atan emojiyi koymuş. Emoji ekrandan çıkıp mutfağında gözyaşlarını saçarak kahkaha atıyor, artık şaşırmıyorsun buna.

Dabbetül Farz lakaplı biri, “Tam bir *nepobaby* mk. Bu herif torpille, babasının forsuyla buralara kadar geldi işte, bizim daha çok gözümüz oramız buramız kanar,” diye yazmış, yanına patlayan kafa emojişi iliştiirmiş. Kafadaki patlama ekrandan üstüne sıçırıyor sanki. Üstün başın kanlı beyin parçacıkları oluyor bir anlığına. Refleksle silkeliyorsun üstünü başını.

Son Mohito_33, “Bu elemanı hemen Flash TV’ye sürün, Sarı Bıyıkla falan oynasın,” diye buyurmuş.

Bu konuya dahil olanların çoğı anonim hesap. Kimlikleri belli değıl, çoğunun kadın mı erkek mi olduğı bile anlaşılmıyor. Ama aralarında adı sanı belli olanlar da var. Sema Şenyürek diye genç bir kadın “Bu nasıl kötü oyunculuk ohhaaa kör olsaydım da görmeseydim bu rezaleti,” demiş, yanına beş tane kusan adam emojişi koymuş. Yemyeşil suratlı emojiler ekrandan çıkıp dışarı kusacakmış gibi oluyor.

Emojinin kusmuğı ekrandan çıkmıyor ama senin kusasın geldi. Öğürüyorsun. Banyoya koşuyorsun, klozete kafanı sokuyorsun. *Boeuf Bourguignon*’un bir kısmını kusuyorsun. Teşekkür ettiğın dana eti şimdi klozetin suyunda. Titriyorsun.

Asya yetişiyor imdadına. Sifonu çekiyor.

“Tamam canım, sakın,” diyor. Asya’ya bakıyorsun, elinde telefon, sosyal medya platformlarından biri telefonunda açık. Anlamış neler olup bittiğini.

“Çoluk çocuğın yazdıklarından etkilenmedin herhalde?” diyor.

O anda çoluk çocuk gibi titriyorsun. Asya’nın olayı küçültme gayreti takdire şayan, ama bu öyle basit bir

durum değil, biliyorsun. Bir oyuncunun yaşayabileceği en korkunç kâbustasın şu an. Ne umdun ne buldun! Oscar töreninde en iyi erkek oyuncu dalında ödül beklerken eline tutuşturulan Altın Ahududu En Kötü Erkek Oyuncu Ödülü'yle kalakaldın. Kulaklarında alkışlar değil kahkahalar çınlıyor.

Bu kâbus fantezisi bile yaşadığın sarsıntıyı tam karşılamıyor. Kel Örümcek'in yaptığı paylaşıma bakıyorsun. Altındaki rakamlar çöküş dönemindeki bir ülkenin para birimi gibi hızla yükseliyor. Beş dakika önce baktığında beğenilme sayısı 3K iken şimdi 4K, yeniden paylaşma sayısı 199'a çıkmış, yorum sayısı 153, okunma sayısı 1,1M'den 5,1M'e çıkmış! Ülkedeki yetişkin nüfusun onda biri neredeyse.

Asya seni oturtuyor kanepeye, ellerini dizlerine koyuyor, *bad trip*'e düşen birini oradan nasıl çıkaracağını iyi bilen birinin sesiyle konuşuyor. Hem anlamam hem sakinleşmem için yavaş yavaş, tane tane, neredeyse heceleyerek, "Kaancım dinle beni. Şu an bu haltın etkisiyle durumu abartıyorsun. Çok büyük yaşıyorsun. Şimdi sakin ol. Nefes al, ver, içinden ona kadar say," diyor.

İçinden bine kadar saysan da bu kâbusun geçmeyeceğini biliyorsun ama deniyorsun. Duvardaki Chaplin'in *Sahne Işıkları* filminin afişiyle göz göze geliyorsun. Her daim sende güzel duygular uyandıran naif bir filmidir. O yüzden afişini salonuna astın ama şu anda Şarlo'nun hiçbir faydası dokunmuyor.

Asya seni teselli etmeye devam ediyor.

"Sosyal medyayı bilmiyorsun sanki. Kendi hayatlarındaki dertlerin acısını birinden çıkarmak istiyorlar, rasgele bakınıyorlar kimle uğraşırız diye. Bugün piyango sana çıktı, yarın başkasına çıkar..."

İşte bu sözler iyi geldi sana. Konu sen değilsin, olup bitenler saçma bir tesadüfün ürünü. Gerçekten Asya ne

zaman ne demesi gerektiğini iyi bilen bir kadın. Şu an o da tesir altında ama krizi mükemmel yönetmeyi başarıyor. İşsiz güçsüz tayfanın yazdıkları kimin umurunda!

Biraz gevşıyorsun. Asya, "Hadi uzan," diyor. L kol-tukta Asya'nın bacaklarına uzanıyorsun.

"Yarın ola hayrola," diyor Asya. Saçlarını okşuyor.

Sesi ninni gibi geliyor.

Uyuyorsun. Bir bebek gibi.

KAAN SABAHIN KÖRÜNDE UYANIYOR

Çölde-sin. Kum tepeleri arasında yürüyorsun, bir vaha, bir su kaynağı bulurum umuduyla dürbünle etrafına bakıyorsun. Bir tepede sırtı dönük bir adam görüyorsun. Başı yok mu, sadece başını mı eğmiş anlayamıyorsun. Dürbünü diğer yöne çeviriyorsun, tam karşında, burnunun dibinde bir deve. Eğilir gibi bir hareket yapıyor heybetli hayvan. Seni sırtına davet ettiğini düşünüyorsun ama o, kuma kocaman bir dışkı bırakıyor. Dışkı asidik bir etkiyle çölde heyelana sebep oluyor, girdap oluşuyor, "İmdat!" diye bağırarak kuma gömülüyorsun.

O imdatla ve susayarak uyanıyorsun şafak vaktinde. Ağzın kupkuru. Bakıyorsun, Asya kanepenin diğer tarafına uzanmış, üstünde pike.

Mutfakta bir büyük bardak suyu kana kana içiyorsun. İyi geliyor. Ne yaşadın sen öyle dün gece... Nasıl bir fırtınadan sağ çıktın? Ya da çıktın mı?

Uykunu almış gibisin. Telefonuna bakıyorsun. Gülin aramış iki kere. Sonra da mesaj atmış, "Ulaşamadım sana. Sakın sosyal medyanda bir şey yazma, paylaşma tamam mı? Halledeceğiz bu işi. Daha önce de başıma geldi."

Başına gelmişmiş. Senin başına gelemez ki, oyuncularından birinin başına gelmiştir. Kimin başına, nasıl bir

şey geldi acaba? Bunun bir benzeri olamaz ki!

İnsanların uyuduğu, dünyanın durduğu saatlerdesin ama yine de sosyal medyada bir değişiklik var mı diye merak ediyorsun. Yarın oldu işte, hayroldu mu?

Bakmadan bilemezsin.

Telefonun minik ekranı yetmeyecek sana. Tabletini açıyorsun, şöyle büyük büyük görmeli olup biteni. Derin bir nefes. Dindar değilsin ama besmele çekip açıyorsun sosyal medyayı.

O malum mesaja bakıyorsun, bu ölü saatlerde bile artmış etkileşimi. Resmen viral olmuşsun, virüs gibi yayılmışsın. Mesajı görüntüleyenler 6 milyona çıkmış. Şaka gibi, bugüne kadar hiçbir sahnen bu kadar izlenmedi.

Virüsü yayan o hesabın sayfasına giriyorsun: Kel Örümcek. Profil fotoğrafında bir örümcek kafası var, dört gözü doğrudan sana bakıyor. Kapak fotoğrafıysa bir örümcek ağının görselini koymuş. Kendini tanıttığı kısımda, “Gözüm üstünüzde, sekizi birden,” diye yazıyor. Örümceklerin dördü önde, dördü arkada sekiz gözü olduğunu öğreniyorsun sabahın köründe.

Takip ettiği 3.566 hesap var. Takipçi sayısıysa sadece 167. Dün gece senin sayende 6 milyon kişiye ulaşsa da etkileşim rekoru kırsa da takipçilerini ancak 167’ye kadar yükseltebilmiş. Herhalde güne damgasını vuran mesajdan önce takipçi sayısı tek basamaklıydı. Tam bir ezik.

Sayfasını biraz daha yakından inceliyorsun. Aslında internette çok sık görülen tarzda bir sosyal medya kullanıcısı. Paylaşımlarının çoğu birilerine laf sokma, birilerini en küstah tondan eleştirme, kendi deyişleriyle “yargı dağıtma” üzerine kurulu. Sadece oyuncular değil, hemen her alandan hedef aldığı birileri var. Politikacılar, gazeteciler, yorumcular, çizerler, şarkıcılar, televizyon insanları, futbolcular, hepsi nasibini alıyor Örümcek’in zehirli dilinden... Hangi takımı tuttuğunu anlayamıyorsun, sayfa-

sı her takımdan futbolcuya, hocaya, yorumcuya sövdüğü mesajlarla dolu. Politik olarak da nerede durduğu anlaşılıyor, iktidardan muhalefete, Atatürkçüsünden dincisine, sağdan sola herkese sağlı sollu geçirmiş durmuş. Sağ gösterip sol, sol gösterip sağ vuruyor.

Yurtdışında yaşıyor olsa gerek diye düşünüyorsun ama paylaşımlarından Türkiye’de yaşadığı anlaşılıyor. İstanbul’da gerçekleşecek konserlere davetiye kazanabilmek için internette bilet çekilişlerini girmiş hep. Sayfası, “Hesabımızı takip edip bu gönderiyi yeniden paylaşanlar arasından 5 kişiye davetiye,” tarzından mesajlarla dolu.

Müzik zevki de diğer konulardaki tutarsızlığı gibi saçma bir yelpazede. En çok Türkçe rap konserleri için bilet kovalamış ama K-Pop ve Hayko Cepkin konserlerinde de şansını denemiş. Belli ki dağınık bir kafa.

Yavaş yavaş kafanda bir profil beliriyor.

Erkek olduğu bariz. Cinsel açıktan mustarip olduğu da bir o kadar ortada. Mizojinist eğilimleri hemen belli oluyor çünkü. Bir mesajında “Kadının beyanı esastır” sözüyle dalga geçmiş, bir diğerinde erkek arkadaşından şiddet gören ünlü bir kadın için, “Adamın ne olduğu belli,” diye suçu kadına atan bir tutum sergilemiş. Biraz daha aşağı kaydırınca cinsel açlığını umutsuz iletişim çabalarıyla bastırmaya çalıştığını görüyorsun. “Bana bilmediğim bir şey söyle,” deyip açık saçık fotoğraflarını daha çok takipçi edinmek için paylaşan, muhtemelen eskortlukla iştigal eden kadınlara hep alakasız bilgiler yazmış, durmuş.

İç çamaşırlarıyla ayna karşısında poposunu çıkarak poz veren, büyük memeli, balıketli bir kadına, “Çapkın, eskiden bir atı dörtnele sürmek anlamında kullanılan bir kelimeydi. Zamanla kadın veya erkek peşinde koşan kişi anlamına evrildi,” diye yazmış. Benzer profile sahip başka bir kadına da “canavar” kelimesinin kökenini

öğretmeye çalışmış, “Farsçadan dilimize geçen canavar en başta can taşıyan varlık, canlı yaratık, her çeşit hayvan anlamına gelirken zamanla acımasız, zalim ve kötü ruhunun temsili olagelmıştır.”

Emin ol, bu kadınlar da bu mesajlarını okumuş, etimolojiye de meraklı oldukları için senin bu bilgilerinle tahrik olmuşlardır!

Bakıyorsun, Örümcek’in yazdığı bu mesajlara bir beğeni bile gelmemiş. Yani bilgiye aç o eskort kızlardan bile beğeni alamamış. Zavallı diyorsun içinden. Gülüyorsun. Fark ediyorsun ki, linç başladığından beri ilk defa gülümsedin.

Menajerinden mesaj geliyor. “Kaan, cicim, ben bir ajansla anlaştım şimdi. Algı toplama işinde üstlerine yok, bugün sonuç elde ederiz diyorlar, garanti veriyorlar. Tek istekleri sessiz kalman. Sakın diyeyim, bir şey yazma. Gerisi bende.”

Rahatlatıcı bir mesaj. Ama zaten az önce rahatlamıştın, boşu boşuna kriz yaşadın iç dünyanda.

Yine de şu Kel Örümcek’in sayfası enteresan geldi sana. Çok saçma. Güzel bir geceyi sana zehreden bir tip sonuçta. Girdap gibi çekiyor seni kendine. Örümceklerin kaç gözlü olduğunu ya da “çapkın” ve “canavar”ın eski anlamlarını öğrendiğin için mi? Belki de. Şu kelime bilgileri hoşuna gitti, kabul et. Bir kelimenin aynı dilde zaman içinde bambaşka bir anlam kazanması ilginç geldi sana. Türkçesi de iyi herifin, tabii trol tarzı, etrafa saçılmış gibi duran büyük ve küçük harflerle yazmadığı sürece...

Politikacıları trolce eleştirdiği birkaç mesajına daha denk geliyorsun. Gayet ad soyad vererek veriyor veriştiriyor. Muhtemelen başını belaya sokacak mesajları yazarken IP’sini saklayan casus yazılımlar kullanıyor, diye düşünüyorsun. Yoksa olacak iş değil. Cesaret değil, göz

göre göre intihar.

Örümcek'in ana akışa yazdığı mesajlara yeterince baktıktan sonra "Yanıtlar" kısmına tıklıyorsun. Keşke tıklamasaydın. Dün gece yaşanan linç dalgasının hiç fark etmediğin bir tarafı açılıyor. Asıl mesajın altında 303 mesaj vardı, buradaysa yüzlerce diyalog var. Bir tarafta Örümcek, diğer tarafta başka biri, karşılıklı alay ediyorlar seninle. Simowitch diye bir kız, "Puhaha biz bi de bu herife âşıktık çocukken, ayy resmen çocukluğumun içine edildi şu an," diye yazmış, Örümcek de, "Böyle kolpalara âşık olmayınız lütfen sdşlkfs," diye yanıt vermiş, kız da bu mesajı beğenip, "Hem de ne kolpa," diye yazmış. Burayı bulman kötü oldu. Bunun gibi onlarca ikili diyalog var. Daha önce eskort kızlarla bile iletişim kuramayan abazan örümcek, sayende birçok kızla flörtleşmeyi başarmış.

Bir kişinin yazdıkları neyse de birbirini tanımayan iki kişinin pisleşerek ve paslaşarak tanımadıkları bir kişiyi, yani seni kamuya açık sohbetlerine meze etmesi içini burkuyor, canını acıtıyor.

Bir yandan üzüntü, hayal kırıklığı ve tüm o insani duygular, diğer yandan o kahrolası aktör egon yaralandı. Arenada dövüşen ve rakibinden dayak yiyen bir gladyatör gibi hissediyorsun. Aktör ne zaman amfiteyatrodaki oyundan çıkıp arenadaki dövüşte gladyatör oldu, seyirci ne zaman arenada kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veren jüri oldu? Anlayamıyorsun. Daha fenası konuşamıyorsun. Yazamıyorsun. Duygularını ve düşüncelerini aktarman için sosyal medya icat edildi. Sen bu icadı kullanamıyorsun. Hiçbir zaman kullanamadın çünkü konumun gereği doğru değildi. Gereği de yoktu. Ama şimdi, hem duygusal hem düşünsel olarak hayatının en zor ânında da yapamıyorsun bunu. Menajerin öyle dedi çünkü.

E ama bu basbayağı "yasak". Yalan mı? Resmen san-

sürleniyorsun.

Hayır, hiç kendini kandırma, bu ne “yasak” ne “sansür”, bunun adı otosansür. Sen bizzat kendini susturuyorsun. Linç başladığından beri büründüğün sessizlik bile sanatın özgür, dışavurumcu ve isyankâr doğasıyla çelişmiyor mu? Her türlü duyguyu taklit etmekle yükümlü olan sen, yani aktör, içindeki gerçek duyguları, öfkeyi, hayal kırıklığını, üzüntüyü yansıtamıyorsun. Çünkü istemiyorlar. Sahneye dön soytarı, diyorlar. Sinema perdesi, televizyon ekranı veya tiyatro sahnesi, bunlar olur. Ama başka bir yerde, başka bir konuda konuşamazsın.

Al repliklerini ve oku. Asla senaryodan çıkma. Sakın ha, doğaçlama yapayım deme!

İnsanlık, duygu ve düşünceleri aktarabilmek için sanatı yarattı ve onun en sadık hizmetkârını, oyuncuyu bu haktan mahrum bıraktı.

Bu mahrumiyete bir dur demeye karar veriyorsun. Şu an saldırı altındasın, bir arena dolusu insan, “Öldürün!” diye bağıyor, yuh alıyor, başparmaklarını indiriyorlar; sen, tek bir kişi olarak, bu kalabalığa karşı bir tanecek ortaparmağını kaldıramayacak mısın?

Hemen zihnini tarıyorsun, çağrışımlara kapılıyorsun, yaşadığın şey ortada: İnternette kurulan bir mahkeme yargılanıyorsun ve infaz ediliyorsun, suçun yok, dava dosyan hazırlanmamış, iddianame yazılmamış... Kafka gibi, daha doğrusu Joseph K. gibi hissediyorsun. İki buçuk yıl oynadın sen onu, replikleri hâlâ zihninde. Neydi o cümle... Google’dan kontrol ediyorsun sözü.

Kel Örümcek’e sevdiğin bir sözle yanıt veriyorsun, kimseyi etiketlemeden, kendi sayfanda şu mesajı yazıyorsun:

“Davranışlarındaki o aşırı özgüvenli tavırlar sadece cahil olmalarının doğal bir sonucuydu.”

Franz Kafka

Bir süre bakıyorsun yazdığına, evet, bu güzel oldu. Kimseye doğrudan bir yanıt yazmadın. Menajerinin tavsiyesinden çıkmadın yani. Bay K. gibi hissediyordun, hislerini Bay Kaan olarak yansıttın. Lafı da gediğine oturtun. Mesaj adresine gider. Bunun üzerine artık hiçbir şey yazamazlar.

Paylaş düğmesine basıyorsun.

KAAN BAŞKA TÜRLÜ BİR ŞÖHRET YAŞIYOR

Gülin Menajer arıyor. Açsana. Açamıyorsun, değil mi? Tutmadın çünkü sözünü. Kapattı şimdi, rahatladın. Ama yeniden arıyor. Eninde sonunda açmak zorunda kalacağını biliyorsun. Açıyorsun. Sen, “Alo,” demeden lafa giriyor.

“Kaan yazma demiştim o kadar. Sen niye beni dinlemiyorsun?”

“Kimseyi hedef almadım ama kendi hesabımdan sadece bir alıntı pay...”

“Valla kötü haber: Ajanstakiler köpürdü, işten çekildiler.”

“Ne demek çekildiler?”

“Prensip olarak artık karışamayız, ‘Çok geç,’ dediler.”

“Ne için geç?”

“Artık kurtaramazlarmış işte seni.”

Gülmeye başlıyorsun.

“Kaan niye gülüyorsun?”

“Nasıl gülmeyeyim Gülin? Ne demek ‘kurtaramazlar’?”

“Ya ne bileyim. Bundan sonrası daha sert geçecek falan dediler. Uğraşmaya değmez, bir sonuç da elde edilemez, dediler.”

Sanki doktorundan üç ay ömrün kaldığı haberini almışsın gibi sessiz kalıyorsun. Sinir bastı, gülmeye başladın saçma sapan.

“Ölüyor muyum? Lütfen doğru söyleyin, kaç aylık ömrüm kaldı doktor hanım?”

“Bilmiyorum Kaan.”

“Ya Gülin şaka mısın? Gayet iyi oynadığım zor bir sahne yüzünden linç yiyorum. Sen de hiç yardımcı olmuyorsun.”

Gülin'den, on yedi yıllık menajerinden, “Haklısın”, “Evet, gayet de iyi oynamışsın, niye böyle oldu, hiç anlamadım,” gibi teselli edici bir söz bekliyorsun, onun yerine sessiz kalmayı yeğliyor. Sonra öksürüp devam ediyor:

“Neyse dur hele, bu işi lehimize çevirebiliriz. Bazı olumlu göstergeler de var. Misal Ekşi Sözlük'te bundan önce başlığında 7 sayfa vardı, şimdi kaç biliyor musun?”

“Kaç?”

“37”

Ekşi Sözlük sana göre şeytan taşlama duvarı gibi bir yer. O yüzden fazladan otuz sayfayı olumsuz bir veri olarak algılıyorsun, “Bu kötü bir şey, değil mi?” diye soruyorsun.

“Tam tersine. Gayet iyi. Çünkü bir zaman gelecek o kadar sayfada ne yazıldığını kimse okumayacak. Ne derler bilirsin, ‘Türkiye’de her şey olabilirsin ama rezil olamazsın.’”

“Ne yani rezil mi oldum ben?”

“Olmadın kuzum, aşk olsun. Ama her ne olduysan, bu da unutulacak diyorum. Şimdi 37 sayfalık bir oyuncusun. Google'daki aratılma sayıların da aynı oranda arttı. Bu olay unutulduğunda birkaç iyi yorum girerler, girmezlerse biz satın alırız, 40 sayfalık oyuncu olursun. Kö-

tü yorumlar da geçmişte kalır, herkes de ilk ve son yorumlara bakıyor. Google'da da iyi haberleri öne çıkarmanın yolları var. İtibarını tekrar toparlarız. Anladın mı?"

"Hayır."

"Tamam sen anlama ama dediğimi yap. Bu krizden alacağımızı aldık. Bundan sonra hiçbir yanıt verme. Hatta hesabını dondur."

"Bakarım," deyip kapatıyorsun telefonu. Çaktırdıydın ama kötü hissediyorsun, işlediğin bir kabahat, ne bileyim kırdığın bir bardak yüzünden annesinden azar işitmiş bir çocuk gibi.

Tekrar açıyorsun sosyal medyayı. Çok tuhaf. Hiç beklediğin gibi değil. Kafka'dan alıntıladığın mesajın okunma sayısı 100K. Beğeni sayısıysa sadece 19. Alıntılanma sayısıysa şimdiden 101. Kel Örümcek'in o ilk mesajıysa fırlamış 9 milyona! İnternet ayağa kalkmış. Yeniden TT listesine girmişsin, bu defa 5. sıradasın. Ama 5. sıraya düşmenin sebebi daha az konuşuluyor olman değil, isminin ve soyadının daha az klavyeye dökülmesi!

Yorumlar sertleşmiş, haşınlaşmış. Bazıları senin mesajını doğrudan alıntılamışlar, bazılarıysa mesajının ekran görüntüsünü alıp paylaşarak kendi yorumlarını yazmışlar. Neler neler...

"Kafka şu sahneyi görse mezarında ters dönerdi, sen ne anlatıyon hacı"

"Ulan bi de bize cahil demiş. Oyuncu müsveddesi seni."

"Ooo Kaan Balaban boş tenekesine bak sen! Kim bu vasatı bize musallat etti mi?"

"Kariyeri boyunca aynı karakteri bozuk plak gibi tekrarlayan adama bak sen. Nerden geliyor bu özgüven koçum?"

"Sosyal medyasında bir kere olsun bir kitap paylaşmayan, içinde kendi ya da yaltaklanmaya çalıştıkları

yoksa herhangi bir film paylaşmayan adam millete cahil diyor. Çünkü burası Türkiye. Koyunun olmadığı yerde keçiyi Abdurrahman Çelebi derler.”

Birkaç kişi bu damardan girince konu senin apolitikliğine bağlanıyor, oradan vurmaya başlıyorlar:

“Bu millete cahil diyen kofti mesaj savaşçısı bakın son röportajında ağzında ne gevelemiş: ‘Kadın mücadelesini destekliyoruz. Kadınlar hiç kimsenin gölgesi olmaz veya kimsenin gölgesinde kalamaz.’ Hiç güleceğim yoktu. İstanbul Sözleşmesi demeden destek olamazsın arkadaş, o boş kafana sok bunu.”

“Kendi çok aydın sanki, aydın dediğin aydın sorumluluğu taşır.”

“Hadi biz cahiliz, sen nesin? Oportünist, konformist, liboş, apolitik korkak.”

“Devekuşu stayla kafasını kumdan çıkarmayan adamdan da nasihat dinlemeyelim be mq”

“Türkiye’yi ayağa kaldıran bir mesele olur, bu tipler Instagram hikâyelerinde hikâyeden Atatürk paylaşırlar. Sonra biz cahil oluruz. Cahil *my ass*.”

Ve bunlar gibi yüzlerce yorum.

İlginç olansa, Kel Örümcek tekrar bir mesaj yazmamış. Lincin o ilk meşale taşıyıcıları olan Şeytanın Avokadosu, Dabbetül Farz, Son Mohito da bir şey yazmamış. Herhalde bilgisayar veya telefon başında değiller. Sen onlara “işsiz güçsüz tayfa” dedin ama insanların çoğu çok sert mesai şartları altında çalışıyorlar.

Ama Kel Örümcek’in başlattığını devam ettirenler, davayı üstlenenler var. Kıyafetsiz_Muhteris lakaplı biri, “Bunun gibi etliye sütlüye bulaşmadan, kendi konforlu fanuslarında rahatına bakan yetenek özürlü oyuncular-dan sıkıldık be. Hepsine *cancel*, *red flag*, Allah ne verdiyse!” diye yazmış, meşalesiyle kitlesini çağıran Ku Klux Klan lideri gibi. Hayır, bi de bilmiyor ki, tiyatroda yıllar-

dır Brecht, Ionesco, Nesin ve Fo'nun düzeni sorgulayan oyunlarında oynuyorsun. Bir kere bile bu tercihlerinden dolayı takdir görmedin. İllaki sosyal medyada slogan atmanı istiyorlar.

Mesajlara dönüyorsun. Seni direkt işverenine ispiyonlayanları görüyorsun.

Üstelik anonim hesaplar değil bunlar, isimleriyle cisimleriyle ortada, çoğu kadın sosyal medya kullanıcısı. "Seyircisine cahil diyen bu adamla çalışmaya devam etmeyeceksiniz herhalde?" deyip dizinin yapım şirketi OTD'yi etiketlemişler. Bunu görünce panik yapıyorsun, hiç sanmıyorsun ama yapımcı etkilenir mi böyle mesajlardan acaba... Bu defa sen Gülin'i arıyorsun.

"Gülin. Bunlar iyice azıtmış."

Gülin'in sesi her zamankinden sert. "Ne bekliyorsun Kaan? Seni eleştirenlerin her birine kara cahil demiş oldun. Akıllanıp, 'Haklı gerçekten,' deyip köşelerine mi çekileceklerdi? Çiçek mi uzatacaklardı?"

Aklına iyi bir fikir geliyor. Daha doğrusu sen iyi olduğunu düşünüyorsun.

"Aziz Bey'le mi konuşsak acaba? Gelecek bölümün senaryosunda bu duruma örtülü bir şekilde değinen sempatik bir sahne konabilir mesela..."

Gülin önce gülüyor, sonra, "Sakın," diyor. "Lütfen Kaan bu işi daha da karıştırma. Aynı anda üç dizi çekiyor adam, belki fark etmemiştir."

Kadın haklı. Artık onun lafından çıkıp durma.

O sırada Asya uyanıyor. Gözlerinden uykusuzluk akıyor kızın, hiç uyumamış olabilir.

"Senden sonra bu durumu Çeto'ya danıştım," diyor. Takti şu yapay zekâya.

Gülüyorsun. "Ne sordun?"

"Bir arkadaşım sosyal medyada linç yiyor, ne yapmalı, gibi şeyler sordum."

“Ee, ne dedi?”

“Bu konuda tek bir evrensel kural vardır dedi. Hep onu söyledi durdu.”

“Neymiş o?”

Asya, çok güzel bir İngilizceyle, “*Don't feed the troll,*” diyor.

Trolü besleme... Tam da Asya uyanmadan önce yaptığın şey. “Eyvah,” diyorsun, dudaklarını büzüp başka yönlerde bakıyorsun.

Anlıyor Asya bir kabahat işlediğini. Telefonunu açıp sosyal medyaya bakıyor. Birkaç kaydırmadan sonra Kafka alıntısıyla verdiği yanıtı görüyor.

Kızacağını sanıyorsun ama dudadığını ısırtıyor, “Benim yüzümden... Bu zıkkım yüzünden oldu,” diyerek kendini suçluyor.

Bu defa sen onu teselli ediyorsun, “Seninle alakası yok” diyorsun ve konuyu değiştiriyorsun: “Bugün ne yapacaksın?”

“Toplulukla buluşacağım.”

Asya, kent aktivizmine odaklanan, partilerden ve ideolojilerden bağımsız sivil bir hareketi destekliyor. Kent yaşamını etkileyen bir karara ya da büyük politik gelişmelere hemen refleks gösteren bir dayanışma ağı bu. Kim bilir yine ne oldu... Her ne olduysa, şu an senin için tek gerçek onun gidecek olması. Yanında olmayacak oluşu. Sessiz kalıyorsun. Ona ihtiyaç duyacağını hissediyorsun.

O da o sessiz kalışında ona ihtiyaç duyacağını hissediyor. Ama aranızdaki sessiz protokole göre bir geceden fazla kalmıyor sende. Şimdi bunu değiştirmek için o da hazır değil...

“Yarın?” diye soruyorsun.

“Yarın da onlarlayım. Bu hafta büyük eylem var. Ona hazırlanıyoruz. Döviz yapacağız.”

“Döviz”i döviz para gibi algılıyorsun, n’apıyor bu anarşistler, sahte döviz mi basıyorlar diye düşünürken

jeton düşüyor. Asya aktivist ekibiyle politik mesajlı dövizler, pankartlar hazırlayacak...

“Seni de çağırırdım, ama?” diye soran gözlerle bakıyor.

“Yani biliyorsun, ben... şu zamanda hiç olmaz zaten.”

Hep bir bahanen var. Asya, “Tamam,” deyip hızla giniyor, toparlanıyor, çıkmadan önce senden son bir söz beklercesine gözlerini sana diyor. “Trolü yemlemek yok. Anlaştık?”

“Tamam, söz,” diyorsun.

KAAN DÖRT KOLDAN SALDIRI

ALTINDA

Fakat çok geç. Yemledin trolü, trolleri...

Her yaştan trolü kendine düşman ettin. Oyun oynamaktan hayatı oyun gibi gören, *gamer* koltuğunda kış büyütüp ışıklı klavyesiyle ünlü avlayan ergenlerin hedef tah-tasına oturdun. Sadece onlar olsa iyi. Hayattan öç alacak yer arayan tatminsiz yetişkinler, menopoza girmiş kadınlar, andropoza girmiş erkekler, hepsi peşinde... Onların sabah açlığı kokan nefeslerini ensende hissediyorsun.

Ama iyi bir haber: Hepsi sanal. Hiçbiri gerçek değil. İnternette yaşayan, ancak internette kendilerini ifade edebilen, internet kesilse varlıkları puf diye silinecek tipler hepsi.

Bu çok iyi bir fikir! Tamam, interneti kesemezsin ama kendi internetini kesebilirsin.

Mutfak çekmecesini açıyorsun hemen. Modemin başına geçtin, elinde makas. Tek bir makas darbesiyle tüm o trolleri yaşam kaynaklarından koparıp öldürebilirsin. Ama bunu yapsan da dayanamayıp telefonundan internete girebileceğini biliyorsun. Yeterince psikolojik tahribat yaşadın, fizikseline de gerek yok.

Hiç düşünmeden bir şey yapıyorsun. Tabletini de telefonunu da evde bırakıp attın dışarı kendini. Aynaya bile bakmadan, kılık kıyafetin, saçın başın nasılmış diye kontrol etmeden, sadece şapka ve güneş gözlüğünü alıp fırladın evden. Apartman kapısından açık havaya kavuştuğunda adeta cezaevinden salıverilmiş gibisin. Karşılayanın yok ama böylesi daha iyi. Özgürsün.

Yürüyorsun mahallende.

Şapkanı gözlerine kadar indirdin, güneş gözlüğün yüzünün büyük bölümünü gizliyor. Göz temasından kaç, hızlı hızlı da yürürsen kimse seni tanıyamaz.

Gözücuyla köpek gezdirenlere bakıyorsun. Zenginlikleri pahalı eşofmanlarından anlaşılan kadınlar köpeklerinin kakalarını yapmalarını bekliyorlar. Sonra küçük mavi torbalarla onları yerden sıyrıp en yakın çöp tenekesine atıyorlar. Biraz önünde boynunda koni olan, bu yüzden de sana Elizabeth dönemi asilzadelerini anımsatan cins bir köpek duruyor, olduğu yerde dönüp poposunu pozisyona sokuyor ve hacetini gideriyor. Köpeğin sahibi tasmadaki torba haznesini karıştırıyor, boş, kalmamış. Kadın köpeği çekiştirip hiçbir şey olmamış gibi tüyüyor olay mahallinden. Ardında üç parça köpek kakası kalıyor. Başka zaman olsa onu uyarırdın ama şimdi olmaz. Kakaların üstünden atlayıp yoluna devam ediyorsun.

Bir mahallenin sosyoekonomik düzeyi ile oradaki köpek dışkısı yoğunluğu arasındaki korelasyon üzerine kafa yoruyorsun. Ters korelasyon olması gerekirken sonuç pozitif çıkıyor. Yoksul semtlerde daha az evcil köpek gezdiriliyor, sokaklar daha temiz oluyor. Zengin semtlerini ise resmen bok götürüyor.

Bak, ne güzel başka konular düşünebiliyorsun. İyi ki çıktın dışarı.

Kafanı kaldırdın, dükkânlara bakıyorsun, vitrinleri inceliyorsun. Aklını o diğer konudan uzaklaştıracak her

şey artık ilgi alanında. Kuyumcunun vitrinindeki takılar, erkek kuaförünün camındaki farklı saç modelleri, şarküterinin et reyonundaki dev kemikli pirzola, kırtasiyenin dükkân önünde sergilediği defterler... Şaryoda usulca kayan bir film kamerası gibi bitişik nizam dükkânları görüntülüyorsun. Nedense kuruyemiş dükkânının önündeki dev leblebi kavurma makinesine gözüm takıldı. Biçimiyle düğmeleriyle, delikleriyle ve salt demir yapısıyla Sanayi Devrimi'nden kalma müzelik bir alet gibi duruyor orada. Süs diye mi koyuyorlar bunu, yoksa gerçekten kullanıyorlar mı?

Bu vitrin izleme turu iyi geldi. Şimdi seni ayak bileklerinden dibe çeken o olay hiç yaşanmamış gibi...

Yeniden özgürsün.

Fakat fazla kaptırdın kendini, şaryodaki kamerayı frenleyemedin, yanlışlıkla yeni nesil bir kahveciye ve orada oturanlara da bakmış oldun.

Ve kahretsin! Tanındın. Üç genç kızın oturduğu bir masada, kızlardan biri önce seni tanır gibi oldu, sonra tanıdı, sonra arkadaşlarını dürttü, sonra üçü birden sana bakıp kıkırdamaya başladılar.

Başını eğip uzaklaştın hemen. Düşündün de, pek özgür değilsin sanki. Hiçbir zaman da özgür olmadın. Ne saçma değil mi? Kendini bildin bileli suçlu biri gibi yaşadın. Hem de öyle basit bir suç değil, yüz kızartıcı bir suçtan yargılanmış biri gibi. Diğer suçlulara kimse ilişmez çünkü. Tanımazlar bile onları. Ama ekranda görünen, gazetelerde röportajları yayımlanan, panolarda fotoğrafları olan biriysen bütün gözler sana döner. Yeterince izlememişler, her açıdan görmemişler gibi bir de gerçek hayatın içinde, makyajsız, kostümsüz, spot ışıkları olmadan, en çıplak halinde seni görmek isterler.

Sekiz yaşında çocuk aktör olarak ünlendiğinden beri bir kere bile sokağa çıkarken diğer insanlar gibi rahat

olamadın. Tanınmamak için hep saklandın, şapka, gözlük taktın, kapüşon geçirdin kafana.

Yetişkin olup yine dizilerde şöhretini perçinlediğinde daha da kötüydü durum çünkü akıllı telefonlar çıkmıştı. Tanınmadığın biriyle selfie çekilmeden yüz metre yürüyebilirdin mi hiç? Bundan rahatsız olduğunda sustun, bir şey diyemedin, “Ne yapacaksın, şöhretin bedeli işte!” diyerek teselli ettin kendini. Şöhrete değer miydi özgürlüğünü feda etmek? Açıkçası bu konuda yalan söyleyemeyeceksin; değerdi, hem de fazlasıyla değerdi. Şöhretin avantajlarını alt alta toplasan bunun gibi dezavantajlarının lafını dahi edemezsin. O çok sevdiğin filmde Roberto Benigni’nin oynadığı karakter aklına geliyor. Sıradan bir insan, büyümlü gerçekçi bir durum değişikliğiyle durduk yere, birdenbire çok ünlü oluyordu. Önce aşırı ilgiye mazhar olmaktan, rahatça dışarı çıkamamaktan rahatsız oluyordu ama sonra bu yeni durumun eski sıradan durumundan çok daha eğlenceli, çok daha avantajlı olduğunu fark ediyor, bu durumu korumak için elinden geleni yapıyordu ama yine aniden büyümlü gerçekçi bir durum değişikliğiyle eski, sıradan hayatına dönüyor ve depresyona giriyordu.

O kızlar neden kıkırdadı şimdi? Bu soru şimşek gibi çakıyor beyninde. Dağıtmıştın aklını ne güzel, uzaklaşmıştın diğer meseleden. Özgürleşmiştin hani. Niye kıkırdadılar! Bir ünlü gördükleri için mi güldüler ya da gülünç duruma düşen birini gördükleri için mi? Vezir miydin rezil miydin?

Dışarıda da evde de, gerçekte de sanalda da özgür olmadığının farkındalığında dümeni eve doğru kıırıyorsun.

Apartmanına yaklaşırken satranç piyonlarına benzer kaldırım babasına ateş eder gibi çışını yapan bir köpeğe bakakalıyorsun. O anda bir ses dikkatini dağıtıyor. Kıvırcık saçlı, tombul, yaşlı bir kadın elinde bir kâğıdı havada sallayarak sana doğru bir şeyler diyor. Aranızda

nerden baksan üç-dört bina mesafe var, üstüne alınmıyorsun. Ama kadın devam ediyor. Arkana bakıyorsun, kimse yok.

“Bana mı?” diye soruyorsun.

“Bu sizin eseriniz değil mi?”

Eser mi...

“Nedir o? Anlamadım.”

“Ben böyle rezalet görmedim!”

Rezalet derken neyi kastediyor? Diziyi mi, sosyal medyada olanları mı, derken...

“İhtarname göndermişsiniz,” diyor kadın. Ha, o... Avukatın ihtarnameyi geçmiş demek ki.

“Ağacımız gözünüze batmış,” diye bağırmaya devam ediyor kadın. “Kaç yıllık apartman yöneticisiyim böyle rezalet görmedim.”

Yaşına hürmet falan deme, altta kalma sakın.

“Ben de böyle rezalet görmedim. İhtarname açık. Ağacınıza sahip çıkmanız gerekiyor.”

Kadın çok cevval. “Kralı gelse ağacımı kestirmem!”

“Kesin mi dedik, budayacaksınız, zaten düzenli olarak budamanız gerekiyor.”

“Siz ne hakla doğal hayata karışabiliyorsunuz?”

“Gelin, otoparkımıza bakın isterseniz, araçların üstünü bok götürüyor.”

Sinirlendin, terlemeye başladın.

Ama kadın da senin kadar sinirlendi. “Kuştur, sıçar efendim.”

“Kuşa o imkânı vermezsen, orada yapmaz. Bu kadar basit.”

“Orada bir elektrik direği olsaydı, belediyeye o direği söktürtecek miydiniz?” Teyze akıllı da çıktı. Buna diyecek bir sözün yok, değil mi?

“Bakın, ağacınızı kesin falan demiyorum. Ama şu dalı budamanız gerekiyor.”

“Budamıyorum. Duydun mu? BU-DA-MI-YO-RUM!”

“O zaman sonuçlarına katlanırsınız,” deyip hemen uzaklaşıyorsun postacıların hızlı adımlarıyla. Ama sinirden yerdeki köpek dışkısını görmedin, tam ortasına basıyorsun. Yeni aldığın beyaz yürüyüş ayakkabısı vıcık vıcık kaka oldu şimdi. Hemen ayakkabını park mantarına siliyorsun.

Öfkelisin. Ayakkabına bulaşan pislikten ziyade gündelik hayatta kişiler arasındaki hiyerarşinin olmamasına kızılıyorsun. Eve girmeden önce otoparka uğruyorsun. Yeni yıkattığın arabanın üzerinde şimdiden üç kuş sığırmığı var.

Dört taraftan kuşatılmış gibi hissediyorsun. Sanal dünyada troller, gerçek dünyada insanlar, yerde köpekler, gökte kuşlar.

KAAN CENTİLMENLİĞİNİ TAKINIP MEZUNLAR BULUŞMASINA GİDİYOR

Eve girdin. Oh be, işte özgürlük.

Telefonuna bakıyorsun. Bir sürü mesaj. Bir sürü “geçmiş olsun”.

Dizide birlikte oynadığın oyuncu arkadaşların yazmışlar, sağ olsunlar. “Geçmiş olsun,” deyip durmuşlar. Kısa, soğuk, düz mesajlar... Dizideki partnerin Ela Gümüşay, diğerlerinden daha uzun yazmış, “Çok talihsiz olmuş Kaancım, ama merak etme, geçer. Sadece zamana bırak canım benim. Tekrar geçmiş olsun.”

Hay sizin “geçmiş olsun”unuza. Sanki grip oldun. Tarıyorsun mesajları, biri de, “O sahnede gayet iyiydin, bölümün dramasını tek başına yükseltmişsin. Emeline, ruhuna sağlık,” gibi bir şey yazmamış.

Mesajları okurken telefonun titreşiyor, Adil Baba

arıyor. Kariyerindeki o büyük depremi yaşamadan önce son görüştüğün kişi. Sana yardımcı olmuştu, sahneyi biliyor, nasıl hazırlandığının en yakın tanığı. Mesaj atmayıp araması da tam ona yakışan, babacan bir hareket.

“Kaancım, bende sosyal medya yok, şimdi söylediler, n’olmuş öyle yahu? Nasılsın, iyi misin?” diyor. Sesi çatallanmış geliyor, sonra öksürüyor zaten. O teatral öksürüğe zaman tanıyıp yanıt veriyorsun.

“İdare ediyorum abi, ilk başta kafaya taktım da şimdi sıkıntı yok.” Karşı taraftan tekrar öksürük sesi gelince, “Sen nasılsın?” diye soruyorsun.

“İyiym, iyiym,” diyor öksürüğünü bastırarak. “Sette virüs kaptım herhalde, bugün biraz böyle nane limon ama önemli değil. Seni konuşalım.”

“Abi işte gördüğün gibi.”

“Ülke çok gergin Kaan. İnsanlar çatacak yer arıyor. Sakın kendini üzme, bu seninle alakalı değil.”

Sahnedeki oyunculuğundan bahsetmedi ama, “Seninle alakalı değil,” dediğine göre kötü de bulmadı, ha?

“Yani sen gördün, o gün ne kadar kafa patlattım o sahneye...” diyorsun, es veriyorsun ki araya girip görüş versin. Ama o konuyu değiştiriyor.

“Boş ver be, dün dündür, bugün bugün. Ne diyeceğim, hiç haber vermiyorsun, Brecht oynuyormuşsun...”

“Evet abi, beklerim her zaman, gel misafirim ol.”

“Umarım en yakın fırsatta.”

Sen konuyu Brecht’ten tekrar oyunculuğuna getirmekte kararlısın, Adil Baba’nın güzel bir yorumu şu an yerle yeksan olan özgüvenini tazeleyebilir. “Adil Baba, sen anladın değil mi o sahnede yaptığımı? Duyguyu aktarabilmek için biraz büyük başladım, sonuçta bir hezeyan ya bu, ama dikkat ettiysen duygu değişimleri kontrollü...”

Seni duymamış gibi, “Bir aktörün en iyi performansı hangisidir biliyor musun?” diye soruyor. Kısa bir esten

sonra kendi yanıtlıyor soruyu: “Bir sonraki. Her zaman bir sonraki.”

“Aynen abi ama işte ben o sahnede şok etkisini ayarlarken epik tiyatrodaki gibi seyirci yabancılaşsın da istedim. Biliyorsun, Brecht’te...”

Ama karşı tarafa geçmiyor bu. “Kaancım duyamadım, hat kesildi, ne demiştin?”

“Yani sonuçta karakter orada duygusal bir boşalım yaşıyor ya, o yüzden bilerek ölçüyü kaçır...”

“Hiç çekmiyor ya. Kaancım ben seni sonra arayayım en iyisi. Geçmiş olsun,” deyip kapatıyor. Ya da kapanıyor.

Neyse en azından aradı, hatırını sordu.

Telefonuna gelen mesajları okumaya devam ediyorsun. Haberi ilk aldığın lise arkadaşları WhatsApp grubu en başta ölü taklidi yapıyordu ama şimdi teselli mesajları yazmaya başlamışlar.

“Kanka ya, o gün öyle görünce zart diye yazdım da olayın arka planına bakmamıştım. Yanlış anlamadın değil mi?” diye sormuş Selçuk.

Ertan, “Takma kafana mösyö,” yazmış, ona birkaç kişi başparmak emojiisi eklemiş.

Selçuk, “Abi unutmuş olabilirsin, bu akşam mezunlar buluşması var, gelsene. 30. Yıl buluşması bu, herkes gelecek,” diyor. Eski hasmın Tuncay bile yazmış, “Güzel olur moruk, kafanı dağıtırsın,” demiş.

Hiç fena fikir değil! Mezunlar buluşması beş yılda bir gerçekleşiyor. İlk birkaç tanesine gitmiştin, sonra bırakmıştın. Bu etkinlik psikolojini düzeltebilir. Sivil hayatta kaybolan hiyerarşiden dert yanıyordun ya, orada sizin seneden yetişen tek “tanınmış kişi” olarak yüksek mertebede olacaksın, daha önce katıldıklarında, henüz o kadar ünlü değilken bile seni nasıl el üstünde tutmuşlardı. Tanımadığın insanların değil de tanıdığın insanların

hayranlık göstermesi başka türlü bir zevk veriyor sana. Bir tür galibiyet.

Telefonunu yanına almıyorsun. En azından navigasyon için bile telefonuna ihtiyaç duyabilirsin ama hayır. O elektronik kelepçeyi bi' taraflarında istemiyorsun. Feklelden bir gece çalacaksın, sanal parazitlere gerek yok.

Yolda biraz trafik var, kırmızı ışıktaki duruyorsun. Etrafına bakarken dev boyutlarda kendinle karşılaşıyorsun. Beş katlı bir binanın cephesine giydirilmiş Vevera ilanındasın. Boydan bir fotoğraf. Markanın senin için terzilerine kestirdiği kıyafetlerle, stüdyo ışığında, photoshop efektleriyle kusursuz bir erkek gibisin.

“Gerçek Centilmenlerin Seçimi”.

Bu sloganın altında senin gösterişli imzan: Kaan Balaban. Beş kat boyundasın orada. Bunu görmek iyi oldu, çok küçülmüştün son günlerde, yeniden büyüyorsun. Muhtemelen mekâna arabayla giden arkadaşlarının çoğu bu cephe reklamında dev Kaan'ı gördüler. Bunu görmeseler bile şehrin çeşitli binalarına giydirilmiş dev Kaanlardan birini illaki görmüşlerdir.

Mekâna vardın. Şık bir restoran kapatılmış sizin için. E, İstanbul'un en prestijli ve tabii ki en pahalı Frankofon okullarından birinin mezunlar buluşması, olacak o kadar.

Arabayı valeyeye bırakırken biraz oyalanıyorsun. Nasıl bir araban olduğunu görsün lise arkadaşların. Araba anahtarını yanlışlıkla yanına almış gibi yapıp sonra keçisakallı genç valeyeye fırlatıyorsun. Oynadığın filmlerdeki gibi. Zamanlaman harika. Tam o sırada içeri giriş yapmakta olan Nehir'in radarına girdin.

Seni görüyor, “Hadi canım!” diyor, Doğru mu görüyorum? Kaan Balaban.” Arabayı da gözücüyle kesiyor.

Sen de gözücüyle onun fiziğini kesiyorsun. Yaşını hiç göstermiyor Nehir. *Cycling* ve botoksa şükürler ol-

sun. Biliyorsun, çünkü Instagram'da takip ediyorsun onu. İlginç bir hayat hikâyesi var. Sıradan bir bankacıydı, istifa etti, 45 yaşında tüp bebekle ikiz çocukları oldu, hemen sonra kocasından boşandı, ikizlere tek başına –iki bakıcıyı saymazsak– bakarak ve bunu paylaşarak sosyal medyada ünlendi. İkizleri üzerinden prim kasıyor, çocuklar ileride bu paylaşımlardan rahatsız olacak diye eleştirenler var ama o bunu pedagojik açıdan doğru dozda tuttuğunu iddia ediyor. Sadece annelik temalı da değil hesabı. Yaptığı sporu da güzellik merkezindeki işlemlerini de apaçık paylaşmaktan çekinmiyor.

“N’aber Nehir?” diyorsun.

“Seni gördüm, daha iyi oldum,” diyor. Dakika bir, flört bir.

Nehir’in nehir gibi kıvrılan beline avucunu koyup öpüyorsun.

Derken organizasyonu yapan Murat(tı galiba adı) upuzun bir, “Vayyyy,” çekerek aranızı giriyor. Hızla ondan kurtuluyorsun ama Nehir çoktan kadrajdan çıkmış. Neyse gece uzun...

Kapıyı açıp restorana adım atıyorsun, yeni bir oyunun ilk sahnesine girer gibi. Gerçek hayatta da bu ânı seviyorsun çünkü neyle karşılaşacağını tam olarak bilmiyorsun.

Kalabalığı süzüyorsun. Herkes ayakta, kokteyl düzeninde ufak yuvarlak masalar etrafında konuşlanmış. Anlıyorsun ki, Nehir hemen girişte çıtayı çok yükseltmiş, zira onun dışındaki kadınlar teyzeye bağlamış durumda. Erkekler daha da fena, amca, dayı hepsi... Götle-ri, göbekleri büyümüş, çoğu kelleşmiş. Kelleşmeyenlerin de saçları bembeyaz. Ünlü bir oyuncu olmasan da şu sıradan orta yaş kalabalığının arasında parlamak zor olmazdı.

Hayatının yedide biri bu insanlarla geçti, yedide biri-

nin adını zar zor hatırlıyorsun. Ama oyuncusun sen, adlarını biliyormuş gibi, anlattıkları anıları hatırlıyormuş gibi, esprileri komikmiş gibi davranmayı becerirsin. Kısa ve hızlı sohbetlerle kalabalık arasında ilerliyorsun. Eski sıra arkadaşın Mine, “Ay annem bayılıyor sana, bütün dizilerini izliyor. Hatta mezuniyette birlikte çekilmiş fotoğrafımız var, onu gösteriyor arkadaşlarına,” diyor. Bir diğer arkadaşın, “Kızım senin *fan*’ın,” diyor. Anlaşıldı, kitlen büyükanne ve torunlar. Normalde bozulurdun ama bu gece için iyi haber bu. Aktör Kaan Balaban yaşlılarının algoritmasında değil. Muhtemelen sosyal medyada kopan tantanadan haberleri olmadı. Bu yüzden hiç kimse, “Geçmiş olsun,” demiyor. Sen de hasta gibi hissetmiyorsun.

Nihayet çekirdek arkadaş grubunun daire yaptığın masaya vardın. Selçuk, okul yıllarındaki en yakın arkadaşın, “Artistttt be! Centilmenimiz be!” deyip sarılıyor sana, “centilmen” vurgusundan o beş katlı reklamı gördüğünü düşünüyorsun, o gördüyse diğerleri de görmüştür. Eski ekip komple burada. Ertan, Can, Oben... Ve tabii can düşmanın Tuncay.

Dürüst olman gerekirse, diğer amca kılıklı yaşlılarına göre formunu korumuş, gayet fit ve şık, ortamdaki ikinci “gözde bekâr” Tuncay Uygur. Ama şapka takmış, demek ki o da kelleşenlerden. Yanına gidiyorsun.

“Kesin gelmez diyordum, yanılttın beni,” diyor yarım bir sarılmayla.

“Sürprizleri severim Tuncaycım,” diyorsun.

Onunla ne zaman bir araya gelseniz karşılıklı bir sahteliktir gidiyor. Kapatılmamış bir geçmiş hesabınız var, otuz iki yıldır havada asılı duruyor öyle...

Otuz iki yıl oldu ama aklına düşünce, dün gerçekleşmiş gibi zihninde canlanıveriyor. Tiyatro kulübünün yıl sonu müsamesesinin seyircili provası. İki başrolden biri sensin, diğeri Nehir. Oyun bitti, sorumlu öğretmen

öğrencilere görüşlerini sormuştu. Bu Tuncay denen zırtapoz, bilmiş bilmiş, “Dekorlar, müzikler, koreografi dört dörtlük. Nehir arkadaşımız da çok iyi oynamış. Amaaa, dost acı söyler Kaan kardeşim, televizyonda çocuk yaşta ünlü olmuş olabilirsin ama senden oyuncu moyuncu olmaz, babana güvenip girme bu toplara,” demişti. Buz gibi bir rüzgâr esmişti salonda.

O gün ona yanıt verememiştin. Ondan sonra da veremedin. Ama kaç kere aklından geçti. “O gün bana ne dediğini hatırlıyorsun değil mi? Peki sonra ne oldu? Afife’yi kazanan en genç oyuncu oldum. En çok kaşe alan on erkek oyuncudan biriyim,” gibi kim bilir kaç cümle kurdun kafanda...

Hiçbirini söyleyemedin.

Tuncay bu sırada ne oldu? Hiçbir baltaya sap olmayan baltanın teki. Bir dönem kripto para madenciliğiyle köşeyi dönmüş diyorlardı. Fakat sonra tüm o kazandıklarıyla Metaverse’ten arsa, ev, uçak, gemi, uçak gemisi, ne gördüyse almış, NFT’lere para saçmış, sonra da iflas etmiş. Evliliği bitmiş, çocuk annede kalmış. Şimdi YouTube’da tutunmanın peşinde. Yeni çıkan teknolojik aletleri tanıttığı bir kanalı var. Kutu açma videoları çekip duruyor. İzlenme sayıları çok düşük, muhtemelen tanıttığı aletleri bizzat satın aldığından zarar edip duruyor. Ama Tuncay gibileri bilirsin, ne kadar dibe batmış olsalar da özgüvenleri zirveden hiç inmez.

Tayfanın birleştirici unsurlarından Selçuk, “Haydi beyler,” deyip kadeh kaldırıyor, “helal olsun be bize. Hiç ayrılmadık. Hiç değişmedik,” diyor.

Ertan, “Aynen değişen bir şey yok, yine sap sap takılıyorruz,” diyor. Büyüyemeyen erkeklerin değişemeyen şakaları.

Fakat Tuncay egosuna toz kondurur mu, “Kendi adı-

nıza konuşun,” diyor, Nehir’in numarasını aldığını gösteriyor. Yıllar sonra yine rakip oldunuz, iyi mi!

O sırada Nehir beliriyor yanınızda. Mekâna girerken tam inceleyememiştin. Şimdi on numara fiziğiyle karşında. Gram yağ yok, solaryum bronzu cildiyle ve bacak yırtmacıyla çok seksi.

Tuncay numarasını almış olsa da onun bu masaya gelme sebebi sensin.

“Ee konuşamadık, nasıl gidiyor?” diyor Nehir.

“İyi, aynı işte.”

“Dizi, devam?”

“Devam, devam tabii,” deyip masanın tahta kısmına vuruyorsun.

“Gerçekten çok zor iş. Aklım almıyor. Resmen her hafta 2 saatlik dizi çekiyorsunuz.”

“2,5 saat,” diye düzeltesin var ama onun yerine daha sonuca dönük bir şey söylüyorsun. “İki çocuğa annelik yapmak kadar zor olamaz,” diyorsun. Etkileniyor.

Eve onunla dönebilirsin. Bir zamparalık zaferi seni dün yaşadığın türbülânstan tamamen çıkarır...

“Numaran bende yok,” diyor, numaranı veriyorsun, muhtemelen yanı başında bu diyalogu dinleyen Tuncay çatlıyor kıskançlığından.

“Çaldırıyorum,” diyor Nehir.

“Telefonumu evde unuttum, ama eve dönünce kaydedirim,” diyorsun.

“Vay be, telefonsuz çıktın ha evden. Bak bu, iki çocuğa bakmaktan bile daha cesur bir hareket,” diyor. Gü-lümsüyorsun. Şimdiden taktığı kuruyorsun kafanda; telefonun yanında değil, dönüşte navigasyona ihtiyacın olacak, navigasyon desteğine karşılık onu eve bırakabilirsin... Ama hangi eve?!..

Tuncay araya giriyor, “Ben telefonunu neden evde unuttuğunu biliyorum,” diyor.

Nehir, "Nasıl yani? Nedenmiş?" diye soruyor.

Tuncay, "Yok ya önemli değil," deyip gülümsüyor, gözleri sende. Resmen tehdit ediyor seni.

Şakaymış gibi yaparak, "Tuncaycım, senin Metaverse'te aldığın arsalar değerlendirildiler mi bari?" diyorsun.

Tuncay gülüyor sahte sahte, mesajı aldı. Ama düelloyu orada bırakmıyor. "Sende çoluk çocuk yok, di mi?" diye soruyor. Hah işte, sadece ürettiği için senden üstün olduğunu ima ediyor.

"Yok," diyorsun. Nehir akıllı kız, senin tarafını tutuyor, hemen araya giriyor, "Bak tüm bunlar geçici biliyor musun, benim iş de öyle, sosyal medyaymış, şu bu, hepsi yalan. Ama senin yaptığın işler hep kalacak. Gelecek nesiller bugünleri sizin çektiğiniz filmlerden öğrenecek," diyor.

"Umarım," diyorsun, sahte bir tevazuyla. "Gelecek nesilleri büyüten de sensin ama." Bu dediğinle yine etkiledin onu, saçından bir tutamı fiyonk gibi çeviriyor. Aferin, Tuncay'ın tüm baltalamalarına rağmen diyalogu yeniden flört frekansına sokmayı başardın.

Fakat Tuncay duracak gibi değil, "Sende sinema filmi yok, di mi?" diye soruyor. Hay çocuğun da batsın, filmin de. Ex-zorban, "Sinema filmin yoksa zerre kalıcılığın yok," demek istiyor.

Dişlerini sıkıldığını belli etmeden, "Var," diyorsun.

"Ha şey, o dijitale yaptığın mı?" diyor. Netflix'te bir hafta 1 numarada kalan filmi sinemadan saymıyor. "Yok, *Deniz Kabuğu*," diyorsun. "Haaa," diyor, "o sinemalarda gösterildi mi, ben direkt televizyon filmi sanmıştım."

Bir insan hiç mi değişmez! Kızın yanında seni bozmaya ant içmiş gibi. Okulda da böyleydi. Şeytan diyor, şu yarım kalmış hesabı orada kes! Ama sakın! Neydi parolan; trolü besleme. Ne sanaldakini ne gerçektekini.

Hem bu akşam oyunculuk geçmişinle ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyorsun. İlk söylediğiniz Fransızca

şarkılardan, müzik derslerinde blok flütle yaptığınız şakılardan, matematikçi Madam Françoise'ya serenat denemelerinizden, masa tenisi müsabakalarından, pilav günlerinden bahsedip tıpış tıpış eve döneceksin... Tabii, Nehir'le dönsen daha iyi olur, o ayrı.

Birdenbire okul yıllarında da sosyal işlerden sorumlu olan Ceylan(dı galiba adı) elinde video kamerayla sana doğru yaklaşıyor. Uzaktan fark etmiştin, herkesten tek tek görüş alıp toplu bir hatıra videosu oluşturmanın peşinde. Sıra sana geldi işte. Kaçış yok. Seni tanıtırken, "Ve okulumuzun medarı iftihar Kaan Balaban da bizimle. Kendisi... ay hepiniz tanıyorsunuz onu zaten, tanıtmaya gerek mi var?" deyip bir kakhaha patlatıyor. "Ne söylemek istersin Kaancım?" diyor.

"Biliyorsunuz, beni siz yarattınız. *Merci beaucoup*," deyip kameraya klasikleşmiş gülümsemeni bahşediyor ve bir baş selamıyla veda ediyorsun. İyi kıvırdın bu işi.

Fakat bi' bakıyorsun, Nehir yok. Tuncay da. Şu hatıra videosu işi, sekse doğru akan diyalogu sikti attı.

Biraz dolaşıyorsun etrafta, kısa sohbetler, kadeh tokuşturmalar derken Nehir'i görüyorsun. Restoranın sessiz bir kısmında Tuncay'ın yanında oturuyor. Tuncay telefonunu yan çevirmiş, ona bir şey gösteriyor. Arada bir birbirlerine bakarak gülüşüyorlar.

Çaktırmadan telefonlarından yükselen sese kulak veriyorsun. *Aşkın Gölgesi*'nden bir ses detayı yakalayamıyorsun. Ne oyuncuların sesi ne dizinin müziği var. Bir erkeğin konuşması duyuluyor. Yani izledikleri her neyse, o sahne değil.

Derken Nehir seni görüyor. İş üstünde basılmış bir eş ile gülünç bir şey gören kadın arasında tuhaf bir ifadeye bürünüyor yüzü. Tuncay da paniğe kapılıyor, telefonunu kapatıp, kucağına doğru çekiyor. Eğer senin o sahneni izlemiyorlarsa ne izliyorlardı?

“Neye gülüyordunuz?” diyorsun.

“Hiç ya, öylesine.”

Biraz daha yaklaşıyorsun, “Bana da gösterin, ben de güleyim,” diyorsun.

“Ha yok ya, saçma sapan bir şey, Instagram’daki komik videolardan biri,” diye yalana start veriyor Nehir, fakat Tuncay “kamera şakası” derken Nehir “stand-up şeysi” diyor. Sesleri üst üste biniyor ama her şey ortada. Çapraz sorguda çuvalladılar. Dişlerini sıkıyorsun. Şu an ne desen, olmayacak. Kafanda hızlıca olası senaryoları sıralıyorsun. Bu gece onların neye güldüğünü bilmeden eve dönmek en kötü senaryo olur. Sabaha kadar uyuyamazsın. Neye güldüklerini öğrenebilmek içinse yapabileceğin tek şey var. Ve Tuncay piçi bunu hak ediyor.

Koşup atlıyorsun masanın diğer tarafına! Tuncay’ın elindeki telefona adeta kaplan kaleci gibi plonjon yapıyorsun. Nehir çığlık atıyor. Tuncay var gücüyle telefonunu kendine çekiyor, sense olanca gücünle aleti ondan koparmaya çalışıyorsun. Lüks restoranda iki liseli oğlan gibi boğuşuyorsunuz. Önce bunu saçma bir erkek şakalaşması sananlar oluyor. Eski günlerin hatırına! Fakat boğuşmanın şiddeti artıyor ve işin rengi değişiyor. Mekân-daki herkesi korkutuyorsun.

“Ver onu bana!”

“Bıraksana telefonumu!”

Kadınlar, “Kaan, Tuncay, n’apıyorsunuz, yakışıyor mu!” gibi sözler söylüyor ama umurunda değil. Tuncay’ı boynundan kavradın, üstünlük sende. Sonra üstünlük ona geçiyor. Ama taktik olarak en baştan beri bir kozu bırakmıştın kendine; hızlı davranıp şapkasını alıyorsun, fırlatıyorsun. Şapka uçuşurken Tuncay refleksle ona hamle ediyor, ve hop, telefonu kaptın.

Bu sırada Tuncay daha da sinirleniyor, çünkü kel kafası kabak gibi göründü.

“Oo takke düştü kel göründü,” diyorsun kahkahalarla. Hep sana mı gülecekler, biraz da sen gül. “Bak bu da senin kutu açma videoların gibi oldu, kutu boş çıktı! Hahaha.”

Ama arkadaşların gülmüyor, cık cık'layarak izliyor seni.

“İstersen setten sana bir peruk bulurum,” diye makaranı devam ettiriyorsun. “Ya da utanma saç ektir, Araplar gibi,” diyorsun. Her esprinle ortam daha da soğuyor.

Bir yandan bırakmıyorsun Tuncay'ı. Telefon ekranı kapalı çünkü. Açmak için ona ihtiyacın var. Face ID'yi çalıştırmak için ekranı Tuncay'ın yüzüne tutuyorsun, Tuncay yüzünü kaçırıyor aletten.

“Bırak lan beni!” diyor.

Sağ elinle Tuncay'ın boynuna sarılıyorsun, sol elinle telefonu açmaya çalışıyorsun. Tuncay'ın yüzünü sabit tutup telefonu yüzüne tutuyorsun, bu defa zamanlaman iyi, başardın. Açıldı telefon.

Derken Selçuklar koşarak geldi, ikinizi ayırıyorlar. Ama kimse seni Tuncay'ın telefonundan ayıramıyor.

Ne olup bittiğini anlayamayan arkadaşlarının yanıt arayan bakışlarına tenezzül etmeden ekrandaki reel videonun play tuşuna basıyorsun. Bu, YouTube'da meşhur olan bir fenomen. Kanalının adı Film Makarası ve tek olayı adı üstünde televizyon dizileriyle makara geçmek. Açtığı canlı yayında morg sahnesini kare kare inceliyor.

“Durun durun, bu daha hiçbir şey, asıl birazdan...” diyor programın sunucusu Cem Demir. Canlı yayın olduğu için sohbet penceresine yazan kullanıcılar var. “Bu nasıl oyuncu ya çüş!” gibi mesajlar ekranın sağından akıyor.

“İyi izleyin şimdi, bir saniye, sedyedeki kadına bakın,” diyor Cem Demir.

Cildi pudrayla soldurulmuş, boğularak öldürölmüş

izlenimi vermek için yüzü morlaştırılmış figüran taş kesilmişçesine duruyor.

“Yalnız hakkını teslim edelim, figüran cesedi iyi oynamış. Kolay değildir,” diyor. Ekranda kendini küçültüp sahneyi büyütüyor. “Hah şimdi! Dikkatle bakın.”

Sunucu stüdyosundaki monitöre yaklaşırken sen de Tuncay’ın telefon ekranını yüzüne yaklaşıtıyorsun. Sedyedeki ölü kadına bakıyorsun.

O anda sahnedeki “ölü kadın” dudaklarını içeri çekiyor. Gülmemeye çalışırcasına büzüştürüyor ağzını. Giderek daha da mor oluyor suratı. Derken kendini tutamayıp minik de olsa püskürtüyor.

Programı sunan da püskürtüyor.

“İnanılmaz. Nasıl morarıyor kadıncağız. Ay kıyamam ya, garibim. Ama anlıyorum onu. Ölüyü diriltir bu performans,” diyor. Kahkahalarla gülüyor. Geri sarıp bu defa yavaş çekimde gösteriyor o ânı. Sağdaki sohbet penceresindeyse “puahahha”, “sdklfjsj” gibi mesajlar ve emojiler akıp duruyor...

Lise arkadaşların sana bakıyor bu esnada. Çoğu neler olup bittiğini anlayamıyor. Diğerleri sarhoş olmana yoruyorlar ve bu kadar kısa sürede kafayı bulmana şaşıyorlar. Ama sonuçta hepsinin sana bakışları tamamen değişmiş durumda. Mekâna ilk girdiğinde bir rock yıldızına bakıyor gibiydiler, an itibarıyla ayyaş bir evsize.

Tuncay’a telefonunu fırlatıyorsun. Yıllardır zihninde döndürdüğün konuşmaya başlıyorsun.

“Piyesten sonra bana ne dediğini hatırlıyorsun değil mi? Peki sonra ne oldu? Afife’yi kazanan en genç oyuncu oldum, şu anda da en yüksek kaşe alan on erkek oyuncudan biriyim. Peki sen ne oldun Tuncay Efendi? YouTube kutu açma şampiyonu mu oldun? Metaverse’te emlak kralı mı?”

Sinir bozucu kahkahalara devam ediyorsun. Bu söz-

lerle ve kulak tırmalayan kahkahalarınla birazcık senin tarafını tutan varsa bile onları da kendinden uzaklaştırdın.

Ama olsun. Otuz iki yıllık hesabı nihayet kapattın. Ve kazandın. En azından kazanmış gibisin. Hissin o yönde ve önemli olan da bu.

Şimdi siktir olup gidebilirsin.

KAAN'IN KARIYERİ DELİK DEŞİK OLUYOR VE MASKELER DÜŞÜYOR

Vale arabayı getiriyor. Hızla ve çaktırmadan arabanda çizik mizik var mı diye kontrol ediyorsun, tamam, temiz. Keçisakallı genç inip nezaketle seni buyur ediyor. Bahşış beklediği belli. Para vereceksin ama koltuğunu öyle bir geriye çekmiş ki torpido gözüne uzanamadın. Aynaların açısını da değiştirmiş, radyo kanallarıyla oynamış, içeride alakasız bir müzik çalıyor. Direksiyon ayarı bile farklı sanki.

“Oyuncak mı lan bu araba!” diyorsun gence.

Gaza basıp gidiyorsun.

Öfkelisin. Dahası, öfkeye doyamadın. İçinde tutmadın ve patladın ama yine de yarım kaldı gibi. Araba sürerken bu öfkeni bastırmalısın ama. Altındaki araba Porsche. Maazallah bir şey olsa, beş bölüm kaşesiyle çıkaramazsın. O da en az.

Eve girer girmez fırlatıyorsun üstündekileri başındakileri. Baksırla kaldın. Öfken geçmiş değil. Burnundan soluyorsun, bir boğanın kırmızı pelerine baktığı gibi tabletine bakıyorsun.

Üstelik daha hiçbir şey görmedin. Sosyal medyayı açıyorsun. Açmasan olmaz mıydı? Olmazdı. Öfke de bir bağımlılık çünkü. Tadını bir kere aldın, devamını istiyorsun. Sakladığı zulaya ulaşmaya çalışan bir bağımlının tit-

reyen elleriyle ekranı aşağı kaydırıyorsun. Ve işte buldun: Beklenen trollden beklenen hamle gelmiş. Kel Örümcek'in sayfasında yeni mesajlar var.

Kırmızı pelerinin arkasındaki matador o. Bakalım bu defa seni nasıl kızdıracak...

Senin yazdığın alıntıyı alıntılararak yazmış ilk mesajını. Tek mesajla da yetinmemiş. Bir *flood*, yani zincirleme mesajlar döşemiş.

"Cahil damgasını yemişiz. Pekâlâ. O zaman ne kadar cahil yani bilgisiz olduğumuzu gösterelim. Var mısınız bir yolculuğa? Cahil olmayan, çok bilge, büyük yeteneklere haiz Kaan Balaban'ın geçmişine gidelim. Hadi toplaşın, bütün cahiller bu mesajın altında buluşuyoruz!"

İlk mesaj böyle. Daha doğrusu ilk oku böyle atıyor. Sonra zincirleme mesaj tamlaması devam ediyor, mouse'la tıklayarak yeni mesajları açıyorsun:

"Biliyorsunuz, Kaan Balaban hayatımıza *Aile Ağacı*'yla girdi. Dizinin sekizinci bölümünde apartmana taşınan yeni ailenin küçük oğlu Alp'i oynadı. Henüz sekiz yaşındaydı. Peki... Bilin bakalım, dizinin yönetmeni kimdi? Çok iyi bildiniz. Babası: Erhan Balaban. Bu rol için seçmelere girmiş olabilir mi sizce?

Popüler bir dizide yer almasıyla birlikte ünlü bir çocuk aktör oldu. Ama bu şöhretine ve ailesine rağmen İstanbul Üniversitesi ve Mimar Sinan Üniversitesi Konservatuvar sınavlarını kazanamadı. Özel YeniŞehir Üniversitesi'nin Tiyatro Bölümü'nü ancak kazanabildi. Peki bu okulun Sahne Dekorü ve Kostümü Bölümü'nün bölüm başkanı kim tahmin edebiliyor musunuz? Evet, doğru bildiniz, annesi Nilüfer Balaban. Şaşırdık mı?

Şaşırmaya devam öyleyse: 23 yaşında Afife Ödülü'nü kazanan en genç oyuncu oluyor. Brecht'in *Puntila Ağa ve Uşağı Matti* oyununda oynamış. Aslında törenden önce favori olarak aynı oyundaki Emir Karatay'ın adı ge-

iyor ama  d l nedense 23 yaşındaki körpe Balaban'a gitmiş. Hemen dönüp bakıyoruz, jüride kim varmış diye, beş j riden     doğrudan Balabanların yakını. Aşağıdaki resimde bağlantıları çok net görebilirsiniz.

Arşiv affetmiyor. 22 yıl önce. Dönemin en popüler oyuncularını bir araya getiren bir proje açıklanıyor: *Kalp Hastası*.  nl  senarist Tarık Uçar'dan bir klasik eser uyarlaması. Kadroda Serap Yıldırım var ve partneri kim olacak, büyük bir merakla bekleniyor. Herkes Anıl Ekin-ci'yi yakıştırıyor Ilgaz rolüne. Ama ne hikmetse rol, o dönem sadece mazinin  ocuk aktörü olarak hatırlanan Kaan Balaban'a gidiyor. Bilin bakalım, dizinin yapımcısı kim? Babası Erhan Balaban'ın  ğrencisi Mert  zdemir.

Bu dizi bittikten sonra Ilgaz karakteri üstüne yapıştığından Kaan Balaban bir süre sonra başka bir rol bulamıyor. Derken menajer değiştiriyor, Gülin G nerli'yle anlaşıyor. G nerli ona hemen *Aşkın Gölgesi*'ndeki yeni karakteri bağlıyor. Network böyle bir şey!

Bugüne kadar hangi  d l , hangi rolü aldıysa arkasında bir bityeniği var bu adamın. Ve gelmiş burada sı ıp sıvadığı bir sahneyle maytap geçtik diye sözümona ayar veriyor. Bıktık be siz ve sizin gibi nepotizmle bi yere gelen yeteneksizlerden. Cahil demişmiş. Sensin kara cahil, koca budala seni (teatral sesle okuyun)!"

Zincirleme mesajın beğeni sayılarına bakıyorsun, her birinin altındaki rakamlar hız ihlali yapan bir taksinin taksimetresi gibi hızla artıyor.

Altta rakamlar dışında başka mesajlar var. Neler, neler... Orijinal mesajda yazılan iddialara katılanlar, o iddialara yenilerini ekleyenler... Kel  r mcek'in oklarından sonra koskoca bir trol ordusu mızrak yağmuruna tutuyor meslek hayatını.

En başta aklından geçen boğa benzetmesini şu an fazlasıyla hak ediyorsun çünkü kıpkırmızı oldun. Yut-

kunmak istiyorsun, yapamıyorsun, boğazında bir yumru oluştu. Boynuzlarını ekrana geçiresin var.

Bir bulut geçti, hava karardı sanki, gözüne bir perde indi. Baktığın ekran karanlık şimdi. Kulakların çınlıyor. Beş duyunun hepsi aynı anda işlev bozukluğu yaşıyor.

KillBilal lakaplı biri, "O oh eline sağlık Örümcek kardeş. Kendi kuşağının en itinayla şişirilmiş hava gazı balonu patlamıştır. Darısı bütün *nepobaby*'lerin başına!" diye yazmış. Bu *nepobaby* de yeni favori hakaretleri.

PartiOtobüsüMuavini, "Benim boom operatörü olduğum bir dizide bu salağın sesini alabilmek için imanımız gevriyordu. Sonra stüdyoda tamamlanıyordu sesleri," demiş.

DeplasmanKurdu, "Ben bunun tiyatrosuna gitme gafletinde bulunmuştum. Sahne de dahada kötü, Türkçe'si bozuk," diye yazmış. Türkçe hatalarına rağmen 39 beğeni, 3 yeniden paylaşma kapmış.

Kim bu bilirkişi gibi davranan insanlar? Ahkam kestikleri konularda en ufak bir eğitim almışlar mı, kısacık da olsa mesai yapmışlar mı? Hayatlarında kamera, kurgu masası görmüşler mi, bir zerre sahne tozu yutmuşlar mı? Hiçbirinin bir şey bildiği yok.

Meslek hayatını ameliyat masasına yatırmışlar. Kariyerine canlıyken otopsi yapıyorlar. Organlarını çıkarıp tekrar takıyorlar. Ama hepsi diplomasız sahte doktor.

Başın dönüyor, görüntün bulanıklaşıyor. Çünkü gözlerin buğulandı. Ağlayasın var. Beyin kıvrımlarında akıp duran ve bir çıkış yolu arayan duygular kabardı, gözyaşı nehri dalgalandı, dayandı yine gözbebeklerine. Yıkacaklar baraj duvarlarını...

Hayır, hayır, duyguları karıştırıyorsun. Bu üzüntü veya hayal kırıklığı değil. Baksana, gözlerin nemli falan değil, kıpkırmızı. Öfkeyle yanıyorsun. Beyin kıvrımlarında akan ancak bir lav nehri olabilir. Ve senin yanardağ gibi patlamana ramak kaldı.

Mouse'u farkında olmadan öyle bir sıkıyorsun ki, plastik alet kırılıyor, fırlatıyorsun onu duvara. Alet üç parçaya ayrıldı. Bu, seni sakinleştirmeye yetmiyor ama. Ayaa kalkıyorsun.

Evin içinde volta atmaya başlıyorsun. Sağ elini istemsizce sıkıyorsun, yumruk yapıyorsun. Bir taraflara geçiresin var, kapıya, duvara, masaya, herhangi bir yere.

Sonra onu görüyorsun. Koridorda, rafın üstünde.

Afife Tiyatro Ödülü. Ahşap bir kaidenin üzerindeki demir plakaya adın yazılmış, kaidenin üstündeyse yan yana gülen ve ağlayan tiyatro maskeleri. Ünlü bir heykeltıraştan artistik ve modern bir tasarım. Yanında birkaç ödöl daha var ama hepsi taşra festivallerinden gelmiş, biyografiye yazılamayacak cinsten önemsiz ödölle. Bir sürü de saçma plaket. Bir etkinliğe katıldığın için prose-dür gereği eline tutuşturulan parlak süsle. Öömcek'in iddialarına katılmıyorsun ama adam kariyerini lekeledi bir kere. Hepsine çamur sıçradı.

Aniden başlayıp biten bir cinnet haliyle tüm ödölle-rini ve plaketlerini sağa sola fırlatıyorsun.

Çoğu kırılıyor, parçalara ayrılıyor.

Dizlerini kırıyorsun, dizüstü halıya kapaklanıyorsun. Kafanı kaldırdığında tek prestijli ödölünle göz göze geliyorsun: Afife Ödölle-ri'ndeki En İyi Erkek Oyuncu ödölün. Kırılmış o da.

Maskeler ikiye bölünüp ödölü tutan kaideden ayrılmışlar. Gülen tiyatro maskesi bir tarafta, ağlayan maske diğle tarafta. Üstlerinde duvarda açılan delikten dökülen sıvalar. Ağlayan maske gerçekten ağlıyor gibi, gülense resmen sana gülüyor.

Herkes gibi.

KAAN YİNE TROLLERİ BESLİYOR

Öfkeyle kalkan zararlar oturur. Pişman oldun. Gülen ve ağlayan tiyatro maskelerini Japon yapıştırıcısıyla yapıştırmaya çalışıyorsun. Tutmadı tutkal. Yan yana, rafın üstüne bırakıyorsun maskeleri. Böyle ayrı gayrı, kenarlarında tutkal izleriyle bir acayip durdular yalnız. Birleştikleri yer kırıldığından ikisi de yarım surat gibi. Korku filmlerinde seri katillerin taktığı maskeleri anımsatıyorlar. Bir an evvel bu tip şeyleri tamir eden birini bulmalısın.

Seni bu öfke krizine iten tabletinden uzaklaşıyorsun. Salondaki kanepeye atıyorsun kendini. Kafanı dağıtmak için televizyonu açıyorsun ama akıllı televizyonun daha açılır açılmaz YouTube'daki bir videoyu öneriyor. Sanal kaostan kaçış yok.

Sinema Tanrısı'nın yeni bölümünü öneriyor televizyonun.

Sevdiğin bir program *Sinema Tanrısı*. Sadece film yorumlamıyorlar, aynı zamanda sektörün kirli çamaşırlarını ortaya saçıyorlar. Bir yandan içinin yağları eriyerek, diğer yandan parçası olduğun bir projeye gömmezler diye içinden dua ederek takip ediyorsun bu programı. Ekibi desteklediğin için bir kere konuk oldun stüdyolarına. Yani gerçek hayattan bir hukukunuz var, aranız iyi. Bir erkek bir kadın sunuyor. Yiğit eskiden dizi sektöründe rejide çalışmış, şimdilerde ara ara stand-up yapan biri. Melisa ise bir web sitesine sinema yazıları da yazan bir akademisyen, kısa saçlı bir kadın, ciddi bir görünüşü ama muzip bir ses tonu var.

Bakıyorsun, programın konu başlıklarından biri: "Kaan Balaban Linci".

Başlıkta linç kelimesini kullandıklarına göre senin tarafını tutuyor olmalılar. En azından adını doğru koymuşlar.

Tahminin tuttu. Olayın linç olduğunu kabul ediyorlar ama akademisyen Melisa bir parantez açıyor. “Kitleler,” diyor, “artık sektördeki ve genel olarak ülkedeki liyakata ve hukuk sistemine inanmadıkları için, ortada konsensüs oluşturabilecekleri bir görüntü, net bir delil de varsa kendi cezalarını kendi kesiyorlar. *Cancel* kültürünün çarkları dönüyor.” Bir saniye, nasıl yani? Hani “linç” ediliyordun, aslında “iptal” mi ediliyorsun? Ne bu şimdi, bir tür *vigilante* hukuku mu savunuluyor? Ayrıca “net delil” derken?

Konu senin savunmana geliyor, Kafka’dan yaptığın alıntı tepkileri haklı çıkarmış. “Haklıyken, ya da şöyle diyelim, haksız değilken haksız oldu adamcağız,” diyor Yiğit. Yakışıklı oyuncudan, tecrübeli oyuncuya, oradan da “adamcağız” a hızlı geçiş...

“Gerçekten bir kriz daha kötü yönetilemezdi ya,” diyor Melisa. “Gitmiş, kendi hesabına herkesi aşağılayan bir alıntı yazmış. Olacak iş değil! Yok mu abicim senin bi’ menajerin, akıl danıştığın bir dostun, böyle salakça aklına gelen ilk alıntıyı yapıştıramazsın...” Bir tur da krizi yönetemediğin için eleştiriliyorsun. Kriz iletişimi uzmanı değilsin ki, oyuncusun, sadece duygularını ifade ettin ama yine kimseye yaranamadın.

Kanalın sohbet odasında, “Yürü be kraliçe Mel!” gibi ifadeleri gören Melisa taşlamasına vites yükselterek devam ediyor. “Bak sana bir şey diyeyim mi, Amerika’da Avrupa’da böyle bir olay olsa, hiç acımazlar, bir saniye tutmazlar dizide o oyuncuyu,” diyor, boğaz kesme hareketi yapıyor, “çat, ânında öldürürler karakteri.”

İstemsizce boğazını tutuyorsun.

Yiğit bir kulis bilgisi aldığını söylüyor, “Sanırım çıkacaklarmış diziden. Öyle duydum,” diyor.

“Ne diyorsun?” diye soruyor Melisa. Senin aklında da aynı soru.

“Çok tepki varmış. Dizinin itibarı sallantıda.”

“Abi o zaman net, fişini çekecekler,” diyor Melisa. Bu kadın akademik akademik konuşuyordu ne ara “abi”li, “fiş çekme”li konuşmaya geçti anlayamıyorsun.

“Nasıl öldürecekler acaba?” diyerek sesli düşünüyor Yiğit.

Melisa kameraya bakıyor, rulet masasını yöneten krupiyelerin zar atması gibi bir hareket yapıyor. “Hadi seyircilerimize soralım, sizce Bora Işık’ı nasıl öldürecekler? Trafik kazasıyla mı? Cinayetle mi? Yorumlara bekliyoruz.” Ekranın altını gösteriyor eliyle.

Yiğit keh keh gülüyor, “Âlemsin Melisa,” diyor, “illa öldürmeleri mi lazım, yurtdışına da gönderebilirler. Ne bileyim cezaevine girebilir mesela. Bu ara giren girene zaten,” diyor. Politik şakalarını da araya sıkıştırıyorlar. Sohbet penceresinde alkış ve başparmak emojileri uçuşuyor.

Bir de oyunculara neden sadece belli başlı yerlere röportaj veriyor diye kızarlar. Al işte, alternatif bir mecra röportaj versen n’oluyor, en ufak hatırın yok, yeri gelince ilk onlar saplıyor. Çıkıyorsun bu Brutus’ların videosundan.

YouTube’da benzer programlara bakıyorsun, onlarda da ana konu maddelerinden biri olmuşsun. Videoları oynatmıyorsun ama en azından altındaki yorumlar kısmına göz gezdiriyorsun, belki bir savunana, malum sahneye yeni, alternatif bir yorum getirene denk gelirsin diye umuyorsun. Ama tam tersine, giderek korkunçlaşıyor yorumlar.

Artık hissizleştin. Uzun süre işkenceye uğramış, tecrübeli bir devrimci gibisin. Artık gerçekten acıtabilmeleri için kendine has metotları, farklı bir alet kutusu olan, yeni bir işkenceci gelmeli...

Sayfayı biraz daha aşağı kaydırıyorsun, tüm bu me-

saj trafiğinde seni savunan biri vardır diye aranıyorsun... Ama yok. Bırak, özel olarak seni savunan birini, bir sahenin ne kadar zor çekildiğinden, ekibin de çok emek sarf ettiğinden bahseden bir tane mesaj yok. En naif yerden, “Ayıp değil mi bu yaptığınız?” diye soramamış hiç kimse. Tek bir Allah’ın kulu çıkıp bunlara tek kelime edememiş. Ne KaanBalabanFan_1 yazmış ne başka biri... Bu durum kalbini kırıyor. Kaç yıldır hiçbir selfie ricasını kırmadın, bazen mesajlarına bile birkaç kelimelik yanıtlar verdin, nasıl şimdi senin arkanda olmazlar!

Derken o mesaj trafiği arasından nihayet seni savunan bir mesaj görüyorsun. “Topluma mal olmuş kişilere böyle saldıramazsınız,” demiş. Helal olsun sana Nihal A4. İki kişi de beğenmiş bu yorumu, o iki kişiye de şükran borçlusun. Kel Örümcek tabii ki buna yanıt veremeden duramamış. “Doğrusu: ‘mal olmak’ Nihal Hanım ve size kötü bir haber: Kaan Balaban bir maldır, hem de malın önde gideni ajsdfs.” Bu mesajı 129 kişi beğenmiş. Nihal A4 Hanım yanıt vermiş, “Küstahsınız,” demiş. İşte bu be. Bravo.

Örümcek ona yanıt vermemiş ama araya Şeytanın Avokadosu girmiş, şöyle demiş Nihal A4’e: “Sizin gibi egolarını şişirmiyoruz diye mi dert edindiniz kendinize? Bizi rahatsız ediyor bu sözde oyuncular.”

Kadıncağыз, “Sevmiyorsanız izlemeyiverin, kimse izleyin diye kafanıza silah dayamıyor,” diye yanıt vermiş. Bravo sana Nihal A4.

KomodorEjderi diye biri Nihal A4’ün dediğine yanıt yazmış, “Puhahaha bu kesin Kaan Balaban’ın feyk hesabı, gerçi kendi bile bu kadar savunmuyordur sikik oyunculuğunu dsflks.”

Örümcek yine konuya dahil olmuş, “Sizin gibi yalakalar ünlülerin götünü yalamayı seviyor olabilir, biz ise göte göt deriz,” yazmış.

E çüş ama ya. Nasıl insanlar bunlar? Hiç tanımadıkları bir oyuncuyu, yaptığı iş üzerinden, emeği üzerinden alaşağı etmek yetmiyor, onu naifçe savunan, hiç tanımadıkları alelade bir kadını da bir olup aşağılıyorlar. Çok kötü hissediyorsun, senin yüzünden başkaları da kötü bir gece geçiriyor şimdi. Orada dur. Ne demek “senin yüzünden”? Görüyor musun, sen de bu trollerin oyununa geldin. Senin yanlış yaptığın hiçbir şey yok. O sahne de kötü oynamadın ve o adi trolün zincirleme mesajlarındaki iddiaların hiçbiri doğru değil. Tamam belki biraz. Ne yani, çocukken baban sende bir ışık görmüş, dizi-deki çocuk rolünde seni denemiş, sen de bunu iyi kıvırmışsın diye suçlu mu oluyorsun şimdi? Şanslı olmak suç mu? Ayrıca şans kavramı da göreceli, çünkü birçok durumda bu şey tam bir lanet. En basitinden hayat boyunca herkes gibi rahat rahat sokağa çıkamamakla cezasısın.

Hadi diyelim ki, sen suçlusun, seni savunanların ne günahı var?

Biraz daha okuyorsun yorumları. Yazılanların hepsi çok kaba ve hoyrat. Tamam, sen de kibar sayılmazsın gündelik hayatta, küfürsüz dünya hayal eden romantiklerden değilsin. Sosyal medyadan nezaket bekleyecek kadar saf da değilsin. Eleştiri adı altında hakaretlerle ilk defa karşılaşmıyorsun, ünlü olduğun için edilen küfürler de sürpriz değil. E o zaman? Bu defa farklı ama, bu defa aynı anda, çok sayıda ve en kötüsü sert, katı, çok katı. En çok o koyuyor. Hepsi yıllarca süren sessiz gazezlerin ani patlamasıyla, o öfke lavlarıyla taşlaşmış, heykelleşmiş, sabitleşmiş fikirler.

Hakkında varılmış sabitfikirlerin o sarsılmaz, yumuşamaz, esnemez katılıkları ve ağırlıkları altında eziliyor-sun, o kesinlikleri kesici alet gibi saplanıyor vücudunun muhtelif yerlerine. En kötüsü de mazoşist egon onları okumaktan geri duramıyor. O değişmez, sorgulanamaz,

neredeyse dogmatik fikirler gururuna batmaya devam ediyor.

Dogmatik abartılı bir sıfat olmadı sana göre. Hatta böyle düşününce bu yaşadıkların fetvadan farklı değil diyorsun kendi kendine. Örümcek adına fetva verdi, katlini vacip kıldı. Bunun geri dönüşü yok.

Gülin'den mesaj geliyor. "Okuma artık şu yorumları. Çık sosyal medyadan." Menajerin seni tanıyor, egonun nasıl bir yamyam olduğunu biliyor.

"Bak şimdi, başka bir ajansla anlaştım. Algı toparlama işinde bir numaralar. Senin durumu kurtaracaklar. Tek yapman gereken, bir şey yazmamak."

Sanki Uzakdoğu'dan bir şifacı getirdi, adamda mucizevi bir ilaç var, seni ölüm döşeginden çekip alacak...

Bir mesaj daha: "Bu kâbus bitecek, merak etme."

Gerçekten bitecek mi? Bir an duruyorsun, sevinmen gerek, sevinemiyorsun. Bir tarafın kâbusun bitmesini istiyor tabii ki. Ama diğer tarafının hoşuna gitti bu durum. Baal'ın yuhalanmasını istiyordun, al işte, yuhalanıyorsun şimdi. Gerçi yanlış sebeplerden yuhalanıyorsun, aynı şey değil. Kendini kandırma. Bu durum hoşuna gitti çünkü yaşam dolu bir his var burada. Acı çekerek canlılığını, hayatta oluşunu, kalbinin attığını kendine kanıtlayan karanlık bir varlıksın. Bu yüzden de Kel Örümcek'in hesabı seni bir kara delik gibi kendine çekiyor, bu yüzden de kâbusun hemen bitmesini içten içe istemiyorsun.

Ayrıca kâbus böyle mi bitmeli? Dışarıdan bir müdahaleyle, *deus ex machina*'yla mı?

Ne yapacak bu yeni ajans? Başka bir gündem yaratıp algıları mı şaşırtacak? Başta Kel Örümcek olmak üzere tüm hesapları "spam" bombardımanına tutup onları siteden mi uçuracak? Elon Musk'a ulaşip bu mesajları sildirecekler mi? *Influencer*'lara, kanaat önderlerine seni savunan yazılar mı yazdıracaklar? Peki diyelim, başarılı

oldular ve bu konuyu gerçekten kapattılar. Tüm bu insanların yaptıkları yanlarına kâr mı kalacak? Bu linç hareketini başlatan, bile isteye nefret dalgasını köpürten Kel Örümcek paçayı kurtaracak, hayatına normal bir şekilde devam mı edecek? Seni savunmaya kalkışanlara bile kendi ego tatminleri için hakaret edenler en ufak yaptırımla, hadi yaptırımını geçtin, en ufak tepkiyle karşılaşmayacaklar mı? Biraz olsun içleri cız etmeyecek mi?

Hayır, böyle olmamalı. Biri cesaret edip bu klavye zorbalarına haddini bildirmeli!

Düşünüyorsun. Daha önce alıntı paylaşarak hata ettin, gerçekten bir açıklama metni yazmalıydın. Belki de bu yüzden hayranların sessiz kaldı, ilk hamleyi senden bekliyorlardı. Bir açıklama yazsan, olup biteni kendi bakış açısından değerlendirsen onu alıntılıyıp seni savunacaklardı. Böyle bir trol ordusu karşısında, tek başına, dımdızlak kalmamalıydın. Eli kalem tutan insansın sonuçta. Baal'ın çevirisinde oyunu güncellemek maksadıyla bazı replikleri değiştirdin. Daha önce de dizilerin artan süreleri hakkında oyuncuları temsil eden bir üç paragraf yazmıştın, epey paylaşılmıştı. Tamam, Türkiye gündemine dair bugüne kadar dinî ve resmî bayramları tebrik etmek dışında bir şey yazmadın, yazamadın ama şu cahil cühela tayfayı silkeleyecek birkaç cümle kurabilirsin. İçten bir metin, samimi... Bu ne demekse, bu saatte sonra samimiyet nasıl mümkün olabilirse!

Yazmaya başlıyorsun. Tanınmış kişi rozetin olduğu için normalden daha uzun mesajlar yazabiliyorsun.

“Bizi dört sezondur destekleyen sevgili seyircimizin bildiği üzere *Aşkın Gölgesi* duyguların çok yoğun yaşandığı bir hikâyeyi anlatmaktadır. Son bölümümüzde, bir sahnede ortaya koyduğum performansın gündemde olduğunu görüyorum. Öncelikle gündemi böyle bir konuyla meşgul ettiğim için özür dilerim. Sahnedeki oyun-

culuğum üzerinden itibar suikastına uğramaktayım. Karakterim Bora Işık'ın bu sahnede içine düştüğü ikilemi vücut dışı bir deneyim olarak yorumladım, çünkü gerçek hayatta da böyle durumlarda kontrolümüzü kaybederiz. Kariyerim boyunca gerek tiyatrodaki gerek sinema ve televizyonda çeşitli roller oynadım. Tüm kariyerimi hedef alan bu yorumların adil olmadığını düşünüyorum. Sevgi ve saygılarımla.”

Bir tereddüt yaşıyorsun. Paylaş düğmesine bassan mı, mesajı hemen silip her şeyi unutsan mı? Kırk kere trolü besleme dediler sana, bu açıklamayla yine bunu mu yapıyorsun acaba?

Menajerin kızacak. Asya sitem edecek. Settekiler eleştirecek. Bu riske değer mi?

Onlara ne! Özgür değil misin? Nerede hür iraden? Basıyorsun Paylaş'a.

Mesaj tüm görkemiyle şimdi sosyal medyada, senden çıktı, on binlerin, yüz binlerin oldu... Ne yapacaklarsa yapsınlar artık.

Hemen sonra telefonun titreşiyor, WhatsApp'ına bir mesaj düşüyor. *Aşkın Gölgesi* Reji'den. Yeni bölüm senaryosu. Son günlerde aldığın en güzel mesaj bu. Çünkü bu olay yüzünden şirketle aran açılmış, seni gözden çıkarmış olabilirler diye korkuyordun. Tabletten açıyorsun senaryoyu. Mouse'u kırdığın için ekran üzerinden iki parmağını kullanarak aşağılara kaydırıyorsun, karakterinin adını, Bora'yı arıyor gözlerin. Neyse ki buluyorsun onu. İlk görüldüğün sahne bölümün on ikinci sahnesi. Çok geç giriyorsun bölüm hikâyesine.

Acaba tepkilerden dolayı mı böyle oldu? Senariste ultimatoma geçmiş, rolünü azaltmış olabilirler mi? Aklında deli sorular.

Fakat senaryoyu okumaya devam ediyorsun, oynadığın sahne sayısı her zamankinden farklı değil. Ortala-

ma ekran sürene yaklaşacaksın yine. Son sahnelere doğru ilerlerken biraz korkuyorsun, gerçekten karakterini öldürebilirler mi diye... İyi haber, ölmüyorsun. Bora Işık yaşıyor, işini kaybetmedin.

Kâbus istediğin gibi sona erdi.

Gülin Menajer arıyor. Son attığın mesajdan dolayı sitem edecek diye düşünüyorsun ama neyse ki görmemiş. Henüz.

“Aziz Bey seni ofisine davet ediyor,” diyor. Aziz Kantarcı, OTD’nin patronu. Oyuncularla muhatap olmaz hiç.

“Hayırdır?” diye soruyorsun.

“Kriz değerlendirmesi herhalde. Ya da geçmiş olsun diyecek sadece,” diyor Gülin, kötü ihtimalleri anmak istemiyor gibi.

“Senaryoyu yollamışlar bu arada.”

“Güzel o zaman, endişelenecek bir durum yok.”

KAAN YAPIMCIYLA BULUŞUYOR

Otoparktasın. Karşı apartmandan sizin apartmanın bahçesine burnunu uzatan dal kesilmemiş ama araban temiz. Birkaç dut lekesi yapım şirketinin otoparkında göze çarpmaz. Navigasyon’a OTD Medya yazıyorsun. O sırada Asya arıyor. Sosyal medyanda yazdığın açıklamayı görmüş.

“Aşk olsun,” diye lafa giriyor. “Sana trolleri besleme demiştim o kadar.”

Kız haklı, “Besledim, değil mi?”

“Besleme ne kelime, ziyafet vermişsin. Masayı baştan sona donatmışsın. Kesene bereket.”

Asya güldürüyor seni.

“Tutamadım kendimi,” diyorsun.

“İçindekileri döktüysen ne mutlu sana. Ben hep senin yanıdayım.”

Asya iyi bir kız, sana iyi geliyor. Teşekkür ediyorsun.

OTD'nin binasına giriyorsun, bekleme odasında Gülin seni bekliyor. Güzel bir kadın sayılmaz ama platin sarısı saçları, hafif dekolteli bluzu, dolgulu dudakları ve bacak bacak üstüne atışıyla kırk beş yaş üstü dişil enerjisi saçtığı bir gerçek. Seni görünce hemen duruşunu değiştiriyor, kollarını göğsünde düğümlüyor, şimdi dişil enerji değil, kara büyüyle lanetleyecek bir cadı gibi. Yanına oturuyorsun. Bedenini hiç kımıldatmadan kafasını sana doğru çeviriyor.

Sekreterin duymayacağı sesle, dudaklarını okuyabileceğin net çene hareketleriyle, "Ben sana ne diyeyim," diyor. Ünlemleri.

"Yazma demiştim o kadar."

"Bari bana sorsaydın Kaan. Metnin üzerinden geçseydik."

"Dua et, Aziz Bey görmemiş olsun."

"Başka bir oyuncum şu senin yaptıklarının onda birini yapsa çoktan *bye* demiştim."

"Neyse ki bu yeni ajans geri çekilmedi. Ama kaşelerini artırdılar. İş zorlaşmış."

"Sen o açıklamayı yazınca ne oldu sanıyorsun? Kel Sürüngen'in mesajlarının okunması yüz kat arttı. Okumayanlar da gördü şimdi."

Bunların hepsini o söylüyor. Araya girmene izin vermiyor, senin de pek konuşasın yok zaten. Sadece, "Örümcek," diyerek onu düzeltiyorsun. Sana yandan yandan öyle bir bakıyor ki, o bakıştan nasıl kurtulacağını bilmiyorken Aziz Bey'in sekreteri, "Aziz Bey sizi bekliyor," diyerek seni kurtarıyor. Yavaş adımlarla büyük patronun odasına geçiyorsunuz.

Aziz Kantarcı büyük bir adam, şişman değil ama, hani nasıl derler, geniş. Her gördüğünde, "Bu adam *business* uçmak zorunda," diye düşünürsün önce. Gerçi özel

jeti var, buna ihtiyacı yok. Kendi gibi büyük bir masada oturuyor ve sanki yerden birkaç santim yüksekte. Oturduğun yerden ona doğru bakmak için kafanı kaldırmak durumunda kalıyorsun. Hakkındaki bilgiler sınırlı ama zengin bir aileden geldiğini, Alman Lisesi mezunu olduğunu, daha sonra yurtdışında finans okuduğunu, derken yurda dönüp sinema sektörüne girdiğini biliyorsun. Toplantılarda durduk yere ağzını bozduğuna dair dedikodular kulağına geldi ama şirket binasındaki ayaküstü konuşmalarınızda bu yönüyle hiç karşılaşmadın.

Şu an bilgisayarında büyük bir dikkatle bir şey izliyor, gözünü ekrandan ayırmadan geçin, oturun gibi bir el jesti yapıyor. Bir *zoom* toplantısında olsa gerek, diye düşünüyorsun. Duvardaki film ve dizi afişlerine bakarak değerlendiriyorsun bu zamanı. Odanın bir cephesinde Türkiye'nin en başarılı dizilerinden afişler var. Her birinin yapımcısı elbette Aziz Kantarcı. Diğer cepheyse Alman filmlerine ayrılmış... Aziz Bey, birden ekranı size doğru çeviriyor. Toplantıda değilmiş meğer. Ekranda dikey çekilmiş bir video, bir diziden kesit var. Çekik gözlü oyuncular oynuyor, epey gösterişli sahneler, ne olduğunu takip edemiyorsun ama büyük bir prodüksiyon olduğu belli.

"Şu an," diyor, Aziz Kantarcı, "dünyada en çok izlenen iş bu."

"Evet, evet, bu dikey diziler gençler arasında çok popüler," diye araya giriyor Gülin.

"Asıl mesele dikey olması değil," diyor adam, "oyuncular," diyor.

"İyi görünüyorlar," diyorsun.

"Hepsi *AI*," diyor adam. "Set met yok. Sıfır insan, sıfır bütçe."

Gözlerini kısıyorsun, toplantı iyi başlamadı. Yapımcın resmen muhabbet açıyormuş gibi yapıp, "Yakında sana gerek kalmayacak, yapay zekâ senin işini yapacak," dedi.

“Şu an ilginç geliyor insanlara. Ama gerçeğin yerini tutamaz,” diyorsun.

“Şimdilik,” diyor Aziz Bey, koltuğunda kaykılıyor. “Gelelim sizin meseleye...”

Duvarına astığı filmlere bakıyor. Kült Alman filmle-ri: *Metropolis*, *Beyaz Bant*, *Berlin Üzerinde Gökyüzü*, *Das Boot*... Hemen sonra bu filmlerden fırlamış gibi bir laf ediyor.

“*Schadenfreude*,” diyor.

Anlamadın tabii. “Pardon Aziz Bey?”

Tekrarlıyor, bu defa heceleri bastırarak söylüyor, bu da adama bir Nazi subayı havası veriyor:

“*Schadenfreude*.”

Anlamamış gözlerle bakınca, “Aa Kaancım, sen bil- lirsin, Alman Lisesi’nden mezun değil misin?” diyor.

“Yok, ben Fransız lisesinden...”

“Ah, benim aklımda Alman diye kalmış. O zaman bilmemen normal. *Schadenfreude*, Almancanın en güzel kelimelerinden biri. Şu demek: Başkasının üzüntüsüne bakarak mutlu olmak, başkasının başına gelen felaketten zevk almak.”

Toplantı iyi başlamamıştı ama şimdi bu kelimeyi gündeme getirmesi iyiye işaret. Demek ki bu zaman- larında arkanda duracak...

“Türkçeye de kazandırmak gerek. Belki birileri ders çıkarır,” diyorsun, acı bir gülümsemeyle.

“Kazandırsak da bir şey değişir mi? Bak, Almanya’ya bir etkisi olmamış,” diyor Aziz Bey.

Hazırcevap bir adam ve haklı da. Muhtemelen her kültürde, her coğrafyada olan bu hisse sadece Almanya’da bir ad konmuş ama yine de en ufak uyarıcı bir etkisi ol- mamış ki, insanlık tarihinin en büyük trajedisi, tam da bu duygunun eşlik etmesiyle yine orada yaşanmış.

“Belki de, ancak bu kadar etkilemiştir, olmasa daha da beter olacaktı,” diyorsun.

Aferin, zekice yanıt. Sözcükleri ve sözcüklerin etkisini savunmuş oldun böylece. Sözcüklerle ve onların söylenişleriyle hayatını geçindiren biri olarak onlara ihanet etmedin.

“İşte Kaancım. Yaşadığın tam olarak bu.”

“Maalesef Aziz Bey. Hem de kitlesel hali,” diyorsun.

Aziz Bey aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini senden kaçırıyor. Parmak uçlarıyla dudaklarına vurarak, “Düşündüm de... tersi de olabilirmiş. Yani şöyle: Başkasının mutluluğuna üzölmek.”

Gölin dişil enerji saçan konuşma tarzıyla araya giriyor, “Bravo Aziz Bey. Bu dediğiniz bizde daha çok görölüyor bile olabilir,” diyor.

Fakat Aziz Bey, menajerine bakmıyor bile. Senin o garsona bakmadığın gibi. Gözleri başka bir tarafta, hayal kuruyor gibi. “Ne acayip bir dünya. Başkasının üzüntüsüne siki kalkan, başkasının mutluluğuyla siki sönen bir insanoğlu,” diyor. Aziz Bey’in küfürbaz yönüyle tanıştın şimdi.

“Yani öyle de diyebiliriz,” diyorsun. Gölin sessiz.

Adam ciddi, “Neden böyle, biliyor musun?” diye soruyor. Hemen sonra kendi sorusunu kendi yanıtlıyor: “Çünkü siktiğimin insanları kötü. Herkes katıksız orospu çocuğu.”

Adam bir kere ağzını bozdu mu, öyle devam ediyor gibi... Fakat hemen anlıyorsun ki bunlar ağızdan öylesine çıkan laflar değil; bir planı var. Aslında her küfürle odadaki otoritesini güçlendiriyor. Orada küfür kullanabilen sadece o. Odada bir kadın olmasına rağmen ve mekân bir film şirketinin ofisi olmasına rağmen ağzını bozabiliyor ve böylece erk alanını sağlamlaştırıyor. Bunu yaparken de konuyu yavaş yavaş istediği yere götürüyor:

“Bizim burada yaptığımız da aslında bu orospu çocuklarını idare etmek. Onlar sana bana laf ederek otuzbir çekiyorlar, çüklerini sıvazlıyorlar, kukularını okşuyorlar. Sen n’aparsın birine o pozisyonda denk gelsen...”

“Yani...” Bir şey diyemiyorsun tabii.

“Başını diğer tarafa çevirirsin değil mi? Görmemiş gibi yaparsın. Unutmaya çalışırsın... Sen n’aptın, herif tam boşalacak, otuzbirine limon sıktın.”

Gerçekten bir film yapım şirketinde misin diye şüpheye düştüğün bu anlarda adama yanıt vermen gerektiğini biliyorsun. Alegorisini de bozmak istemiyorsun. “İyi de, kendi kendine yapmıyor, bana bakarak yapıyor, buna da herhalde bi’ itiraz hakkım...” derken Gülin aranızdaki diyalogun giderek daha da çirkinleştiğini fark edip konuyu değiştirmeye çalışıyor: “Yeni senaryo geldi Aziz Bey, okuduk, biz gayet OK’iz. Bu linç konusu da birkaç güne tamamen biter zaten, biliyorsunuz Türkiye’nin gündemini, her an değişiyor...”

“Biliyorum ama bu konu pek bitecek gibi görünmüyor. Kaan bize sormadan bir açıklama yazmış,” diyor Aziz Bey. Demek ki yetiştirmişler ona.

Kendini savunma gereği duyuyorsun.

“İçimden geçenleri aktardım sadece.”

Aziz Bey’in ses tonu birden değişiyor. “İçinden geçenleri aktarmanı kim istedi?” diyor.

Kendini ezdirmemen lazım ama aynı küfürlerden de nasibini almak istemiyorsun. Lafını iyi tartıyorsun. “Ben, ben istedim,” diyorsun.

Derin bir nefes alıyor, sonra arkasına yaslanıyor geniş adam. Aldığı nefesi hışımla dışarı veriyor. Sonra da iki elini açıp duvardaki afişleri gösteriyor. Türkiye’nin son otuz senesine damgasını vuran diziler ve filmler...

“Bu afişlerdeki oyuncularını görüyor musun? Senden çok daha fazla sevilen yıldızlar bunlar. Yeri geldi mi de

senin maruz kaldığından çok daha büyük tepkileri üstlerine çektiler. Hiç seslerini çıkardılar mı? Hayır.”

“Herkes aynı olama...”

Lafını kesiyor Aziz Bey, işaretparmağıyla 1 yapıyor.

“Senin bir numaralı hatan bu. Gelelim diğer hatalarına... O sahnenin çekimleri üzerine bir soruşturma yürüttüm. Biraz bekletmişsin seti.”

“Rolüme hazırlanıyordum.”

“Herkes hazırlanıyor. Ama saati gelince çıkıp oynuyorlar. Çok hazırlanınca daha iyi oynamıyorsun, ki gördük sonra.” Küfretmeden de kırıcı olabiliyor bu adam.

“Sahneyle ilgili bazı çekincelerim vardı...”

“Ne demek çekince?”

“Karakterimin içine düştüğü durum bana doğal gelmedi.”

Yapımcı önemli bir sorunu çözmüş gibi “Şimdi anlaşıldı,” diyor, “o sahnenin problemi de netleşti şimdi bende.”

Bir es veriyor ve şöyle diyor: “Sen inancını yitirmişsin.”

Hiçbir şey diyemiyorsun. Aklından geçenleri söylersen ortamdaki gerilimden kimse canlı çıkamaz çünkü.

“Yahu, Ela Gümüşay senden daha fazla izleyicisi var, iki bölümdür senaryo gereği kayıp. O sorgulamıyor. Paşa beyimize mis gibi sahneler yazılmış, sorguluyor!” diyor.

Gülin lafa giriyor. “Aziz Bey, oyuncum tükenmişlik sendromu yaşıyor aslında. Yıllardır dur durak demeden çalıştı...”

Aziz Bey masadaki kalemlerle oynarken alaycılıkla gülüyor. “İyi öğrendiniz bu tükenmişlik sendromunu. I, ıh, bu sendrom falan değil. Diyorum işte, inançsızlık.” Kalemî sana uzatıyor ve, “Sen kâfir olmuşsun,” diyor.

Gülin, Aziz Bey’in ne yapmaya çalıştığını anlıyor. Aslında bir tür mobbing’le seni diziden uzaklaştırmaya çalışıyor.

“Aziz Bey, bu sosyal medyadaki infialle ilgili rahatsız-

lğınızı tahmin ediyorum. Ama bir ajansla anlaştım. Bu konularda çok profesyoneller. Algıyı hemen toparlayaca...”

Aziz Bey pek dinliyor gibi değil Gülin’i, lafını da çat diye bölüyor.

“*Verschlimbessern*,” diyor. Yine o ürkütücü Nazi subayı tonlaması.

“Nasıl?”

“Almancanın güzide kelimelerinden bir diğeri. Bir şeyi iyileştirmeye çalışırken daha da kötüleştirmek. Anlatabiliyor muyum?”

Anlatabiliyor. Mesaj yerine ulaşıyor. Gülin yine de mücadeleye devam ediyor, “Aziz Bey, oyuncumu da bu zor durumda düşünmeniz gerek, hem sözleşmemiz var...” diyor. Adam dinlemiyor bile, bilgisayarında birkaç tuşa basıyor.

Sessizce izliyorsun menajerini ve patronunu. Derken, ikisinin de konuşmadığı bir sessizlik ânında ağzından şu soru fırlıyor: “Nasıl öldüreceksiniz beni?”

Bir süredir gözünüzün içine bakmayan Aziz Bey dönüyor sana. Soru ilgisini çekti, hayallere dalıyor.

“Seçenek çok. Yazar ekibiyle görüşeceğiz.”

Gülin hâlâ çırpınıyor, “Bora Işık bu dizinin en önemli karakteri, onsuz bu dizi yürümez, biliyorsunuz.”

Sense bu ölüm fikrini sevdin. Aslında linci yiyen, fetva verilen, silinmesi vacip kılınan tam olarak sen değilsin, karakterin. Bora Işık ölünce kâbus sona erecek.

“Çok sert bir ölüm istiyorum,” diyorsun. “Yıllarca konuşulacak bir ölüm. Yüksek rating’le Bora Işık’a veda edelim.”

Aziz Bey masasındaki puro kutusuna uzanıyor. Bir puro yakıyor, dumanını üflüyor. Zevke gelmiş gibi koltuğunda kaykılıyor. Ağzından çıkıp sana doğru yaklaşan puro bulutunda Bora Işık’ı nasıl öldüreceğinin planlarını kuruyor.

trak*

*Oyuncunun sahneye çıkacağı sırada
ya da oyunun içerisinde korkuya kapılması,
rolünü unutması.

KAAN

KRİZ YÖNETİYOR

Oh be, ferahladın vallahi. Üstünden büyük bir yük kalktı. Eğer kariyerine Bora Işık olarak devam etseydin peşine düşen bu trol ordusu her hafta oynadığın sahnelerden cımbızla çekip alacakları kesitlerle mavralarına devam edeceklerdi. Bu konu, sen ortaya nasıl bir performans koyarsan koy her hafta harlanacaktı.

Karaktere ve diziye etkileyici bir ölümle veda etmek şu anda yapabileceğin en doğru hamle. Kriz nasıl yönetilirmiş görsün bakalım o *Sinema Tanrısı*'ndaki kız.

Tabii bu sırada menajerinin yüzünden düşen bin parça. E, normal. Bu diziden çok iyi kaşe alıyordun, belki de kariyerinin en yüksek rakamıydı, yüzde onu da Gülin'in hesabına yatıyordu. O para keşilecek şimdi.

Şirketten çıkar çıkmaz Gülin dişlerini sıkarak sıralıyor sorularını: "Ben orada ne güzel ikna edecektim Aziz Bey'i, neden, 'Öldürün beni,' diye tutturdun? Ne-den ya

ne-den?” Sonra ellerini boğacak gibi yapıp, “Var ya o anda seni öldüresim geldi!” diyor.

“Bak gördün mü? Sen de bunu istiyorsun, seyirci de. Adamın da aklına yattı. Şimdi şöyle sağlam bir ölüm sahnesi yazarlarsa...”

Gülin önce hırlıyor, sonra da, “Peki merak ediyorum, dizilerden atılan oyuncular kolay mı iş buluyor samıyorsun?” diye soruyor.

“O da artık senin işin.”

Gülin’i metroya bırakmak üzere arabana davet ediyorsun. Hiç hayır demez, arabanı seviyor. *Aşkın Gölgesi*’nin ilk on bölüm parasıyla aldığı Porsche. O kadar iyiydi kaşen işte. Bu hesabı yapınca için cız ediyor. Bir daha hiçbir diziden on bölüm parasıyla Porsche alamayacaksın.

Gülin, “Bu iş kötü oldu Kaan,” diyerek iç çekiyor ve çekinerek soruyor: “Acaba, diyorum, babanı mı arasak?”

İşte en sevmediğin konu. “Ne diyeceğim babama, Aziz Bey’le konuş mu diyeceğim?”

“Mutlaka eski bi’ ahabplıkları vardır.”

Bir an sen de babanı arayıp bu görüşmeyi yapmayı aklından geçiriyorsun. Sektörden elini eteğini çekmiş olsa da babanın hâlâ sözü geçer... Sonra o trollerin mesajları aklına geliyor. Babasının ismiyle, annesinin torpilile bugünlere geldiğini iddia eden, sana *nepobaby* damgası vuran o zalim mesajlar!..

“Hayır Gülin. Katiyen olmaz.”

Arabayla yoldayken Gülin telefonda krizi yönetmeye çalışıyor. İçeriden bir bilgi ediniyor hemen; Aziz Kantarcı senaryo grubuna üç gün müddet vermiş, daha önce yazdıkları bölüm senaryosuna Bora Işık’ın ölümü eklenecemiş. Ama yapılan her değişiklik için Aziz Bey’den onay almaları gerekiyormuş. OTD’nin sosyal medya hesaplarından dizinin gecikmeli olarak yayınlanacağı haberi paylaşıyor. Fakat tazminatla ilgili bir bilgiye ulaşamı-

yor. Şirketin muhasebecisinden finans müdürüne kadar herkesle konuşuyor, belirsizliği gideremiyor.

“Yelda’yı ara,” diyor.

Arabana, “Yelda Avukat’ı ara,” diyorsun, arabadaki sistem arıyor.

Yelda açar açmaz, “Kötü haber,” diyor, “Siber Suçlarla Mücadele’yle görüştüm. Bu Kel Örümcek, nasıl yapıyorsa IP’sini kale gibi koruyor. Kim olduğunu bilmeden dava açamayız,” diyor.

Anlayamıyorsun, zaten böyle bir şey istememiştin. Gülin araya giriyor. “Ben istedim,” diyerek konuşmaya dahil oluyor.

“Benden habersiz nasıl...” demene kalmadan menajerin konuşmayı daha güncel olan konuya getiriyor.

“Yelda onu boş ver şimdi, OTD’yle yaptığımız sözleşmeye bakar mısın? Kaan’ı kadrodan çıkarmaya çalışıyorlar. Tazminatı da geçiştiriyorlar...”

“Bakayım,” diyor avukatın. Sözleşmeye bakıyor, birkaç maddeyi taradıktan sonra, “Eyvah,” diyor.

“N’oldu?”

“Sözleşmeye göre OTD, oyuncuların sosyal medyada yaşadığı olumsuz durumlarda tazminatsız fesih hakkını saklı tutuyor.”

“Olumsuz mu?”

“Tam olarak böyle yazıyor. O yüzden sessiz kaldılar herhalde. Ödeyeceklerini sanmam. Dava açsak da işe yaramaz. Ama tabii istersen...”

“Aman yok yok istemem,” diyorsun.

Gülin çok üzülüyor ama senin umurunda değil. Paraya ihtiyacın yok. Kazandığını kazandın zaten. Şu an senin için tek önemli bir şey var, o da bu kangrenli sürecin bitmesi. Planına göre, karakterinin ölümüyle birlikte süreç doğal bir şekilde sona erecek. Linçler öyle biter çünkü, ölümle.

Hem belki bu sayede troller insafa gelir, seni işinden ettikleri için vicdanen kendilerini sorgularlar ve bu işi uzatmazlar daha fazla. Hatta yaşadığın bu süreç, benzeri durumlara emsal olur ve bundan sonra yaptıklarının linç olduğunu fark ederlerse geri çekilirler ya da en azından merhametli davranırlar...

Gülüyorsun aklından geçen saf kehanetlere. Bu hayatta hiç kimse değişmez. Bir insan yedisinde neyse yetmişinde de o. Misal, Tuncay piçi hiç değişmiş miydi, okulda nasılsa aynen oydu. Sadece Hollywood filmlerinde karakter iki saat içinde bir dönüşümden geçiyor. Bu troller de hiç değişmeyecek. Kendi hazları için ona buna sataşmaya devam edecekler. Yazdıkları yüzünden birisi kötü bir gece mi geçiriyor, işini mi kaybediyor, eşlerinden, çocuklarından mı uzaklaşıyorlar, zerre umurlarında olmayacak. Zaten halihazırda herkes için zor olan şu hayatı başkası adına biraz daha zorlaştırmak kimin hakkı? Bu onlar için yanıtlamaya değer bir soru bile değil. Seninle işleri bittikten sonra karşlarına çıkan ilk fırsatta kimi görseler gözlerini kırpmadan onu da gömecekler yerin dibine.

Düşününce, çok somut bir suç işlediler, işinden, ekmeğinden ettiler seni. Aziz Bey'in küfürlerinden bazıları haklıydı. Bir avuç ergen ego mastürbasyonu yapacak diye resmen kovuldun. Tüm olaya böyle bakınca o ferahlama hissi kayboluyor ve öfke yeniden kendini gösteriyor.

Yayınlanmakta olan diziler arasında en yüksek *rating*'li beş diziden biri olmasına rağmen, bu başarıda üç başrolden biri olmana rağmen şutlandın. Tamam, dizinin gidişatını beğenmiyordun, olay örgüsünde takıldığın çok şey oluyordu ama standartlara göre çok iyi işti. Birleşik Arap Emirlikleri'nde de gösterime başlamış, orada da büyük ilgi görmeye başlamıştın. Bunu Instagram paylaşımlarının altındaki Arapça mesajlardan ve Dubai'ye etkinlik davetlerinden anlayabiliyordun.

Peki ya şimdi? Ne olacak?

Artık hazırsın, son bir bölüm ve *Aşkın Gölgesi*'nin seyircilerine veda edeceksin. Her oyuncuya nasip olmaz böyle bir jübile. Dizilerde önden bilinmez çünkü. Çoğu oyuncu son sahnesini onun son sahnesi olduğunu bilmeden oynar. Bazense, şimdi olduğu gibi, son sahneni oynarsın ve setten alkışlarla uğurlanırsın. *Aşkın Gölgesi* setinde çok sevilen biri olmayabilirsin. En son *runner* kızla yaşadığın vukuat, sonra bu morg sahnesinin yarattığı infial muhtemelen seni setin istenmeyen adamı yaptı ama yine de gelenek olduğu üzere alkışlı bir seremoniyle seni uğurlarlar...

Sonra başka bir dizide yeni bir rol bulursun elbet. Kaan Balaban işsiz kalmaz ki hiç. *Aşkın Gölgesi*'nden daha az tutan bir dizi hemen seni transfer eder. Ulusal kanalları açıyorsun, kanallar arasında zap yaparak hızlıca dizilere bakıyorsun. *Gönül Hırsızı*, *Güzel Bir Rüya*, *Evde Kalanlar*... Bunlara yeni bir karakter olarak girebilirsin. Sanem'in oynadığı dizi çıkıyor karşına, *Cadde Kızı*, o gün AVM'de karşılaştığın elemanla partner. Kerem Bi'Şey. Dizide olduğu gibi gerçek hayatta da sevgili bu yeteneksiz oyuncuyla. Çünkü tam onun tipi. Sanem acaba seni gerçekten sevmiş miydi, yoksa sadece tipin olduğu için mi seninle birlikte olmuştu?

Böyle şeylere kafa yoruyorsun, demek ki doğru yoldasın.

KAAN KARANTİNAYA GİRİYOR, ANNESİYLE KONUŞUYOR VE SENARYO BEKLİYOR

Son yaptığın açıklamadan sonra lincin üçüncü dalgası gecikmedi. Kel Örümcek liderliğinde troller seni yine katran ve tüye buladılar, açıklamandaki her harften

başka bir makara konusu çıkararak devam ediyorlar. Neyse ki, hiçbirinden haberin yok, çünkü Gülin kesin yasak getirdi, internete girmiyorsun. Kendi isteğinle dışarı da çıkmıyorsun. Hem sosyal medya hem de sosyal dünya detoksu...

Karantinaya girmiş gibi kapattın kendini eve. Ne yargılayıcı mesajlar okuyorsun ne de infazcı bakışlara maruz kalıyorsun. Zihnini boşaltmak için dizi çekmekten izlemeye fırsat bulamadığın yabancı dizileri izliyorsun. Hepsi de çok iyi. Başlamanla bitmesi bir oluyor dizilerin, bölüm süreleri kırk-elli dakika çünkü. Lafı sakız gibi uzatmıyorlar.

Kanallar arasında gezinirken ana haber bültenlerine denk geliyorsun. Biliyorsun, tarafsızlığını koruman için izlememen lazım, hele şu zamanda, hazır okları üstüne çekmişken bir de politik bir meselede söyleyeceğin en ufak bir kelime tabutundaki son çiviye çakabilir. Diğer yandan sanat hayattan beslenir, biraz haber kanalları arasında dolaşmaktan zarar gelmez. Aynen o *Logos* gazetesinin tavrı gibi, bir o cenahtan bir bu cenahtan iki kanal arasında gidip geliyorsun. İyi haber; pek anlayamıyorsun olup biteni. Türkiye gündemi ana aktörlerin hep aynı kaldığı ama olayların çok hızlı değiştiği bir dizi gibi. Birkaç bölüm kaçırınca yakalaması zor oluyor.

Yine sokak yürüyüşleri var Türkiye’de. Bir tanesi Asya’nın katılacağını söylediği eylem. O eylemden görüntüler geçerken ekrana daha dikkatli bakıyorsun, yaklaşıyorsun televizyona. Kasklı ve kalkanlı polisler gençleri toplumsal gösterilere kapatılan meydana almamaya çalışıyor. Yaka paça götürülen, tutuklanan gençler var... Gözün Asya’yı arıyor, onu görmemeyi umarak. Kızıyor-sun ona içinden. Kaç kere uyardın onu, bu beyhude çabasından vazgeçirmek için uğraştın. Ama yarı Zaza yarı Laz Z kuşağı inadıyla baş edemedin tabii.

O sırada annen arıyor. Annen de baban da emekli olduklarından beri sektörden ellerini eteklerini çektiler. Sosyal medya da kullanmıyorlar. O yüzden başına gelenleri ancak bugün duymuşlar.

“Yeni haberimiz oldu. Adil’i gördük yolda, o söyledi. İyi misin oğlum?”

“Sağ ol anne, idare ediyorum.”

“Meyve veren ağaç bu ülkede taşlanır oğlum. Hep böyledir.”

“Gerçekten öyleymiş.”

“Trol diyorlarmış ha bu tiplere? Sordum bizimkilere nedir ne değildir diye. Paralı çalışıyorlarmış galiba. Hükümet bağlantılılarmış.”

“Yok anne, onlar başka. Bunlar hobisine yapan cins.”

“Ben de diyorum bizim çocuğun siyasi olayı yok ki, niye uğraşsınlar...”

“Ya öyle işte...”

“Ee n’olacak şimdi?”

“Yeni bölümde karakteri öldürecekler. Bu iş kapana-cak.”

“Eh üzülme be oğlum. Bir dizi biter, diğeri başlar.”

“Baktınız mı sahneye anne? Bu milletin gömüp durduğu...”

“Baktık oğlum, baktık. Baban yönetmenlik hatası diyor. Bence kostümler yanlış. Matem duygusu olan sahnede cırtlak renkler kullanmışlar. Biri diğerrinin üstüne biniyor, fondan ayrılmıyor.”

“Ona dikkat etmedim. Beni nasıl buldunuz?” Annen o, lafı çevirmeden, doğrudan sorabilirsin.

“Her zamanki gibi. Sen doğuştan oyuncusun oğlum. Sahneye nasıl çıkacağını, dikkatleri nasıl üstüne çekeceğini biliyorsun. Daha doğar doğmaz hastaneyi birbirine katmıştın. Öyle bir ağladın ki herkes gelip bakıyordu.”

Yine o elli yıllık hikâye. Annen her fırsatta anlatır.

“Performansına ne diyorsun annecim?”

“Ekрана yakışyorsun oğlum. Gururla seyrettim.”

Annenden elle tutulur bir yorum alamayacağın anlaşıldı.

“Babam ne diyor?”

“Sen ne demiştin Erhan?”

Baban duymuyor çünkü arkada televizyon seyreliyor, muhalif televizyon kanalının sesi geliyor.

Tekrarlıyor annen sorusunu. Baban televizyonu kışmadan, “Bu yeni yönetmenlerde göz yok, göz...” diyor uzaktan.

“N’oldu gönül işleri, var mı bir hanım arkadaşın?” diye soruyor annen. Konuyu nasıl da değiştirdi.

“Yok annecim.”

“Bak, olmaz böyle. Kadınsız erkeklerden mi olacaksınız? Bir torun sahibi olamayacak mıyız biz?”

“Hayatını tiyatroya, sinemaya ada, gençliğinin büyük bölümünde devrim peşinde koş, mücadele et, bedel öde, sonra hayatının son çeyreğinde böyle sıradan dizi karakterine dönüş, hiç oluyor mu anne?” diye düşünüyorsun ama bunu yüksek sesle söyleyemiyorsun tabii.

“Kolay değil, biliyorsun.”

“Bilmiyorum Kaan, bilmiyorum. Geçen Nesibe seni AVM’de görmüş, yanında genç bir kız varmış. Biraz fazla gençmiş. Öyle dedi.”

Paparazzilerden kaçabilirsin ama Nesibe Halandan asla.

“Yok anneciğim, arkadaşım o.”

“Bak karşı değilim ben, yanlış anlama. Genç, menç, takılmam böyle şeylere. Benim de babanla aramda on üç yaş fark var. N’apıyor, oyuncu mu?”

Hah, Asya’yı onlarla tanıştırmama sebeplerinden biri bu işte. İllaki sanatçı gelin ister annenle baban. Sanatçı değilse de zengin, meşhur, soylu... Başka türlüünü beğendiremezsin ki.

“Anneciğim bir şey olsa söyledim.”

“Ama şimdinin genç kızları çocuk istemez, senin de vaktin geçiyor. N’aptın, sperm testine gittin mi?”

Annenle bu konuları konuşmak çok tatsız. “Durduk yere niye gideyim?” diyorsun.

“Baktır işte. Önlemini al,” diye diretiyor.

Böyle geçiyor konuşmanız.

Mesajı aldın, konuşmanız biter bitmez Asya’yı arıyorsun. Eylem görüntülerinde onu göremedin. Birkaç gündür de haberleşmediniz. Beş kere çaldı telefon, meraklanıyorsun. Derken açılıyor telefon. Karşı taraftan kulak zarını delen korkunç bir gürültü geliyor.

Hat düşmedi ya da telefon şebekesinde bir arıza oldu diye düşünüyorsun.

Ama gürültü devam ediyor. Cızırtı gibi ama değil, fabrika gürültüsü gibi. Tam bir kakofoni. Derken o gürültünün arasından Asya bağırarak, “Aloooo,” diyor. Aklına kötü kötü senaryolar geliyor...

“Konserdeyim canım, önemli mi?” diyor.

Rahatlıyorsun. Nezarette falan değil en azından. Ama bir yandan da anlamadığın, yan yana koyamadığın iki şey: Asya ve metal konserleri. Onun gibi zarif ve güzel birinin bu gürültülü konserlerde ne işi var? Yakıştıramıyorsun. Simsiyah, pasaklı bir kalabalığın arasında ne yapıyor olabilir? Tuvalet kokulu leş barlarda tarikatçılar gibi kafa mı sallıyor, içip kafayı mı buluyor, adamlarla mı yakınlaşıyor! Hop, dur orada. Senin üstüne vazife değil bunları sorgulamak. İlişkiyi “serbest” ve “gizli” moda satıleyen sensin. Belki de önce bunu değiştirmelisin...

“Eylemden sonra konuşmamıştık. Başına bir şey geldi diye korktum.”

“Duyamıyorum Kaan, seni sonra arayayım mı?”

“Tamam, tabii!” diye bağıırıyorsun. Telefonu kapatıyorsun.

Senaryoyu evde yabancı dizi izleyerek beklemeye devam ediyorsun. *Adolescence* diye bir İngiliz dizisine denk geliyorsun. Hikâyeye göre 13 yaşında masum görünen bir çocuk, yaşıtı bir kızı öldürmüştü. Çok çarpıcı. Yeni bir kavramı, *incel*'i öğreniyorsun, kadınlarla sağlıklı iletişim kuramayınca onlara karşı nefret geliştiren erkeklere böyle deniyor, dizide bu çok basit bir ergenlik duygusunun ne kadar tehlikeli sonuçları olabileceği anlatılıyor. Kel Örümcek aklına geliyor, o da tam bu profil, hoşlandığı cinsten karşılık bulamadığı için hıncını senden çıkaran bir "gönülsüz bekâr", Türkçeye öyle çevrilmiş. Neyse, bari dizi izlerken onu hatırlama!

Adolescence 4 bölüm, toplam 4 saat sürüyor. Psikolojik, sosyolojik bir ton soruyu gündeme taşıyor, eğitimcilerden ebeveynlere herkes tartışıyor. Ergenlerin şiddette eğilimi azalırsa bu dizinin çorbada tuzu olacak, o kesin. Senin oynadığın, 149 bölüm devam eden, her bölümün 2,5 saat sürdüğü herhangi bir dizinin böyle bir etki bıraktığı söylenebilir mi? Tam tersine Türk dizilerinin dünyayı yozlaştırdığına dair tezler yazılıyor.

Bak yine inancını kaybetmeye başladın. Aziz Kantarcı'nın dediği gibi "kâfir" mi oldun sen?

Sakin ol ve dünyanın her bir tarafına proje satan Türkiye dizi sektörüne güven.

BORA IŞIK ÖLMÜYOR, KALBİMİZDE YAŞIYOR

Kariyerinde en ufak bir hatanın affedilmeyeceği bir noktadasın, hiçbir şey aceleye gelmemeli ama yeni bölüm senaryosunu gönderemediler gitti. Daha okuyacaksın, üstüne hazırlanman lazım, sonra çekilecek de, yayın gününe yetişecek de...

Yeniden ulusal kanallar arasında gezinmeye başlıyorsun. Karşına çıkan her dizi senin için yeni bir iş olası-

lığı demek. *Sevda Çiçeği, Unutma Beni, Yeşil Gece...* O kadar çoklar ki. Belli günler aşk ve entrika dolu pembe dizilere ayrılmış. Bir de *Çıkamaz Sokak, Yasak Bölge* gibi çete dizileri var. Onlarla işin olmaz.

Sizin kanalı açıyorsun. *Aşkın Gölgesi*'nin jeneriğiyle karşılaşıyorsun. Eski bir bölümü tekrar yayınlıyorlar herhalde diye düşünüyorsun. Bu iyiye işaret. Dizinin eski bölümleri bile makul bir rating'e ulaşıyor demek ki. Fakat o da ne? Ekranın sağ alt köşesine "Yeni Bölüm" diye şerit çekmişler. Bu çok saçma, ne demek "yeni bölüm", hem dizinin yayın günü değil ki bugün?

Normalde tek başınayken asla yüksek sesle konuşmazsın, sadece dizilerde filmlerde olur bu, ama ağzından, "Nasıl ya?" çıkıyor. "Bu ne be?" diye kendi kendine konuşmaya devam ediyorsun. Kahve kupasının içine bakıyorsun, acaba Asya'nın getirdiği maddelerden biri mi karıştı diye...

Gülin'i arıyorsun. Meşgul. Sonra bakıyorsun Gülin seni arıyor. Birbirinizi aradığınız için ikinizin telefonu da meşgul çılmış.

"Gülin, gördün mü? Bizim dizi..."

"Evet, ben de ondan aradım."

"Ne oluyor, ne bu, tekrar bölüm mü?"

"İnan bilmiyorum. İnternete baktım, kanalın duyurusu var, *Aşkın Gölgesi*'nin günü değişti diye."

"Herhalde eski bölümlerden kolaj yaptılar, onu yeni bölüm diye sunuyorlar."

Hattın iki ucunda bölümü seyrediyorsunuz. Kolaj falan değil bu, resmen yeni bölüm.

Gayet kaldığı yerden devam ediyor dizi. Tanıdık bir olay akışı. Tabii ya. Bu, beş gün önce sana gönderilen senaryo. Eline bir titreme geldi. Midende yanıcı bir his.

O senaryoda Bora Işık on ikinci sahnede gözüküyordu.

“Anladım galiba,” diyor Gülin, “bunlar bize bir bölüm parası daha ödememek için ölümünü *off-screen* yaptılar herhalde.”

Gerçekten en mantıklı açıklama bu. Demek ki çok ani bir ölüm, muhtemelen trafik kazası. Karakterinin bir yakınına hastaneden veya karakoldan telefon gelecek, “Bora Işık’ı maalesef kaybettik,” denecek... Cenaze sahnesi falan derken konuyu apar topar kapatacaklar. Belki de *Succession*’daki gibi olacak, dizinin en önemli karakteri Logan Charles Roy’u birdenbire öldürmüşlerdi o dizide. Adam özel jetinde kalp krizi geçirmişti, oyuncuyu da göstermeden karakteri diziden uçurmuşlardı. Bölümden sonra Brian Cox, “Onca emekten sonra halının üzerinde bir kulak olarak veda ettim,” diyerek sitem etmişti. Brian Cox gibi bir efsanenin bile gözünün yaşına bakmayan yapımcı milleti Kaan Balaban’a mı acıyacak!

Aşkın Gölgesi 91. bölüm devam ediyor bu esnada.

Gülin, “Bu arada kötü haber,” diyor, “jenerikte adın geçmemiş.”

“Ulan Aziz!” diyorsun.

Gülin senden de kızgın, “Şerefsiz ya!” diyor.

“Gülin pardon da nasıl haberin olmadı bundan?”

“Kaancım, tek oyuncum sen değilsin. Onlarla da ilgileniyorum herhalde.”

Bir yandan diziyi takip ediyor gözleriniz, kulaklarınız. Sana gönderdikleri senaryodaki gibi geliyor olaylar, diyaloglar. Sanki hiç değiştirmemişler. Ama o zaman... nasıl olacak?

Bir önceki bölümde Bora morgda teşhis etme esnasında duygusal bir kriz yaşamıştı, üstüne arabasını son hız bir direğe çarpmış, sonra da kırsal bir bölgede inzivaya çekildiğine dair şirketin diğer ortaklarına mesaj atmıştı. Bu yüzden şirketin yönetim kurulu toplantısına beklenmiyor. Toplantıda, oda karartıldıktan sonra yönetici-

lerden birinin sunumu başlıyor. Tam o sırada birdenbire kapı açılıyor ve Bora Işık içeri giriyor. Masadaki herkes buz kesiyor.

Ama onlar rol icabı buz keserken, sen, Kaan Balaban ekran başında buz kestin.

Gülin, “Bu da kim?” diyor.

Gözlerine inanamıyorsun. Gözlerini kırpıştırarak tekrar bakıyorsun, kapatıp tekrar açıyorsun, bir şey değişmiyor. O kadar inanamıyorsun ki, yayını düzeltmek istercesine televizyona vurasın geliyor. Ekranı Bora Işık, hiçbir şey olmamış gibi toplantı masasının ucundaki koltuğa oturuyor. Karanlık bir sahne, Bora’nın yüz hatları çok fark edilmiyor. Bora Işık, “Siz devam edin,” şeklinde bir el hareketi yapıyor ve toplantı devam ediyor.

Şakaklarına bir ağırlık saplanıyor, başın dönüyor, zemin ayağının altından kayıyor sanki. Kulaklarında uzayan bir ses: cınnnnnn.

Dizide şirketin ortaklarından biri olan Serap dayanmıyor, toplantıyı kesme pahasına, “Bora Bey, siz iyi misiniz?” diye soruyor.

Sen iyi değilsin ama ekrandaki Bora Işık iyi gibi. Gülümsüyor Serap’a. “Bizi öldürmeyen şey güçlendirir,” diyor. Ses sana ait değil. Fiziken sana benzediği kesin ama bu sen değilsin. Yoksa yapay zekâyla senin görünümünde dijital bir oyuncu yaratıp... Yok ya, bu kadar kısa sürede bu derece gelişemez ki herhangi bir zekâ!

Gülin telefonda, “Bu kim ya?” diye kekelemeye devam ediyor. Sahnedeki sunum sona eriyor, ofis odasının ışıkları açılıyor ve nihayet yeni Bora’yı görüyorsun. Yapay zekâ değil bu. Sen hiç değilsin. Ne o zaman?

Onu bir yerden gözün ısıyor. Sakallı halim diye düşünüyorsun... sa - ka...llı...

“Ha siktir,” diyorsun, “bu, bu, Kerem Bi’şey. Sanem’in takıldığı çocuk.”

“Aa evet o,” diyor Gülin. “Bora Işık’ı öldürmemişler. Oyuncuyu değiştirmişler. Ama ben onlara demiştim zaten, Bora Işıksız bu dizi yürümez diye.”

Gülin’in kendini öne çıkaran, saçma yorumlarını duymuyorsun. Kulağın çınlamaya devam ediyor.

Seyircilerin yorumları daha önemli. Sosyal medya detoksunu o anda bırakıyorsun, telefonundan platformlara giriyorsun. Dizinin hesaplarından bugünkü yeni bölümün duyurulduğunu o zaman görüyorsun. Hadi sen detokstan görmedin, duymadın, Gülin bu haberi nasıl kaçırır!

Yorumlara ulaşmak için “Bora Işık” diye aratıyorsun. “Bora Işık’ın oyuncusu değişmiş, iyi olmuş,” diye yazıp dalgıçların “OK” manasındaki el işaretini koymuş biri, “Bora Işık şimdi daha karizma,” diye yazıp kalpli gözler koymuş bir başkası. Diğer yorumlarsa daha çok “Bora Işık o kazayı nasıl atlattı, kolunu kırmıştı, nasıl iyileşti?”, “Bora Işık inzivadan hemen nasıl çıktı”, “İnzivada sakal bırakmış yalnız, güzel detay,” minvalinde.

Karakterini almışlar, hiçbir şey olmamış gibi başkasına vermişler. Seyirciler de hiçbir şey olmamış gibi seyretmeye devam ediyorlar.

“Gülin böyle bir şey olabilir mi ya! Meslek ahlakı falan kalmamış bunlarda.”

“Sözleşmeye bakmak lazım, normalde yapamamaları lazım.” Oyuncular ekranda toplantıda, sen orada menajerinle toplantıdasın.

Ekrandaki toplantı bitiyor. Yönetim kurulundakiler Bora Işık’ın yeniden şehre ve şirkete dönmesine sevinmişler.

“Döndüğünüze sevindik,” diyorlar.

Odadan son çıkan Serap flörtöz bir tonla, “Sakal yakışmış,” diyor, Bora gülümsüyor. Dosyasındaki kâğıtları toplayıp dışarı çıkıyor.

Bora Işık ölmüyor, ama senin, Kaan Balaban'ın bir parçası ölüyor.

KAAN VAROLUŞSAL ÇÖKÜŞ YAŞIYOR VE PİRAMİTLERİN NASIL İNŞA EDİLDİĞİNİ ÖĞRENİYOR

Bir oyuncu olarak varoluşun temellerinden sarsıldı, hatta yıkıldı. Egon ise sizlere ömür. Sanatını icra ederken sesinde, mimiğinde, hareketlerinde yaptığın en ufak jestin çok büyük bir fark yarattığına inanırdın. Şimdi ortaya çıktı ki, üretim bandına ürünün parçalarını koyan bir fabrika işçisinden farklı değilsin.

Egon yaralandı da, erkeklik gururun çok mu sağlam? O da yumurtalıklarından kurşunlanmış gibi can çekiyor şimdi. Senden habersiz yıllardır canlandırdığın karakterin oyuncusunu değiştirmemişler gibi, bir de seni, eski eşinin takıldığı yeniyetme oyuncuyla değiştirmişler.

Ama bu kalleşlik artık! Şimdi sen o OTD binasını Aziz'in kafasına yıkmaz mısın be Kaan?! Baal yapardı bak bunu.

Peki sende o yürek var mı? Çıkabilir misin Aziz Kantarcı'nın karşısına. Herif dağ gibi, *business* koltuğuna zor sığıyor. Bir de beklemediğin yerden vuruyor hep, araya Almanca kelimeler fırlatıyor, karşısında hazır ola geçiyorsun.

"Ben Aziz Bey'i arayacağım," diyorsun.

Gülin, "Saçmalama," diyor.

"Bak dinle. Afra tafra atmayacağım. Sadece bir insan olarak, bunun yanlış olduğunu söyleyeceğim. Seviyor ahlaki tartışmaları, yok başkasının üzüntüsünden mutlu olma falan. İnsanlığın tamamına ahlak dersi vermesini biliyor, sonra kendisinin yaptığına bak."

Gülin susuyor. Susuşunda endişe var. “Sen bilirsin,” diyor sonra. “Ama unutma. O bir yapımcı. Zaten tek işi bu tip konuşmaları yapmak. Onu kendi sahasında yene-mezsın.” Menajerin haklı, sen oyuncusun, kriz yönetmek veya yapımcıyı yanlış kararından döndürmek gibi fonksiyonlara sahip değilsin. Ama içinden gelene de karşı ko-yamıyorsun.

“Ne yapayım? Hiç konuşmayalım, adam da yaptığı-ğıyla kalsın mı... Sen yapımcıysan ben de oyuncuyum. Ben olmadan sen olamazsın.”

Hatırlatmak istemem ama az önce yapımcı sen ol-masan da var olabileceğini ispatladı. Tabii, sen yine de söylediğin şey sana kendini iyi hissettiriyorsa aksi yönde-ki tüm kanıtlara rağmen buna inanmayı tercih edebilir-sin. İnsanlar genelde böyle yapar.

Kapatıyorsun telefonu. Aziz Kantarcı'yı rehberinde buluyorsun. Adamın adı bile ekranda ürkütücü görün-yor. Ama kaybedecek bir şeyin yok.

Telefon çalmaya başlayınca hazırlıksız hissediyor-sun, “Umarım açmaz,” diye düşünürken telefon açılıyor. “Alo,” diyor.

“Aziz Bey, böyle konuşmamıştık ama,” diyorsun. Aferin, güzel bir açılış.

Aziz Bey tuhaf bir gırtlak temizleme sesi veriyor, sonra da, “Kaancım, düşündüm taşındım, problem ka-rakterde değildi. Sendeydi. Karakteri değil, seni öldür-düm,” diyor.

Bu kadar sert ve net bir yanıt beklemiyordun ama afallama lüksün yok. Hemen yanıtını veriyorsun.

“Bu yaptığınız ahlaken doğru mu peki? Ahlakı geç-tim, profesyonelliğe sığar mı...”

Önce gülüyor Aziz Kantarcı, sonra, “Profesyonellik ha. Ahlak diyorsun... Kaancım, burada biz sence n'apıyo-

ruz? Dizi mi çekiyoruz. Hayır. Piramit inşa ediyoruz,” diyor.

“Piramit derken?”

“Altı günde üç dizi çekiyoruz, her biri 2,5 saat. Dünyanın hiçbir ülkesinde, hiçbir sektöründe bu kadar büyük bir üretim yok. Ne Amerika’da ne Japonya’da ne Almanya’da. Onlarda kamera yok mu, set yok mu, hepsinin âlâsı var. Ama yapamazlar. Neden biliyor musun? Çünkü bu mümkün değil. Bu yüzden piramit işte. Kitabına uydurarak, hakkaniyetli davranarak piramit inşa edebilir misin? Edemezsin, bu yüzden insanlar hâlâ uzaylılar yaptı herhalde diyor. Oysa her rasyonel insan biliyor ki, uzaylılar değil köleler yaptı. Sen bunu bile bile, piramidin kurulmasına eyvallah diyorsun. Neden? Çünkü akçeli iş. E, bir de duvarının kıyısına köşesine hiyeroglifin işlenecek, ölümsüz olacaksın, kim buna hayır diyebilir?”

“Yani, hemen her işte böyle...” Cümleli tamamlayamıyorsun.

“Bi’ düşün bakalım, senin karavanın var, Adil Tekinalp ise sette yürü babam yürü. Adam her oynadığı sahne oyunculuk dersi veriyor, ama adı jenerikte geçmiyor. Bunu sorguladın mı hiç?”

“Ben Adil Baba’nın dizimiz için ne kadar büyük bir değer...”

“Bilirsin, bilmez misin hiç. Ama bu dizi için istihdam ettiğimiz beş yüze yakın daha kişi var, hepsinin emeğinin karşılığını verdiğimiz mi sanıyorsun? Ya da bir dizi çat diye bittiğinde onların zararını tanzim ettiğimizi falan...”

“Yani... öyle olmalı,” diyebiliyorsun ancak.

“Öyle olmadığını biliyorsun. Sözleşmene imza atarken tüm bunlara OK veriyorsun,” diyor. Sonra sesini yükselterek ekliyor: “Sonra tüm bu beş yüz kişiden tek

bir kişiye, yani sana haksızlık yapılırca mı 'ahlaksız amatör' oluyoruz?"

Yine beklenmedik bir argümanla seni gafil avlmasına izin verme. şu piramit analojisinden de kopar sohbeti bi' zahmet!

"Hayır ama..."

"Kaancım, hayat da böyle değil mi? Hiçbirimiz kalıcı değiliz."

"Evet, o yüzden ölüyoruz. Bora Işık da ölmeliydi."

"İsme takılma. Hayat dediğimiz dizide isimler ölse de karakterler ölmüyor. Sen ölünce senin yerine başkası gelecek mesela. Dizilerde kıvrıcık saçlı komik yerine dağınık saçlı komiğın gelmesi, sakalsız jönün yerine sakallı jönün gelmesi gibi. Hayatta da sen ölünce senin kadar yakışıklı, senin gibi düşünen, konuşan, senin zevklerine sahip, senin gibi yürüyen, senin gibi dövüşen, senin kadar modaya uyan, ya da uymayan, senin gibi aymaz ya da tersine duyarlı, kısacası tüm özelliklerinin, davranışlarının bütün eksilerinin ve artılarının ortalaması seninle eşitlenecek bir başkası senin yerini dolduracak. şu siktığımın hayatında her ne sikimse misyonun, her ne halta yarıyorsa varlığını, işte onu o kişi devam ettirecek."

Neye uğradığını şaşırdın tabii. Sadece profesyonelce hakkını arıyordun, adam seni felsefe maratonuna soktu. Ama hiç derinlemesine düşünmene gerek yok, hepsi taktik. Aziz Kantarcı da bir trol, mevki sahibi olanından. Fiziken de fantastik kurmacalarda resmedilenlere yakın, dev gibi, taştan yapılmış gibi derisi pütür pütür.

O yüzden kısa kes, pragmatist ve stratejik takıl.

"O zaman bana borçlusunuz," diyorsun. İşte bu, akıllıca bir hamle.

Aziz Kantarcı gülüyor. "Seni çok *Torschlusspanik* gördüm."

Eyvah yine araya bir Almanca kelime sıkıştırdı ve Nazi tonlamasına geçti.

“Sadece ‘panik’ kısmını anladım.”

“Doğru anlamışsın, *Torschlusspanik*, kapı kapanıyor paniği. Eskiden şehirler malum, kale kapılarıyla korunuyor. Dışarı çıkanlar kapılar tekrar kapanmadan geri dönmeye çalışıyorlar, onların telaşı için bu kelime söyleniyor. Sonra şehir kapıları kalkınca anlamı değişiyor tabii. Kelime, insanların yaşlandıkça kapıldıkları ‘zamanım daralıyor’ hissi için kullanılmaya başlanıyor. Şansımı tükettim, fırsatlarımı harcadım, buraya kadarmış diye seni darlayan bir duygu vardır ya, o.”

Güzel kelimeymiş ve reddedemezsin, böyle bir kaygın var, bu yaşa gelip de bunu hissetmeyen var mıdır ki? Ama karşıdaki zorbaya bunu itiraf etme.

“Hayır Aziz Bey, böyle bir hissim, böyle bir paniğim yok. Yapacak çok işim var.”

“E öyleyse? Neden hemen yeni rol diye telaş ediyorsun? Niye seni kovan yapımcıdan yeni bir iş istiyorsun?”

Buna bir yanıtın yok.

“Anladım Aziz Bey. Sorun değil, belki bir gün yollarımız yine kesi...”

Sen bunları derken Aziz Bey odasına giren kişilere “Çay istersiniz değil mi, Eda baksana kızım, bize üç çay,” diyor.

“O zaman tamam, iyi günler,” diyorsun, cümlelerin ortasında görüşme sonlanıyor, OTD’nin kapıları suratına kapanıyor.

KAAN’IN ÇIĞLIK ATASI VAR!

Epeydir hissizleşmiştin, hiçbir şey seni acıtmıyordu ya. Alet kutusu farklı, modern metotlara sahip, yeni bir işkenceci lazım diyordun. Hayırlı olsun. Aradığın işkenceci bulundu.

Aziz Bey, seni bir kalemde sildi işte. Yaşadığın acı o kadar sert ki, sanki dev bir rendeye sürtülerek parçalanıyorsun ve her hücrenle varoluştan sökölüp atılıyorsun.

Her yerin ağrıyor, kasların, eklemlerin, parmak uçların... beyin hücrelerin bile ağrıyor. Ve hiçbir ağrı kesici bu ağrıyı kesebilecek, bu acıyı hafifletebilecek gibi değil.

Çığlık atasın var.

Öyle bir çığlık ki mide boşluğundan başlayacak, göğüs kafesinde büyüyecek, nefes borundan yükselecek, gırtlakını yırtarak geçecek, küçük dilini kilise çanı gibi titretecek ve ağzından fırladığında çıkan sese sen bile inanamayacaksın. Ama bir kere yaptığında seveceksin. Kesik kesik çığlıklarla içindeki acıyı, öfkeyi, nefreti serbest bırakmaya devam edeceksin.

Aklından geçiriyorsun, ama o kadar. Bunu yapamayacağını biliyorsun. Sanki bir ağızlık takmışlar, çeneni bir gıdım bile ayıramıyorsun.

Mahallendeki sessizliği öyle her aklına geldiğinde bozamazsın. Çevre binalardaki komşularını ürkütmeye hakkın yok.

Çığlık atmanın sonuçları var. Sorular gelir, uzatırsan polis de gelir, gazeteci de. Bak gördün mü, yine özgür değilsin. Kaldırırma tuvaletini yapmak gibi bu da. Köpekler, kediler, yapabilir, kuşlar yapabilir, insan yapamaz. Hayvanlar her gün etrafımızda çığlık atıyor, sebepli sebepsiz, sabah, öğlen, gece. Kimse onlara soru sormuyor. Oysa en çok insanın ihtiyacı var buna. Çünkü varoluş sancısıyla lanetlenmiş tek varlık o.

Ve tüm insanlar arasında şu an buna en çok ihtiyaç duyan sensin gibi bir ruh halindesin. Çığlık atmak, bağır-mak, haykırmak istiyorsun, ancak böyle biraz olsun kendini iyi hissedebilirsin.

Çığlık terapisi diye bir terapi metodu okumuştun. Bir kadın aynen sizin dizide kaybolan eşin gibi ormanlık

bir alanda kaybolmuştu, “Çığlık terapisine gitmiş,” diye yazılmıştı arkasından. Bir insanın çığlık atabilmesi için kendi habitatından çıkıp tabiata kaçması gerekiyor. Ama bu bir tür oksimoron, değil mi? En yakın ormana gitmeye kalkışsan, tüm bu duyguların sen oraya gidene kadar söneceğini, sönmese bile seni çığlık atmaya iten insanlar yerine orada karşılaşacağın ağaçlar ve sincaplarla o ruh halinden uzaklaşacağını biliyorsun.

Bu çığlık terapisi konusunu araştırdığında kırsal bölgelerde, kulübe gibi yerlerde ya da ses yalıtımı yapılan stüdyo evlerde birlikte bağırان kadınlar görmüştün. Veya *cycling* yapanları görmüştün, bir jimnastik salonunda bağıra çağıra pedal çeviriyorlardı. Belki de asıl meseleleri pedal çevirip kilo vermek değil, fiziksel eforla karıştırıp doyusıya bağırmayı normalleştirmek içindi.

Fakat bunların hiçbirisi sana göre değil. Sen içinden geldiği gibi, sana çığlık attıran asıl atmosferde, bu şehirde, şehrin göbeğinde çığlık atmak istiyorsun. Şehirli insanlar duysun, modern hippiler veya börtü böcek değil.

Asya arıyor.

“Nasılsın?” diye soruyor.

Bu soruyu birçok şekilde yanıtlayabilirsin, “İyiyim, ya sen?”, “Bildiğin gibi”, “Kötü değil canım, toparlıyorum.” Bunların hiçbirisi bu sorunun doğru yanıtı değil. Başkasına bu yanıtları verirsin, ama bari Asya’ya yalan söyleme. O, bu yeryüzünde dürüst davranabileceğin son insan, onu da yalan söylediklerinin arasına alma.

“Çığlık atasım var,” diyorsun.

Asya da sahte tepkilerle uzatmıyor. “Pekâlâ,” diyor. “Seni bir yere götüreceğim.”

Uzatmıyor konuşmayı. Meraklı sorular sormuyor, terapist rolü takınmıyor.

“Taksim’de buluşalım,” diyor, “AKM’nin önünde.”

Onun meraksızlığı seni merak ettiriyor. Ne kadar,

“Nereye gideceğiz?” diye sorsan da yanıt vermiyor, gizemi bozmuyor. Senin birkaç tahminin var yine de. AKM’nin önünden kalkacak bir servisle Asya seni, mensubu olduğu şu şamanik topluluğunun kamp yaptığı yere götürebilir. Şaman davulu çalarak yaptıkları meditasyon tarzı törenleri izlemiştin Instagram’da. Alternatif, eski Türk usulüyle yoga gibi... Belki de böyle bir meditasyon sana iyi gelir. Denemeden bilemezsin.

Arabanı park ediyorsun, AKM’nin önünde Asya’yı görüyorsun. Asya seni tanıyamıyor. Nasıl tanısn? Kafanda kapüşon, gözlerinde kocaman güneş gözlükleri. Laf yemek istemiyorsun, alaycı bakışlara maruz kalmak ve sosyal medyaya yeni bir malzeme vermek istemiyorsun. Utanmaya değer bir suç işlemediğin halde utançla yaşamaktan bıktın.

“Gizlenmeye devam mı?” diye soruyor Asya.

“Mecbur,” diyorsun.

Tahmin ettiğin olmuyor, bir servis aracına falan binmiyorsunuz. İstiklal Caddesi’ne doğru yürüyorsunuz. Sonra bir ağaç gibi uzayıp dallanıp budaklanan caddeyi boylu boyunca yürümeye devam ediyorsunuz. Turist ağırlıklı, belki de dünyanın en kozmopolit kalabalığını yararlanarak ilerliyorsunuz.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorsun.

Asya, “Sürpriz,” diyerek gizemi koruyor.

Nevizade’nin içinden geçiyorsunuz. Karşılıklı barlarla, meyhanelerle dolu bu tıklım tıklık sokaktan geçerken tanınacaksın diye ödün kopuyor. Varlığına inanmadığın batıl bir varlıktan korkar gibisin.

Balık Pazarı’na sapıyorsunuz, oradan da sağa... Karanlık ve ıssız bir pasajdasın şimdi. Bir kapıya doğru yöneliyor Asya, sen de peşinden oraya. Dışında neon ışıklı, ucuz, eski model bir tabela var. Asya seni pavyona getirmiş olabilir mi? Kapı girişini vücuduyla kapatan badi-

gard Asya'yı görünce hemen kenara çekiliyor. Yok, burası bir pavyon olamaz. Han mı? O da değil. Ee?

Eyvah, yoksa örgüt evi gibi bir şey mi... Şu eylemlere gitmeden önce toplaşıp hazırlanıyorlar ya...

Daracık merdivenlerden inmeye çalışıyorsun. İndin. Yerin iki kat altındasın şimdi.

Bir kapı var, üstünde de paslı demir harflerle Tamu yazıyor. Kapının arkasından yüksek sesli bir gürültü duyuluyor. Kapı ağır ağır açılıyor, cazırtılı sesler ve bir insan şamatası üstüne adeta boca ediliyor. İçeriden dışarıya deri ceketli, siyah tişörtlü, uzun saçlı iki adam çıkıyor. Üstlerindeki tişörtlerde korkunç yaratıklar, baltalı adamlar, kan revan sahneler var.

Asya gerçekten yaptı mı bunu? Seni bir heavy metal konserine mi getirdi?

Asya'ya bağırıyorsun.

"Ne bu? N'apıyoruz burada?"

"Gel, gel," diye bağırıyor.

"Ay yok, hayatta olmaz," diye mırıldanarak geri dönüyorsun, merdivenlerden tırmanmaya kalkışıyorsun. O sırada inmekte olan metalci gençlerden dolayı birkaç basamak bile çıkamıyorsun. Asya sonra elinden tutuyor.

"Birkaç şarkı, lütfen?"

Asya'yı reddedemezsin. Kapıdan geçiyorsun, içerisi beklediğinden büyük. Girdiğiniz kısımda, köşede bar var, diğer uçta sahne, sahnedeysen az önce uzaktan duyduğun gürültüyü koparan beş erkek. Muhtemelen kendilerine müzik grubu diyorlar ama sana göre bu hengâmenin adı müzik olamaz. Oldum olası, metal müzikten hoşlanmadın. Testosteron hormonuyla dolup taşıdığın, ergen öfkesini dibine kadar yaşadığın ergenliğinde bile bu maskülen müziğe bulaşmadın. Okulda bu tarzı dinleyen sınıf arkadaşların vardı ama hepsi de kızlarla aynı ortamlara giremeyen umutsuz tiplerdi. Senin yanından-

sa kızlar hiç eksik olmadı, hem de en güzelleri. Güzel kızlar da bu müziği dinlemezlerdi. Asya o yüzden şaşırtıyor seni. Uzun saçlı, sakallı, bol kıllı adamlar ve ancak erkek dominant ortamlarda eş bulabilecek çirkin kızların arasında Asya'nın ne işi olabilir?!

Fakat tuhaftır, içeride Asya dışında başka istisnaların da olduğunu görüyorsun. Homojen bir kitle değil bu. Renk skalasında siyah baskın olsa da sarı, mavi, hatta pembe giyen erkekler bile var içeride. Kısa saçlı, sakalsız, dövmesiz, muhtemelen kurumsal mesaisi sonrası buraya uğrayan, beyaz yakalı adamlar da mevcut. En şaşırtıcısı da güzel kadınların oluşu.

Hiçbiri bir Asya değil tabii.

Asya'ya bakıyorsun, o da sana bakıyor, "Hadi çıkar şunları," diyor ve çevik bir hareketle, önce kapüşonunu çekiyor, sonra gözlüğünü çıkarıyor.

"Gerek yok bunlara."

Kalabalığın içinde sahneye doğru ilerliyorsunuz. Gerçekten de burada, bu topluluk arasında kapüşona da gözlüğe de ihtiyacının olmadığını anlıyorsun. Sanki seni tanımıyor gibi hepsi. Ne alaycı bakışlar ne de selfie ricaları...

İnsanlar beklediğinden anlayışlı ve güzel olsa da müzik hâlâ katlanılır gibi değil. Resmen bir fabrikanın en gürültülü düzeneginin dibinde gibisin. Bunca insan neden burada, neden bilet alıp girmişler, anlayamıyorsun.

Asya orada duvara monte edilmiş bir aparatın düğmesine basıyor, avucuna iki küçük şey düşüyor. Onları uzatıyor sana.

Oha, böyle uluorta, alenen haplanıyor mu bu gençler, her şey artık bu kadar mı açık diye düşünüyorsun ama avucunda uzattığı iki şey aslında kulak tıkaçları.

"Tak bunları," diyor. İki süngeri kulağına sokuyorsun.

Müziğin volümü düşüyor en azından, bir tık daha katlanılır oluyor.

Asya da takıyor onlardan.

“Detayları yakala. Şeytan ayrıntıda gizlidir,” diyor.

Sahnedeki grubu inceliyorsun, pek saklanmış gibi değiller, beş tane şeytan kılıklı adam. İki gitar, bir bas, bir davul, bir vokalist. Hepsinin yüzlerinde siyah-beyaz tuhaf bir makyaj var. Fırında çalışıyorlarmış da üstlerine başlarına un bulanmış gibi. Senin makyaja dikkat kesildiğini anlayan Asya, “*Corpse paint*,” diye açıklıyor.

“Ne?”

“Ölü makyajı. Ben yapıyordum ilk çalmaya başladıklarında. Şimdi öğrendiler, kendileri yapıyor. Savaş boyası gibi düşün.”

Gerçekten de savaşa gider gibi makyaj yapmışlar ve giyinmişler. Siyah deri kıyafetleri kuşanmışlar, çivili kemerler, çivili bileklikler takmışlar. Sahnede de dövüşüyor gibiler. Gitaristler V şekilli gitarlarının tellerine sanki hınçlarını çıkarırcasına vuruyorlar, başçı öyle kafa sallıyor ki, normal bir insan o anda boyun fıtığı olur. Davulcu o kadar yüksek bir tempoda çalışıyor ki, normal bir insan iki dakika öyle çalsa hastaneye kaldırılır. Vokalistin ses tellerini yırtmadan nasıl böyle bağırdığıysa bambaşka bir konu!

“Aman yarabbi,” diyorsun.

Asya gülüyor. Kulağına doğru seslenerek, “Bir black metal konserinde söylenebilecek en son şey,” diyor.

“Ben de burada olabilecek en son kişiyim,” diyorsun. Sanırım şu an içinde bulunduğun bu yer sana en yabancı yer. Urfa’da muhafazakâr belediyenin senin adına verdiği sıra gecesinde bile bu kadar yabancılık çekmemiştin. Frankofonsun tamam da, orası bile bildiğin, izlediğin ve oynadığın dizilerden aşına olduğun bir ortamdı. Rolünü nasıl oynayacağını, ne yaparak, ne söyleyerek oradakilere uyum sağlayabileceğini biliyordun. Burasıysa sana tamamen yabancı, uzak, hiçbir fikrin yok, o yüzden elini kolunu nereye koyacağını şaşırmış durumdasın.

Şarkının temposu birden yavaşlıyor, tüm enstrümanlar marş gibi bir ritimde buluşuyor, içerideki kalabalık bu ânı beklercesine yumruk yaptıkları ellerini kaldırıp, "Hey, hey, hey!" diye bağırıyorlar. Marş gibi diye düştüdü ama bu daha çok bir ayini anımsatıyor. Fakat yöneticisi olmayan bir ayin, çünkü kimse onlara bir talimat, bir komut vermiyor, kitle sadece müziği takip ediyor. Derken Asya da elini kaldırıyor ve onlara katılıyor. Kalabalıkta put gibi duran sadece sen varsın. Şu meşhur fotoğrafta, Hitler karşısındaki kalabalıkta Nazi selamı vermeyen tek kişi gibi duruyorsun. Oysa karşı çıktığın bir durum yok ki.

Asya gülüyor sana, dirseğiyle dürtüyor. Ne kaybedersin? Onca düğünde istemeye istemeye piste çıkıp halay çekmedin mi, bu çok daha kolay hem.

Kaldırıyorsun sağ kolunu, hey hey ritmine eşlik ediyorsun.

Hiç fena değilmiş, aynı anda bir toplulukla senkronize bir şekilde aynı heceyi tekrarlamak, aynı hareketleri yapmak... En son askerde tören yürüyüşünde bunu yapmıştın. Bireyselliğinin arada bir yıkılması bugüne kadar farkına varmadığın temel bir ihtiyaç olabilir.

Şarkı sona eriyor. Oh be, sessizlik diyorsun. Ama bu çok uzun sürmeyecek, biliyorsun. Vokalist hırıltılı sesiyle anons yapıyor. "Sırada cover bir parça var, bakalım tanıyacak mısınız?" Önce davulcu giriyor, davuldaki tüm parçalara sırayla, her birine ayrı bir öfke duyarcasına vurmaya başlıyor. Sonra o davul solosunun üstüne at kişnemesi gibi bir sesle gitar ekleniyor, derken diğer gitarist taramalı tüfek gibi bir rif dizilimiyle şarkıyı daha da agresif bir yöne çekiyor. Vokalistse monitöre eğilerek söylüyor, çılgık çılgılığa söylüyor şarkının sözlerini. Gırtlığını, ses tellerini, küçükdilini, ne varsa ağzında, yırttı yırtacak.

Asya dönüyor sana. “Hazır mısın?” diyor. Neye? “Sen de söyle,” diyor. Bilmediğin bir şarkıyı nasıl söyleyebilirsin ki?

Etrafındakiler, senin ilk defa duyduğun bu şarkıyı ezbere söylüyorlar ama en çok da nakarata eşlik ediyorlar. Sen nakarattaki kelimelerden sadece *Pain*’i seçebiliyorsun. Adam, acı diyor ve acı acı bağıyor.

Asya’nın seni neden buraya sürüklediğini şimdi anlıyorsun. Madem acını bastırmak, ağrını dindirmek için çığlık atmak istiyordun, ne duruyorsun o zaman diye so-rarcasına bakıyor sana. Salağa yatamazsın artık. Asya’yı kırmamak için değil, gerçekten içinden geldiği için şarkıya eşlik ediyorsun. Söylediğin her hecede kendine güven geliyor, sesini yükseltiyorsun ve basıyorsun çığlığı. *Pa-innn! Painn!*

Sahnedeki solist ve şarkının koyu hayranlarıyla birlikte bu yeraltı kulübü çığlıklarla adeta cınlıyor.

Pain’den sonraki kelimeyi seçemiyor kulağın, ortaya karışık bağıyorsun. Vokalist ikinci nakaratta çığlıkların dozunu daha da artırıyor. Bu defa *Pain*’den sonraki kelimeyi seçiyorsun; *Killer* diyor. Birleştir, şarkının adı *Pain-killer*. Ağrıkescici diye metal şarkısı mı olur diye aklından geçiyor, yok *Aspirin*, *Minoset*, *Parol*... diye düşünmüyorsun çünkü tınısı güzel ve dahası gerçekten varoluş ağrı-larını dindiriyor bu ağrıkescici.

Şarkı senin de eşlik ettiğin upuzun bir çığlık ve tüm enstrümanların son, topyekûn bir hücumuyla sona erdiğinde rahatlamış hissediyorsun.

Grup devam ediyor. Artık Asya sana komut vermek zorunda değil. Şarkıları ilk defa dinliyorsun ama yapı-larını hemen çözüyorsun, gitarist ne zaman soloya girecek, hey hey ritüeli ne zaman başlayacak tahmin edebiliyorsun. Şarkıların isimleri sana yardımcı oluyor, sözlerin tematik ve duygusal kaynaklarına dair bir fikir veriyorlar.

Müzik gürültü olmaktan çıkıp anlam kazanıyor böylece. Cehennemde işkence gören bir günahkâr gibi çılgılık attığın da oluyor, topraklarına göz koyan bir istilacıya korkutma amaçlı bağırdığın da... Aynen FRP oynar gibi.

Hafiflemiş gibisin. Çılgılık terapisi için ormanlara gitmeye gerek yokmuş. Aradığın deşarj yerin altındaki bu rock kulübündeymiş.

Solist, "Bu son şarkımız," diyor, üzülüyorsun.

Bu defa daha ritmik, davulların kabile davulları gibi çalındığı, solistinse tizlerde değil pes tonlarda söylediği, adeta kükrediği bir şarkı. Anlamaya çalışıyorsun, *Roots* kelimesini kapıyorsun. Sonra bakarsın sözlerine, şimdilik duygusunu kavrasan yeter. Sevindirici haber, bu şarkıda da şarkı sözü içermeyen, sadece çılgılık içeren bölümler var ve o çılgılıklar başladığında var gücünle soliste eşlik ediyorsun. Ve çok garip bir şey oluyor. Artık nasıl bağırdıysan amfilerden yükselen tüm o gürültünün içinden bir şekilde attığın çılgılık yolunu buluyor, solistin kulağına kadar ulaşıyor. O uzun saçlı, zebani gibi bakan adam sesin kaynağı olan seni saptıyor. İşaretparmağıyla seni gösterip serçeparmağını da açarak metalcilerin hareketiyle selamlıyor seni.

Çocuk gibi mutlu oluyorsun. Alkışlanmışsın gibi. Hatta daha da iyisi. Daha önce hiç yapmadığın bir şeyden dolayı daha önce almadığın şekilde bir tebrik. Çılgılık uzmanı bir heavy metal solistinden bir tür tasdik.

Konser bitti. Yarım saat önce sağ çıkabilir miyim diye düşündüğün bu mekândan şimdi yeniden doğmuş gibi çıkıyorsun.

Asya'ya, "Gördün mü?" diyorsun heyecanla. Sesin çatallı çıkıyor. E, o kadar çılgılıktan sonra normal. Hemen öksürmeye başlıyorsun.

Asya, birasını uzatıyor.

Gırtlakını arpalı suyla temizliyorsun.

Asya, “Gördüm, gördüm, valla helal, resmen duydu seni,” diyor. Sadece gururlanmıyorsun da. Sana güç verdi bu an. Özgüvenin tazelendi.

Asya’nın bir arkadaşı geliyor yanınıza, az önceki grubun gitaristiymiş, makyajını silmiş, tanıyamıyorsun. “Çok iyiydiniz,” diyorsun, “Esas sen süperdin, helal,” diyor. Bir kere daha göğsün kabarıyor. Ozan’mış adı. Teşekkür ediyorsun.

“Desene, cehennemde ilk günün iyi geçti,” diyor, gülüyor. Şakayı anlayamıyorsun.

Asya, “Tamu, eski Türkçede ‘cehennem’,” diyor. Yeni bir kelime öğreniyorsun.

“Od başlıyor şimdi, geliyorsunuz değil mi?” diyor Ozan. Sıradaki grubun adımımış Od. Asya, “Bilmem ki,” diye sana şüpheyile bakıyor, “Evet, evet bi bakalım,” diyor.

Asya gülümsüyor. “Bunlar biraz daha farklı,” diyor.

Tekrar yeraltına, Tamu’ya iniyorsunuz. Od grubu sahneye etnik perküsyonlar yerleştirmişti ve vurmali çalgıların vahşi ritimleri üzerine kurulu bir müzik çalışıyorlardı. Dikkatle bakınca davulların üstünde şamanik semboller olduğunu fark ettin. Müzisyenler cüppelerle sahne almışlardı. Taktıkları başlıklardan dökülen püsküller ve saçaklar yüzlerini büyük ölçüde görünmez kılıyordu. Erkek solist, daha sonradan Moğollara ve eski Türklerle has olduğunu öğrendiğin, tuhaf bir teknikle şarkı söylüyordu, sesi bir tür borudan geçiyormuş gibi boğuk ve titreşimliydi. Arada da ağız kopuzu çalışıyordu. Kadın solistse büyü ritüellerinden çıkma nağmelerle onu destekliyordu.

Sahne şovları da epey teatraldı. Bir şarkıda Zebellah adını koydukları keçi boynuzlu ve keçi maskeli bir figür çıktı. Elindeki ağaç dalını bir asa gibi tutuyor, seyirciye tekinsiz gözlerle bakıyordu. Dünyanın sonunun anlatıl-

dığı şarkının birkaç davul vuruşunda esasını kaldırıp sahneye vurmak dışında hiç kımıldamadı.

Sadece bir konsere değil, şamanik bir ayine tanıklık ediyorsun. Hayatında hiç böyle bir müzik dinlememiş, böyle bir sahne performansı izlememiştin. O gece onların şamanik danslarına eşlik ettin, elektro gitarı kökledikleri parçalarda bağırdın çağırdın.

Yeraltındaki bu gece sana ilham verdi. Sanatın özgürlüğünü, sınırsızlığını daha iyi kavradın. Çılgık atarak, gü-rültü çıkararak, sahnede tepinerek, yani sanatsal estetik denince en son akla gelecek ama doğada, dünyada, insan ruhunda olan bir dışavurumla da sanatsal performans ortaya konabileceğine dair bir aydınlanma yaşadın. Sansürsüz, kuralsız, çerçevesiz. Ortalama bir zevke kendini beğendirmek için değil, tamamen içinden geldiği gibi...

Bu bakış açısını kendi sanatına taşıyabilir, kariyerinde yaşadığın çıkmazda kullanabilirsin pekâlâ. O yeraltı kulübüne girerken nasıl alışkanlıklarını bozduysan, öyle yapmalısın. Daha önce yapmadığını yapmalısın. Hatta o güne kadar yaptığının tam tersini.

Tamam, işte şimdi sanatına geri dönebilirsin, kapılar kapanmadan, koş!

KAAN

TERS KÖŞE YAPIYOR

Öyle bir şey yapmalısın ki, herkesi ters köşeye yatırmalısın. Ama ne?

Sahne Işıkları'nın afişiyle göz göze geliyorsun. Gençliğinde Charlie Chaplin en etkilendiğin oyunculardan biriydi. Ama ondan ne kadar örnek aldığın tartışılır. Adam bütün dünya Hitler'in karşısında tir tir titrerken Hitler'le alay ettiği *Büyük Diktatör*'ü yazmış, çekmiş, oynamıştı. Sense Türkiye'de aşk dizilerinde oynuyorsun.

Chaplin'in cesaretinden ve yaratıcılığından sende yok tabii, onu bi' kabul et, böyle büyük adamlarla kendini yan yana koyma. Yine de Chaplin'in hayatından örnek alabilirsin. *Mösyö Verdoux* vakasını bilirsin. Kariyerinin son düzlüğünde Chaplin o güne kadar üstüne yapışan Şarlo'dan kurtulmak ister ve 1947'de gerçek bir seri katilden esinlenerek *Mösyö Verdoux*'yu çeker. Filmde ilk defa takma bıyıkla değil kendi bıyığıyla görünür.

Chaplin, asıl niyetini daha filmin orijinal afişinden bile belli etmiştir, afişte dev puntolarla, "Chaplin değişiyor! Peki ya sen?" yazıyordu. Bu bir sanatçının seyircisine ve kendisine biçilen role meydan okumasıdır.

Gülin arıyor. Menajerin konuşmayı, "Güzel haberlerim var," diyerek açıyor. "*Sevda Çiçeği*"ni biliyorsundur, ona yeni bir karakter girecekmiş. Tam senlik bir rol."

"Tahmin edeyim; zengin, yakışıklı, romantik..." Sesin çatallı çıkıyor.

"N'oldu senin sesine?" diye soruyor menajerin endişeyle. "Hasta mısın?"

"Yok," diyorsun ama, "black metal konserine gittim, avaz avaz bağırdım," diye devam etmiyorsun. Daha inandırıcı bir bahane lazım. "Maça gittim, tribünde fazla kaptırmışım..."

Şaşıyor, "Ne maçı?"

"Sen boş ver onu, projeyi anlat."

"İmkânsız aşk hikâyesi. Yalıda geçiyor. Bir de *Unutma Beni* diye bir iş var. Biraz melodram. Ama onlar yeni sezon için düşünüyorlar. Kaşeleri tam konuşmadık, biraz düşebilir, ona hazırlıklı ol."

"Bunlar pek aklıma yatmadı Gülin."

"Nasıl, anlamadım?"

"Farklı bir rol arıyorum ben." Aferin, dün geceki aydınlanmanın arkasında duruyorsun.

Gülin bozuk atıyor. “Kaancım, pardon da, piyasada şu an pek istenen bir adam değilsin, malum. Bin tane kulis yapıp bu işleri buldum sana. İstemem mi diyorsun şimdi?”

“Farklı bir proje bul bana.”

Gülin gülüyor, hani siniri bozulmuş kadınlar gibi. “Kaan, bak bunu konuşmadık ama şu Kel Örümcük’in zincirleme mesajı ne kadar okundu biliyor musun? Orada okunduğuyla kalmadı, gazetelerde haber oldu, köşe yazılarında yazıldı, magazin programlarında gösterildi.”

“Yani? Herhalde ne idüğü belli olmayan bu tipe inanmadılar.”

“İnanıp inanmadıkları başka bir mesele. İtibar kaybı yaşadığınsa kesin.”

“Oh ne âlâ memleket! Herkes herkes hakkında atıp tutsun, sonra itibarımızı kaybettiğimizle mi kalıyoruz yani?”

“Günaydın Kaancım.”

Derin bir nefes alıp, bırakıyorsun.

“Bak Gülin, sıradaki işim büyük bir iş olmak zorunda değil. Rating’i ortalama da olabilir. Ama benim imajımı kırmam lazım. Bana başka türlü bir dizi... kenar mahallelere inelim, getto olsun, varoş olsun...”

Menajerin şaşıyor. “Sen? Varoş?”

“Evet, evet. *Ağır Roman* gibi. Belalı tipler olsun. Çeteler, suç örgütleri... Karanlık bir karakteri oynamak istiyorum.”

Gülin gülüyor. “Sen mafya mı olmak istiyorsun?”

Sen de gülüyorsun. “Aynen öyle.”

“Peki madem. Başka bir oyuncuma *Çıkamaz Sokak* için bir rol bulmuştum. Ona ben sonra başka bir rol bulurum. Ne dersin *Çıkamaz Sokak*’a?”

“Şu hani *01 Adana* gibi olan dizi mi? Duymuştum ama hiç izlemedim.”

“Aynen o. Çok gerçekçi dizi. Zaten yapanlar da o muhitlerden geliyor.”

“Hangi kanalda?”

“Kanal 5 ama *rating*’leri kötü değil. Total’de ilk 20’ye giriyor. C’de ilk 10’da. AB’de 33. falan.”

Kötüymüş. Sessiz kalıyorsun.

“Ama garanti iş. Kemik bir kitlesi var. Ne düşer ne çıkar,” diye devam ediyor menajerin.

“Rating önemli değil Gülin. Dediğim gibi. Hikâye ve karakter önemli. Ne anlatıyor bu?”

“İki çetenin savaşı. Düşman ailelerden kız ve erkek birbirine âşık olur.”

“*Romeo Juliet* uyarlaması yani.”

“Dizinin ilk bölümünde babalardan biri kardeşi tarafından öldürüldü.”

“Biraz da *Hamlet*. Güzel.”

Tabii sana uygun görülen rol Romeo ya da Hamlet değil. *Rosencrantz* veya *Guildestern* ayarında bir karakter. “Bununla idare et,” diyerek bölüm senaryosunu gönderiyor Gülin. Hemen okuyorsun. Kubilay diye bir bıçkını oynayacaksın. Tam istediğin gibi bir karakter. Cınayetten hapis yatmış, çıkmış. Şimdiyse kimseyi öldürmeye yeminli. O yüzden bilendiği biri olsa bile onu ölmeyeceği organlarından vuruyor. Lakabın da “Engerek”. Askerliğini komando olarak yapmışsın ve bir gün ormanda, tatbikatta bir engerek yılanını müthiş bir refleksle tutup etkisiz hale getirmişsin. Komutanın da sana Engerek lakabını takmış. “Hızlısın, dilin sivri, nişancılığın keskin, sen Engerek’sin” diyor. Sen bu Engerek midir ne haltsa, onu öyle bir oynarsın ki, cümle âleme oyunculuğunu ispatlarsın.

“Tamam Gülin, oynarım ben bunu. Yapalım sözleşmeyi. Kaşe önemli değil.”

“Süper. Yalnız şey...”

“Ne?”

“Nasıl desem?”

“Karavan mı vermiyorlar?”

“Yok yok. Karavan OK. Sadece, *audition* istiyorlar.”

Bu kelimeyi duyar duymaz sana bi’ titreme geliyor.

“Total’de ilk 10’a giremeyen dizi, benden *audition* mı istiyor?”

“Evet.”

Hiçbir şey diyemiyorsun. En son ne zaman *audition* verdin hatırlamıyorsun.

“Bugün gidebilirsen harika olur. Sana sahneyi ve şirketin konumunu atıyorum.”

Mecbursun, biliyorsun, o yüzden direktmiyorsun. Sahneye bakıyorsun. Elinde falçatayla karşındaki adamı tehdit ettiğin bir sahne. Hemen mutfak çekmecesinden bıçak alıyorsun, ayna karşısında kısa bir deneme... Kıvırdın gibi. Şu kişisel karantina sürecinde sakalların uzamış, ama sakın kesme. Bu gölge sakal Engerek’e yakışır.

Otoparka iniyorsun. Kuşlar sağ olsun, Porsche’nin üstü yine modern sanat eserine dönmüş. Tam da yeni şirketine ilk defa gidecekken... Oto yıkamacıya mı gitsen önce? Hayır! Hiç gerek yok.

Kubilay dert etmezdi.

KAAN TETİKÇİ OLUYOR

Audition çok iyi geçti. Öyle bir oynadın ki, karşında duran genç stajyer kızın ödü koptu. En çok da sesin onları etkiledi. Konserde kısılan sesin.

Numara yaptığını sandılar.

“Sesinizi nasıl değiştirdiniz, tam aradığımız tonda,” dediler.

“İşimiz bu,” dedin, aynı sesle.

Çekimden önce de o yeraltı kulübünde bir metal grubunu izlemen şart. Asya hemen ayarlıyor. Hem ruhen hem iş gereği çılgılık atmaya ihtiyacın var.

Ertesi gün settesin. Sesin yine kısıldı, her şey yolunda. Seni sette bir adamla tanıştırtıyorlar, “Sizi dizimizin *showrunner*’ıyla tanıştıralım,” diyorlar, iyi ki tanıştırdılar çünkü dizinin çaycısı sanabilirdin. Adam *showrunner* kelimesine mahcupça gülüyor, “Esağfurullah,” diyor. Adı, Muhlis Öztürk. Tokalaşmak için elini uzatıyorsun, elini iki elinin arasına alıp tokalaşiyor seninle. Erzurumluymuş, eski çete üyesiymiş. Adam bileğine doladığı Oltu taşı tespihini çeviriyor, setin her tarafına koydukları, dizinin sembolü olan çıkmaz sokak levhalarını gösteriyor. T cetveli gibi bir işaret, ama burası belli ki üniversite değil.

Muhlis, “Burası çıkmaz sokak, buradan çıkış yok,” diyor, bu da dizinin sloganı. Acı bir gülümsemeyle devam ediyor: “Polisin, kameraların giremediği o arka sokaklara götürmek asıl maksadımız. Bizim gerçek hikâyemiz bu. Zaten benim arkadaşlar oynuyor hep. Her şey sahici olmalı. Kiriyle, pasıyla, argosuyla, kırık kaldırım taşlarıyla gerçek bir çıkmaz sokak...”

“Eyvallah. Bu yüzden geldim zaten, gerçeklik arayışınız beni etkiledi.”

“Dürüst olacağım, en başta adın geçtiğinde emin olmadım. Büyüğümüzsün, hürmetimiz sonsuz, eyvallah. Ama malum... seyircimizin garibine gidebilirdi. Sonra o test kaydını izledim. O nasıl ses be abi. Helal dedim. Yapımcı da sevmiş, hemen yedi-sekiz sahne daha yazdım sana. Bir de ekstra bi çatışma sahnesine ekledim,” diyor.

Elini kalbine koyarak teşekkür ediyorsun, bu şekilde ilk defa birine teşekkür etmiş olabilirsin. Çekim vakti geliyor. İlk sahne, *audition*’da oynadığın sahne. Bu defa karşında bıyıklı bir kötü adam var. O bile tırstı bakışlarından, konuşmandan.

Tamam oldu bu iş diyorsun içinden, başrole kadar yolun var...

Yeniden oyunculuğa dönmek, sete çıkmak ve yeni bir karakteri canlandırmak çok güzel. Tamam, üstünden çok zaman geçmedi ama o arada yaşananlar o kadar sertti ki, bir daha işine dönemeyeceğinden korkuyordun.

Set imkânları, oynadığın diğer dizilere göre iptidai. Karavanın eski model, ekip küçük, çekimler neredeyse gerilla usulü ama keyfin yerinde. Kubilay karakteri sana oyunculuğunu göstermek için epey fırsat veriyor. Sadece racon kesmekten ibaret bir karakter değil. Gelgitli bir gönül ilişkisi, huzurevinde kalan bir annesi var, onları içeren konuşmalı sahneleri oynamaya alışkınsın ama sana bir oyuncu olarak en büyük zevki silahların konuştuğu sahneler yaşıyor. Daha önce böyle aksiyon sahneleri hiç çekmemiştin.

İlk çatışma sahnenden önce rejiden biri, “Abi seni cephaneliğe alalım,” diyor, seni orada, bir tenteye yönlendiriyor. Tentenin altında bir masa, masanın üstünde resmen mühimmat var: silahlar, şarjörler, bıçaklar, hepsi muntazam aralıklarla ve geometrik şekillerle dizilmiş... Polis baskınlarından sonra televizyonlara yansıyan o suç örgütü ifşalarını andırıyor.

Masadan sorumlu eleman, “Bunlar hep kurusıkı abi,” diyor. “Ama başrollerin silahları gerçek.” Sana özel tasarlanmış bir tabancayı uzatıyor, üzerine engerek deseni işlenmiş. Askerlikte eline tutuşturulan, bir kere ateş etmediğin G3 piyade tüfeği sayılmazsa daha önce elinde gerçek bir silah tutmamıştın. Beklediğinden daha ağır ve daha soğuk. Hemen bir ürperti yayılıyor vücuduna. Öldürmeye yarayan bu alet sana hayat dolu bir enerji veriyor. Zamanında bu tip dizileri “şiddeti övdüğü” gerekçeyle eleştirdiğin için utanıyorsun, bu da hayatın bir par-

çası sonuçta. Shakespeare oyunlarında kılıç varken şiddet iyi de, tabancaya gelince mi tu kaka oluyor...

Eleman sana hemen hızlandırılmış kurs veriyor. Gez, göz, arpacık, askerden bildiğin bir kuraldı zaten. Siper almak gibi diğer teknik hareketleri ve duruş pozisyonlarını da çalıştınız, yetti. "Diğerleri çalışmayacak mı?" diye sordun. Genç gülüyor. "Onlar zaten biliyor," diyor, "bazıları kendi silahlarıyla geliyorlar." Anlaşılan, Muhlis sahicilikten bahsederken şaka yapmıyordu.

Eğlenceli geçiyor çatışma sahneleri. Silahlar kurusıkı mermi atıyorlar, çatlamalar patlamalar ürkütücü ama heyecanlı.

İyi de kıvırıyorsun bu aksiyon sahnelerini. Yönetmen de memnun kaldı, birkaç kere, "İşte bu, helal olsun," dedi. Ee, az Hollywood filmi izlemedin zamanında, Şarlo'dan önce Rambo'ya özendiğini de itiraf etmelisin.

Dizinin yayınlanacağı günü iple çektin ve o gün geldi çattı. Gün içinde dizinin afişi sosyal medyadan paylaşıyor. Hiç öyle kenarda kalmış bir karakter gibi durmuyorsun posterde. *Çıkma Sokak* logosunun sağ altında, başrole yakın büyüklüktesin. Elinde engerek işlemeli tabancan, acayip karizmasın. Posterdeki tek eksik Chaplin'in *Sahne Işıkları*'nda yazdırdığı gibi bir yazı: *Kaan Balaban değişiyor! Peki ya sen?*

Artık başka sefere...

Popcorn'unu, viskini hazırladın, televizyon karşısına geçtin. Jenerikte adın yedinci sırada, fena değil. Sahneler akıyor, her şey yolunda. "Çete dizileri sandığımdan iyiymiş," diye düşünüyorsun, hareketli bir kere. Heyecan var, aksiyon var. Ve bolca testosteron.

Altıncı sahnede karakterin Kubilay arzı endam ediyor. Kaytan bıyıklı adama, "Bana ne dediklerini biliyorsun, değil mi? Engerek... Neden peki?"

Adam titrek bir sesle, “Neden?” diye soruyor.

“Bir kere soktum mu, geri dönüşü yoktur.”

Sesindeki tehditkâr tonlama harika. Bakışların yaman. En çok çatışma sahnelerini merak ediyordun, onlarda da çok iyi görünüyorsun. John Wick maşallah. Bam, bam, bam, vuruyorsun adamları. Hem de onları öldürmeyen ama süründüren organlarından.

Sahne sonrasında sakat bıraktığın iki karakter kendi aralarında konuşuyorlar.

“O kimdi öyle?”

“Engerek diyorlarmış ona. Keskin nişancıymış.”

“O kadar keskin değilmiş,” deyip gülüyor omzundan vurulan. Gülünce omzuna acı saplanıyor.

“Olayı oymuş oğlum. Pisliğine sağ bırakıyor,” diyor diğeri. Dizinin dünyasındaki efsanen büyüyor.

Bölüm bitti. Çok mutlusun. Kıvırdın bu işi. Zaten hiçbir zaman oyunculuğundan bir şüpheden olmamıştı, o şüpheden aklına düşürenler düşünsün şimdi.

Gerçekten ne düşünüyorlar acaba?

Sosyal medya detoksunu şimdi gönül rahatlığıyla bırakabilirsin. O fırtınalı günler geçti. *Çıkmaz Sokak*’taki performansında trollere en ufak bir koz vermedin, sosyal medya artık senin için bir mayın tarlası değil, güvenli bir park.

Platforma girer girmez ilk olarak KaanBalaban-Fan#1’in mesajını görüyorsun. “Her türlü rolü oynar dedik ve işte oynadı. Tetikçi Kubilay. Namıdiğer Engerek. Helal olsun. O nasıl racon kesmekti öyle, eridik eridik...” diye yazmış, yanına eriyen yüz emojisini koymuş.

Birkaç yorum daha var böyle, sevindirici olan da kadınların yazmış olması. Demek ki kadın kitleni diziye taşıdın, rating’leri artırabilir bu. Biri, “Alışık olmadığımız bir rolde bizi mest etti Kaan Balaban. Bir insana her rol mü yakışır?” diye yazmış, bir diğeri, “Hayatta mafya di-

zisi izlemem diyen beni ekrana yapıştırdı Kaan Balaban. Yoksa Engerek mi demeliyim? Tısss,” diye yazıp yanına yılan emoji koymuş. Biri daha yazmış, “Adam sesini nasıl değiştirmiş, Christian Bale bak işine.”

Telefonun titreşiyor, arayan Asya. Senin bu yeni diziyi ve yeni karakteri ne kadar önemseydiğini biliyordu, dağın başında bile olsa bir şekilde izlemiş olmalı... “Nasıl ama?” diye açıyorsun telefonu.

“Canım burada ben izleyemedim diziyi, internet çok zayıf.”

“Hadi ya, e olsun, dönünce artık...”

“Ben şey, hiç kafana takma diye aradım.”

“Neyi?”

“İşte yorumları...”

“Yorumlar bomba. Çok iyi.”

Sessizlik.

“Alo?”

“Aa şey, burada iyi çekmiyor canım. Yorumlar iyi diyorsun ha. Ben bi şey gördüm de... Belki yanlış gördüm.”

“Ne gördün Asya?”

Telefon kapanıyor. Neydi bu şimdi? Bakıyorsun işte, aratıyorsun kendi isminle, dizinin ismiyle, dizinin etike-tiyle... Olumsuz tek bir yorum bile gözüne çarpmıyor... Sayfayı yeniliyorsun, yine yok. Asya yanlış gördü herhal-de diye düşünüyorsun.

Derken Kel Örümcek’in paylaşımı çıkıyor karşına. Mesajda şöyle yazmış: “Oğlum biriniz şu lavağa silah tutmasını öğretsin, bu nası bi kepezeliiktir mç?”

Altına bir video eklemiş, videonun görselinde sen varsın. Dizideki çatışma sahnelerini ve o sahnelerde senin görüldüğün kesitleri yan yana koymuş.

Anlayamıyorsun. Bu çoluk çocuk ne anlar be diyorsun içinden. Hayatında bir silahı sadece *Counter-Strike* oynarken tutan, askerliğini bedelli olarak Ziraat

Bankası'nda yapanlar mı senin tabanca tutuşunu eleştirecek!

Fakat hakikaten önce mesajı okuyup sonra videoya bakınca tabancayı tutuşun sana bile garip geliyor. Kabzasını tutuşun kibar. Tetiği çektiğinde hiçbir geri tepme yok, yukarıda bir platformda birine ateş ediyorsun, namlu aşağıya bakıyor, yerdeki birine ateş ediyorsun, namlu yukarıya bakıyor... Kaan ne yaptın sen?

Bak o morg sahnesindeki oyunculuğunun arkasında durabilirsin, duruyorsun da, ama bunun arkasında duramazsın. Daha iyi hazırlanmalıydın.

Kel Örümcek'in artık yirmi bin küsur takipçisi var. Sayende adam iki basamaklı ünsüz trollükten beş basamaklı fenomenliğe terfi etti. Şimdiden yeni paylaşımının altında dev bir mavra kopmuş.

Videodan bir âna zımlamış, görüntüde işaretparmağın tetiğin üzerinde bile değil, ama çekmiş gibi yapıyorsun, karşıdaki kişi de vurulmuş gibi kendini yere atıyor. Korkunç. Bir başka hesap, "tek rakibi Bülent Kayabaş," diye yazıp Yeşilçam'daki ucuz çatışma sahnelerinden birini koymuş. Bir başkası, ÇıkmazSokakMüridi34, "Bu kılıbık herif Çıkmaz Sokak'ın bütün gerçekliğini mahvetmiş," diye yazmış. "Güya karakteri keskin nişancı olacak, ateş ediyor dağlara taşlara...", "Kaç yıllık uzman askerim, silahın nasıl tutulduğunu unuttum!" Ve daha neler neler...

Film Makarası hesabı da paylaşmış, üstüne Grup Vitamin'in "Ov ov çekilin yoldan vahşi batıdan geliyorlar, Amerikanlar eskidi, bunlar *Turkish Koyboylar*" parçasını koymuş, videoyu hızlandırmış, beğeni rekorları kırıyor kesit. Çoluk çocuk bile paylaşmış.

İnanamıyorsun olup bitene. Kâbus yeniden başladı. Ve şimdi, daha da kötü çünkü hiç bitmeyecekmiş gibi...

KAAN ÇEŞİTLİ TEORİLERE KULAK KABARTIYOR

Asya durumun ciddiyetini kavrayıp sana destek olmak için gezisini yarıda kesti. Sırtında astronotların yaşam destek ünitesi gibi görünen sırt çantasıyla ve elinde çadırıyla doğrudan Oregon'a geldi. Akşam oyunun var çünkü. Otoparka inip sırt çantası, uyku tulumu ve çadırını bagaja bırakıyorsunuz. Asya, bu muşamba çadırın içinde, şu devasa çantayla, nasıl haftalarca bir kanyonda yaşayabiliyor diye şaşıırıyorsunuz.

Bir restoranın bahçe tarafına oturuyorsunuz. Daha önce gittiğin, Fransız mutfağıyla meşhur mekân değil tabii, orası acemi garsonu sebebiyle senin dünyanda çoktan "iptal" edildi. Seni rahatlıkla "iptal" ediyorlarsa sen de birilerini iptal edebilirsin değil mi?

Asya yol yorgunu. Günlerdir geziyor ve senin için aceleyle İstanbul'a geldi. Yine de seni neşelendirmek için yorgunluğunu belli etmemeye çalışıyor.

"İnanmayacaksın buna," diyor. "Kanyonda bir trolle karşılaştım."

Seni eğlendirmek için bir öykü anlatacak herhalde.

"Gerçekten," diyor. Bir an zihninde sırt çantalı Asya'yı bir elf gibi dağlık alanda yürürken resmediyor zihnini, resme hemen kenardaki mağaradan ansızın dev cüssesiyle çıkan bir trol ekleniyor.

"Trol derken?" diye soruyorsun.

Gülümsüyor Asya, saçının bir tutamını kulağının arkasına atarak anlatıyor. Anlattıkça gözlerindeki neşe yavaş yavaş hüzne dönüşüyor.

"Bizim Cenk var ya, hatırlarsın..."

Hatırlamaz mısın Cenk'i! Otuzlu yaşlarının başında, uzun saçlı, atletik, karizmatik bir adam. Nerede trekking var, ekstrem spor etkinliği var, hemen orada biten bir maceraperest. Asya'ya yürüdüğü de kesin. Bir kere

kıskançlık krizine girmiştin herif yüzünden. Sonra Asya onun senin aleyhinde propaganda yaptığını itiraf etmişti. Bir sürü yeni model kelime öğrenmiştin. Neymiş, sen Asya'yı *gaslighting*'le karışık *low-key* ilişkiye hapsetmişsin, *breadcrumbing* yapıyormuşsun, toksik, narsistik bir adammışsın falan filan. Pis herif, resmen aranızda girmeye çalıştı.

"İkiz kardeşi Can'la geldi ilk defa," diyor Asya, "Hah," diye düşünüyorsun, "bir ikiz kardeş eksikti!"

"Can kötü durumda maalesef. Çocukluktan. Kas distrofisi. Tekerlekli sandalyeye mahkûm yaşamış hep. Son bir yılda sağlık durumu çok kötüleşmiş. Son dileği Cenk'in bizimle çıktığı bu gezilere katılmakmış."

"Çok üzüldüm," diyorsun. Ama yalan.

"Önce ateş başı sohbetlerimize katıldı. O kadar tatlı, espritüel, o kadar durumuyla barışık bir çocuk ki... Zeki de. Konuşma zorluğu çekiyor ama zihni zehir gibi. Sonra işte, Cenk sırtına aldı Can'ı, birlikte trekking yaptık."

Frodo'yu sırtlayan Sam ve kötürüm prensi taşıyan Hodor aklına geliyor, konu trole nasıl gelecek, onu merak ediyorsun. "Ee? Sonra mı trolle karşılaştınız?" diye soruyorsun gülerек.

"Yok, yok, Can troidü. Trolmüş yani. Hastalığından dolayı n'apsın, bütün gün ekran başında. Bir hesabı varmış, *Ran Random Ran* mı ne... Sayfasını gösterdi, gözlerime inanamadım. O tatlı çocuğun sosyal medyadaki personası tam zıt. Önüne gelene saydırıyor..."

"Ne diyorsun..."

"Sana da saydırmış."

"Bak sen şu... şuna."

"Ben olayı senin pencereden anlatınca biraz, vicdan yaptı, sildi yazdıklarını."

"Allah razı olsun."

“Senin şu Kel Örümcek’le de tanışıyorlarmış. Yani takipleşiyorlarmış. ‘O fenadır,’ dedi.”

“Deme.”

“Yani diyeceğim o ki, Can’la tanıştıktan sonra trol psikolojisine biraz merak sardım. Çeto’ya da danıştım hatta. Hani neden anonim takılıyorlar, profil fotoğrafları saçma sapan falan... Saklanıyorlar ya da sakladıkları bir şey var gibi. Belki de haklılar. Yani gerçekten ciddi, kronik sağlık sorunları olabilir, hatta böyle Can’da olduğu gibi daha ağır marazları, irsi, kalıtsal fiziksel görünümleriyle ilgili durumları olabilir. Bu, sosyal medyadaki saldırgan hallerini de açıklar...”

“Ne yani? Böyle olmaları meşrulaştırır mı yaptıklarını?”

“Meşrulaştırmaz ama makulleştirebilir.”

“Ne demek o?”

“Şimdi, düşün. Sen bu hayata avantajlı gelenlerden birisin.”

“Göreceli...”

“Göreceli falan değil Kaan. Çocukken hiç ağlamadığını söylemiştin. Bir kere bile...” diyor.

Kız haklı, zaten başına ne geldiyse ağlayamadığından gelmedi mi? Yine de onaylamıyorsun onu, bir şey demiyorsun ve nötr bir ifadede sabitliyorsun kendini.

“İnsanlar travmatik ortamlara doğabiliyorlar. Hayata beş sıfır yenik başlayabiliyorlar.”

“Bunun acısını da şanslı başlayanlardan çıkarabilirler mi diyorsun?”

“Düşün, bi bak. Onlar kuytularda yaşıyor, sen kalabalıklarda. Sen ekrandasın, sahnedesin, spot ışıkları altında, onlarsa seyirci koltuğuna mihlanmışlar, karanlıktalar, kımıldayamıyorlar.”

Asya hep böyle işte, illa karşı tarafla da empati kuracak...

“Bu yüzden, en ufak bir şeyde koro şeklinde yuhalama hakkına mı sahip oluyorlar?”

“*Baal*’da bunun olmasını istemiyor muydun?”

“Bu başka,” diyorsun. Ama konunun *Baal*’a gelmesi iyi oldu. Oyunun başlamasına az kaldı. Şimdi doğuştan gelen marazlar sanal suçlarda hafifletici bir sebep midir diye fikir jimnastiği yapmanın sırası değil.

Oturduğunuz masanın yanına iki çocuklu bir aile oturuyor. Anne ve baba masadaki barkodu telefonlarından okutup menüyü açmaya çalışırlarken çocukları etrafta koşuşturmaya başlıyorlar. Dokuz-on yaşlarında bir kız, bir erkek. Birden karşında duruyor erkek çocuk ve gülmeye başlıyor. Kıza dönüp, “Bu o,” diyor gülerek. Küçük kız, “Kim ki o?” diyor. Erkek elini tabanca gibi yapıp, “Var ya, şu acemi kovboy,” diyor, birlikte kıkır kıkır gülmeye başlıyorlar.

Oğlan elleriyle ateş etmeye başlıyor sana. Ama senin o sahnede yaptığın gibi bilerek dağlara taşlara nişan alıyor. Dışın dışın diyor, kız da ölüyormuş gibi yaparak yere atıyor kendini.

Yalandan bir gülümsemeyle onlara yanıt veriyorsun. Böyle yaparsan oyunu keserler diye umarak. Kesmiyorlar.

Sonra gözlerini kısarak bakıyorsun. Çocuklar tınmıyor hiç, artan bir zevkle dışın dışın demeye devam ediyorlar. O âna kadar etraftakilerin radarına girmemiştin ama çocukların oyunu dikkatleri sizin masaya çekiyor. Tanınıyorsun ve başkaları da çocukların bu saçma gösterisini izlemeye başlıyor.

Dişlerini o kadar sıktın ki çenen kasıldı. Açıp bağırarsın, hatta o metal vokalistinin yaptığı gibi böğüresin var ama yapamazsın. Çocuklara bağıramazsın, biri çeker, sosyal medyaya koyar, sonra ayıkla pirincin taşını.

Tehlikeyi sezen Asya hızlı davranıyor, “Kalkalım,” diyor, koluna girip seni masadan kaldırıyor, adeta sürükleyerek AVM tarafına çekiyor.

Çocuklar arkandan hâlâ ateş ediyorlar. Gel de çıldırma. Dayanamıyorsun, duruyorsun. Asya'yı da işaretparmağınla durduruyorsun. Düellodaki kovboy gibi hızla dönüp elinle ateş ediyorsun çocuklara. Bakışların sert, şaka yapıyor gibi değil. Engerek bakışları. Asya çekiştirip seni oradan uzaklaştırıyor.

“Görüyorsun işte herifin neye sebep olduğunu!” diyerek AVM'nin asansör düğmesine sertçe basıyorsun. Asansörü beklerken telefonuna bakıyorsun. Çocuklar ateş ederken telefonun çalmış, duymamışsın. Cevapsız çağrı, Muhlis Öztürk'e ait. Muhtemelen, “Abi *Çıkamaz Sokak* seyircisi için sahicilik çok mühim. Affet bizi. Yollarımızı ayırıyoruz,” gibi bir şey demek için aradı. Geri aramıyorsun. Kovulma haberini oyundan önce almasan iyi olur.

Asansöre biniyorsunuz. İçeride tekerlekli sandalyede engelli bir genç var. Stephen Hawking'e benziyor, bedeni küçücük ama kafası büyük, gözlerinde burnuna düşmüş kocaman çerçeveli gözlükler. Sağ eliyle gözlüğünü göz hizasına kaldırmaya çalışırken annesi yardım ediyor. Bu basit hareket bile onun için bir mesele. Fiziken farklı türlü geliştikleri için yaşından emin değilsin, 15 de olabilir 35 de. Aklına Asya'nın bahsettiği kardeş geliyor. Can. Yani *Ran Random Ran*. İkiz kardeşi ekstrem sporlarla uğraşan bir gezgin, kendiyse bir koltuğa mahkûm. Sadece koltuğa değil, çifte standardın tillahı, eşek şakaşından hallice bir kadere de mahkûm.

Kel Örümcek'in ve linç şürekasının dezavantajlı insanlardan oluşabileceği fikri içindeki kaynar denizi yeniden sakinleştiriyor. Asansördeki gence bakıyorsun. Belki o da sana sosyal medyada nefret kusanlardan biri. Belki o da Kel Örümcek'le takipleşiyor. Şimdi ona kızabilir misin? Onu, öfkesini yatıştırma metodundan dolayı suçlayabilir misin?

Batsın egon da, kibrin de.

Sen bile şu avantajlı, sağlıklı ve imtiyazlı halinle incir çekirdeğini doldurmayacak meselelerden cinnet getirme noktasına ykselebiliyorsun, dünyaya hareket özgürlüğünden mahrum bir şekilde gelen biri ekranda gördüğü süper avantajlı birine kfretmiş, çok mu? Mesele sen değilsin ki, o, hayattan ve Tanrı'dan intikam alıyor, sen sadece aracısın. Bir zahmet katlan.

Kulise girdin. Sürpriz... Adil Tekinalp karşılıyor seni. Kollarını açıyor.

"Sen Brecht oynarsın da ben gelmez miyim?" diyor her zamanki babacanlığıyla.

Sarılmasından anlıyorsun ki, sana moral vermek için gelmiş ama onun varlığı moralden çok anksiyete olarak geri dönüyor sana. Tiyatrodan anlamayan tiyatroseverlere oynamak başka, usta bir oyuncuya oynamak başka.

zgvensizlik atağını çaktırmadan, "Hoş geldin," diyorsun.

Ciddileşiyor, "Gördüm sosyal medyada kopan tantanayı," diyor, teatral tonlamasıyla.

"Sorma abi."

"Burası Türkiye, sanat düşmanları her yerde be oğlum," diyor.

"Bir de bu troller çıktı başımıza... Yeni model."

Gülüyor bir şey hatırlamış gibi. "*Peer Gynt* oynamadın, değil mi sen?" diye soruyor.

"Ibsen'in oyunu mu? Yok."

"Bak onu oynasaydın bu oyuna gelmezdin. Trol'n ne menem bi' şey olduğu ordan belli."

"Trol var ha oyunda..."

"Cin, diye çevirmişler de, orijinali trol."

"Bakayım abi. Bakayım da..." diyorsun, yılgınlıkla cümleyi orada bırakıyorsun.

Elini omzuna koyuyor, "Yok öyle pes etmek," deyip öksürmeye başlıyor. Öksürüklerinin arasında, "Bu lanet öksürük de geçmedi," diyor.

Hemen misafirperverliğini gösterip kulisteki sular-
dan birini uzatıyorsun.

"Hadi, hadi, kulis ziyareti uzatılmaz. Yerime geçeyim. İyi oyunlar herkese," deyip ayrılıyor kulisten Adil Baba.

O gidiyor, Meltem Tuncer yanına geliyor. Cenazedeymiş gibi hissediyorsun. Meltem Tuncer sarılıyor sana. Şefkati pek geçmiyor ama memeleriyle temas etmek hoşuna gitti. Tahmin ettiğinden büyükler. Bir kadın böyle bir kozu varken neden saklar ki, diye düşünüyorsun.

"Kaan sana helal olsun. Oyunu iptal edersin diye düşünmüştüm valla."

"Gösteri devam etmeli," diyorsun.

"İşte bu! Sahne sana iyi gelecek," diyor.

"Ben de öyle umuyorum."

Meltem kulağına yaklaşarak ve sesini kısarak, "Kimden şüpheleniyorsun?" diye soruyor.

"Anlamadım?"

Etrafına hızlıca bakıyor, daha da kısık sesle fısıldıyor. "Bir husumetlin var mı? Sektörden?"

"Ne husumeti?"

"Özel hayattan da olabilir tabii ama bence camiadan."

"Meltem, anlayamıyorum."

"Ya Kaan, görmüyor musun? Bu örümcek midir nedir, sürekli seninle uğraşıyor, resmen sistematik bir şekilde... Muhtemelen bir projede ayağına takıldın ya da başka bir şey. Kişisel bir garezi yoksa, bu kadar takmaz ki."

"Takmaz mı?"

"Herhalde," diyor, imalı bakışlarla kuliste dolaşan oyuncularını süzüyor. "Bu tip olayların arkasından hep bir tanıdık çıkar."

“Hiç böyle düşünmemiştim,” diyorsun. Hiç böyle düşünmemiştin. Tamam, seni tanıyan biri olduğu aşikârdı, sonuçta tanınan birisin ama belki sen de onu tanıyorsun!

Şu hayatta sana bilenmiş kim var diye hafızanı taramaya başlıyorsun. Hemen zihnini yan yana olağan şüphelileri diziyor.

Son husumetlinden başlıyorsun. Aziz Kantarcı... Tabii ya, çok mantıklı. Kaşen yüksek ve artık getirdiğin rating onu karşılamıyor diye zaten senden kurtulmak istiyordu, böyle bir kumpas kurdu sana karşı. Sonra da yok efendim *Schadenfreude*, *Torschlusspanik*, sallasın dursun. Çok çalışılmış diyaloglar gibiydi zaten.

Haberlerde falan hep şu cümleyi duyarsın ya; “Bir olay kimin işine yarıyorsa faili odur.” Tüm bu süreç *Aşkın Gölgesi*’nden kovulmana neden oldu, o diziden biri olabilir mi? Senden daha büyük bir yıldız olsa da Ela Gümüşay’ın çok önüne geçmiştin, karakteri iki bölüm kayboldu, belki de bu yüzden hınçlandı sana karşı. Sen kovulursan daha çok rol alacağını düşündü ve dizideki karakteri gibi entrika çevirdi...

Biraz daha geçmişe gidiyorsun. Tarık Uçar aklına geliyor. *Kalp Hastası*’nın senaristi, Ilgaz Tan karakterinin yaratıcısı. Onunla medyaya yansıyan bir husumetiniz olmuştu. Bir röportajında senaryoya sadık kalmadığınızı ve dizinin birçok ikonik lafının sette doğaçlamayla çıktığını söylemiştin. Piyasada sivri diliyle meşhur olan Tarık hiç durur mu, dizinin başarısındaki rolünü gölgeleyen bu demece karşı her yerde aleyhine konuştu, durdu. Arkandan, “Bir daha da o kadar iyi bir karakteri nah oynar, nah!” gibi cümleler sarf ettiğini duydun hep. Kel Örümcek, o olabilir mi?

Düşündükçe sektörden çok insanın sana böyle bir operasyon çekebileceği sonucuna varıyorsun ve bu ihtimal ürkütüyor seni. Birlikte çalıştığın herkes bu sistema-

tik trollüğün arkasındaki asıl beyin olabilir. Bir dakika! Hep erkeklerden gittin ama belki bu bir kadın. İrem! Şu salak *runner*. Ağlamalı sahneden öncesi fırça attığın kız.

Belki de Sanem?! Sağlam bir motivasyonu var: Onun oyunculuğunu küçümsediğin lafların ya da boşanmanın intikamını alıyor olabilir. Erkek gibi görünen sahne hesap yaratmak Sanem gibi kurnaz bir kadın için çocuk oyuncağı... Belki de Gülin! Birlikte çalışmaya başladığınızda elindeki en büyük *star* sendin ama şimdi senden çok büyük yıldızlarla çalışıyor ve onun sırtında yük olmaya başladın. Senden kurtulmak için de böyle bir entrika çevirdi... Neden olmasın?

Ama belki de sektörden biri değil bu. Sektör dışından da husumetli oldukların gırla. Aklına Tuncay geliyor. Liseden kalma hesaplaşmanızı sosyal medyaya taşımış olabilir mi? Aşırı mantıklı. Tam *reunion* öncesi senin etkinlikteki karizmanı düşürmek için aklınca böyle bir plan yapmış olabilir. YouTube kanalında teknolojik aletler tanıtıyor, yani bu konularda uzmanlığı var. Üstelik kel!

Böyle düşününce de herkes olabilir gibi geliyor sana. Yani tanıdığın tanımadığın herkes! Belki bahşiş vermediğin o kuş bokları uzmanı oto yıkamacı genç. Belki ağaçlarını budamadıkları için dava açmakla tehdit ettiğin karşı apartmanın yöneticisi yaşlı kadın. Belki bambaşka biri, sokağı tıkadığı için kornana basıp, "Hadisene be!" diye azarladığın, seni tanıyıp arkandan, "Ayıp oldu ama Bora Bey," diye bağırarak kâğıt toplayıcısı... Koltuğunla oynadı diye fırçaladığın vale, berberde saçını kuruturken makineyi fazla yaklaştırdı diye bağırarak çırak, AVM asansöründe düğmelerin önünde durduğu için hoyratça kenara ittiğin genç, damacanayı paspasına bıraktı diye azarladığın suçu, adresini bulamadı diye demediğini bırakmadığın kurye...

Durduk yere düşmanlığını kazandığın o kadar insan

var ki... Şu hayatta karşına çıkan ve on saniye zaman geçirdiğin herhangi biri o trol olabilir.

Meltem Tuncer, kafadaki karakolda sanıkları yan yana dizdiğini okuyor. Sanki bu tohumu kafana eken o değilmiş gibi, “Hadi, şimdi düşünme bunları. Kimse kim! Oyunumuz var,” diyor. Resmen oyun öncesi trolledi seni ama hiçbir şey yapmamış gibi davranıyor.

Neyse, gerçekten de dedektifliğin sırası değil. Uyarı anonsu geldi bile. Ofansif mizahçı Baal’ın yükselişi ve düşüşünü oynayacaksın. Bugün 100 dakikalığına Baal olmak için çok daha fazla sebebin var. Kime ne kadar kinin varsa sahnede kusabilirsin.

KAAN’A TRAK GELİYOR

Perdelerin arasından salona bakıyorsun. Doluluk oranı %80’den %60’a düşmüş. Gelenlerin bir kısmı da sosyal medya skandalından önce biletlerini almış ve biletlerini iade edemedikleri için mecburen gelmişler gibi. Kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlar, çatık kaşlarla sahneye bakmalarının başka bir açıklaması olamaz. Sana bilenerек oturmuşlar koltuklarına. En ufak hatanda seni yargılayacaklar, tokmaklarını vurup gereği düşünüldü diyecekler.

Ama bu seni daha da kamçılıyor. Oyuna iyi başlıyorsun, enerjin yüksek. Sesin daha gür, hareketlerin daha doğal. Her zamankinden daha Baal gibisin.

Sadece sen değil, diğer oyuncular da çok iyi. Bazı oyunlarda böyle olur. Oyuncular spiritüel bir mucizeyle karakterlerinin ruhuna bağlanırlar, dekorundan ışığına oyun, insan çabasıyla değil, daha üstün bir gücün yardımıyla kendiliğinden akıyormuş gibi olur.

İşte böyle anlarda dünyaya sahneye çıkmak için geldiğinden emin olursun. Ölmekte olan bir sanatı yaşat-

mak için yaşıyorsun. Bir tiyatro aktörü olmak için bu hayattasın. Dizi veya sinema oyuncusu olmak için değil. Kamera karşısındaki oyunculuk seni hiçbir zaman tatmin etmedi. Bir saat sahnenin çekilmesini bekle, bir dakikada oyna, iki-üç tekrar, oldu bitti, haydi yallah karavana. Buna sanat denebilir mi? Asıl şimdi ortaya koyduğun gerçek bir sanatsal performans, kolektif bir üretim, hakiki bir dışavurum... 105 dakika rolünden çıkmayan sekiz insanla yüz yıl önce yazılmış bir hikâyeyi sahnelemek. Özellikle de şimdi olduğu gibi ortak bir duyguyla oynamak.

Seyirci de sahnede yaşadığınız bu ortak duyguyu hissediyor, büründükleri sessizlik huşu içinde seyrettiklerinin bir belirtisi. Baal'ın tiratları sırasında seyirciye dönüp onları inceleme şansı buluyorsun. Bakışlar değişmiş, kaşlar çatık değil şimdi. Oyunculuğunla ilgili önyargıları yıkmışsın. "Bu adamı asıl sahnede izlemek gerekiyormuş, dizilerde oyunculuğunu gösteremiyormuş meğer," diye düşündüklerini düşünüyorsun. Adil Baba'yı da görüyorsun, salonun tam ortasına kurulmuş, gözlerinde tatminkâr bir ışıltı var. Şanslısın, usta oyuncu doğru oyunda seni izlemeye geldi.

Derken gözün onun çaprazına, koridora kayıyor. Orada koltukların yanında tekerlekli sandalyede, asansörde gördüğün engelli genç var. Meğer AVM'ye değil, tiyatroya gelmiş, senin tiyatrona. Asya'nın teorisi doğru olabilir mi ve trol bu genç mi yoksa?

Neyse bunu düşünecek doğru zaman bu değil. *Baal'*ın kafasından çıkma. Oyununa bak.

Oyun, bölüm bölüm ve her bölümün başlığı sahnedeki neon tabelada yazıyor. "Baal Yeni Bir Aşk Türünü Keşfediyor" ismini taşıyan altıncı sahnede tuhaf bir şey oluyor. Rahip'i oynayan Gündüz Söğüt'ün sahne kenarından sana kötü kötü baktığını yakalıyorsun. Ancak birinden nefret ediyorsan öyle bakabilirsin. Bakışlarını on-

dan kaçırıyorsun ve oyununa devam ediyorsun ama aklı-
na takılıyor... Belki de Meltem'in tanıdık teorisi doğru ve
Kel Örümcük oyun arkadaşın Gündüz!

İlerlemiş yaşına rağmen sosyal medyada çok zaman
geçirir Gündüz, elinden bırakmaz cep telefonunu... Bir-
kaç kere de repliklerinde tutukluk yaptığı için provalar-
da takışmıştınız. Bunu, herkesin ortasında onun sosyal
medya bağımlılığına bağlamıştın...

Sen bunu düşünüürken sahnede derin bir sessizlik
oluşuyor. Çıt çıkmıyor adeta. Tüm gözler sende. Çünkü
replik sırası sende! Ama hangi replik?

Eyvahlar olsun. Aklın durdu gibi. Zaman da durdu
gibi. Keşke durmuş olsaydı. Zaman akıyor, oyun akıyor,
kahretsin, duran sensin!

Sahnede boş gözlerle boşluğa bakıyorsun.

Trak geldi. Resmen oyunculuk kariyerinde ilk defa
TRAK geldi!

Seyircilere bakıyorsun. Onlar da sana bakıyor. Bir
süre boş boş bakışıyorsunuz.

Bir an evvel bir şey söylemelisin. Ama herhangi bir
söz olmamalı bu. Brecht'in metninden çıkmayı doğru
bulmazsın sen. Metin senin kırmızı çizgin.

Sahneyi hatırlamaya çalışıyorsun, olmuyor. Diyalog-
un akışını, öncesini, sonrasını hatırlayıp boşluğu dol-
durmaya çalışıyorsun, boşluk dolmuyor. Zaman kazan-
mak için kendi etrafında dönerek tuhaf bir hareket yapı-
yorsun.

Sufle verdiği oyuncular bile tip tip bakıyor sana,
yardım etmeleri gerekirken kaygılı gözlerle seyretmeyi
tercih ediyorlar. Ter damlaları alnında beliriyor. Gömle-
ğinin tersiyle silmeyi düşünüyorsun, trak geldiğini belli
edersin diye korkuyorsun. Bir soğuk ter damlası ensen-
den kuyruksokumuna doğru ilerliyor.

Ne fenaymış bu trak dedikleri!

Tamam, sakin ol, sana saatler kadar uzun gelmiş olabilir ama tahminen otuz saniye bile geçmedi. Filmlerde birdenbire böyle sessiz sahneler olabiliyor, hele sanat filmlerinde gırla, tiyatrodan da oyuncular sürekli konuşacak değil ya. Tuhaf hareketlerine devam et, saçma sesler çıkar ve repliği unuttuğunu çaktırma! Sonra bu ânı soranlar olursa, “Epik tiyatro, yadırgatma üzerinedir, yabancılaştırma efekti, dördüncü duvar yıkımı...” diye zıvalarsın, üstünü kapatırsın.

Hadi, otuz saniyeyi de geçti, bir seyirci telefonunu çıkarıp çekebilir bu kalakaldığın anları. Fotografik hafızanı kullan, zaten bu yeteneğinle ezberin hep güçlü oldu. Sayfalar gelsin gözünün önüne.

Hah, hatırladın sözünü. “Akşam öyle sıcak ki,” diyorsun.

Oh be! Çıktın traktan. Dünya varmış. Ama bir yandan da sorguluyorsun... Bu muydu yani, hatırlayamadığın ve uğruna onca çile çektiğin söz. Bunun yerine başka herhangi bir söz söyleyen de olur, diyalog aynı akışında devam edebilirdi.

Oyun tekrar rayına girdi, ritmini yakaladın, devam ediyor.

Dört sahne sonra Eckart ile Baal’ın karşılıklı diyalogu var.

Şöyle diyorsun ona: “Bu gezegendeki yaşam üzerine söylenebileceklerin hepsi orta uzunluktaki tek bir cümlede dile getirilebilir. Bu cümleyi bir vesileyle ama kuşkusuz sonum gelmeden önce ifade edeceğim.”

Baal böyle dedi ve yine dondun kaldın oracıkta.

Neyse ki bu sözünle sahne sona eriyor. Işıklar söndü, bir sonraki sahne için dekorlar yer değiştiriyor, oyuncular zemindeki fosforlu işaretlere göre konum alıyorlar. Ama sen az önceki yerinden kımıldayamadın. Fısıldıyorlar, “Kaan, sahne bitti,” diyor Meltem, Gündüz de panik-

le, “Şuraya, hadi,” diye sana yeni sahnedeki yerini gösteriyor, hatta hafifçe itiyor. Duymuyorsun onları. Kaan değilsin zaten o anda. Baal’sın ve az önce söylediğin söze takıldı kafan. “Yaşam üzerine söylenebileceklerin hepsi orta uzunluktaki tek bir cümlede dile getirilebilir.”

Baal burada bir vaatte bulunuyor. Ama oyunun devamında böyle bir cümle kurulmuyor, bu vaade dair bir konuşma bile geçmiyor. Sanki bu konu hiç konuşulmamış gibi davranılıyor.

Aslında vaatte bulunan kişi Baal değil, Bertolt Brecht. Oyun yazarı karakteri aracılığıyla böyle büyük bir iddiayı ortaya koyuyor. Ama sonra... arazi oluyor! Oh ne âlâ!

Belki ilk oyununda yazdığı bu repliğin devamını başka bir oyunda getirmiştir diye düşünüyorsun, çünkü oyunları arasında öyle bağlar kurar Brecht. Fakat öğrenciliğinden beri Brecht’in önemli oyunlarının çoğunu oynadın, oynamadıklarını da okudun, hiç böyle bir cümle etmiyor. Etse, hatırlardın!

Peki şimdi, bu akşam İstanbul’da Oregon’un ikinci salonunda bu vaadi ortaya koyan Brecht mi, Baal mı? İkisi de değil. Kabul et: Baal olarak sen, Kaan Balaban, oyundaki diğer karakterlere ve seyircine bir vaatte bulunuyorsun ve bu vaadini karşılamıyorsun. Ne garip! Kaç defa oynadın bu oyunu, bugüne kadar hiç sorgulamadın burada söylediğin sözü? Gerçekten oynamıyor musun sen bu rolü? Sadece repliklerini mi okuyorsun?!

Diğer yandan, bir kere de bir seyirci çıkıp bu repliğin havada kaldığını söylemedi, bir kişi bile merak etmedi, bir Allah’ın kulu senden veya Brecht’ten hesap sormadı! İnsanlar gerçekten izlemiyor olabilir mi? Herkes rol mü kesiyor bu siktiğimin hayatında?

Sahnenin yanlış tarafında duruyor olmana rağmen bir sonraki sahne başladı. Birtakım konuşmalar geçiyor, hepsi zihnindeki tartışmaya fon müziği oluyor ancak.

Sophie'yi oynayan Meltem de sahnede. Fısıldayarak söylüyor bir repliğini, "Duydun mu olan biteni?" diyor. Kulisteki konuşmanız aklına geliyor, fısıldayarak sana, "Kimden şüpheleniyorsun?" diye sorması... Bu, belki de bir hedef şaşırtmacaydı! Belki de Kel Örümcek, Meltem'in ta kendisi!

Sophie, yani Meltem, yani yeni Kel Örümcek adayın bir söz ediyor, "Elveda Baal," diyor.

Ve yine o derin sessizlikte buluyorsun kendini. Replik sırası sende çünkü. Sense Meltem'in Kel Örümcek olabileceği fikriyle kadının gözlerinde bir ipucu arıyorsun. Sahne neydi, diyalog neydi, hepsi uçtu gitti.

Resmen aynı oyunda ikinci defa trak geldi!

Seyirciler doğrudan sana bakıyor. Sen de onlara. Traktan suçlu bir zevk alıyorsun bu defa. Tam bir araf ânı trak, ne kurgudasın ne gerçekte, ne sahnedesin ne koltukta...

Uzay boşluğunda süzülür gibi süzülüyor beynin. Derken hatırladın lafını. "Evet, gidelim hadi," diyor Baal. Yine doldurma bir lafta takılmışsın. Oyun böyle dolgu repliklerle dolu gibi geliyor sana. Ama bir tane bile yaşamı özetleyen orta uzunlukta bir cümle yok.

Belki de sen hatırlamıyorsun. Belki o son sahnede Baal, o son tiradına böyle bir cümle sıkıştırmıştır da sen farkına varmamışsındır, Brecht öyle bir ustalıkla gizlemiştir onu... Oyuna devam ediyorsun, role girdin tekrar, iyisin. Birden seyirciler arasında biri öksürmeye başlıyor. Öhö öhö. Hemen tanıdın bu öksürüğü. Adil Baba'nın teatral öksürüğü bu. Tamam, o öksürebilir. Ona kızmazsın.

Yalnız devam ediyor bu öksürük. Öhö öhö öhö. Resmen öksürük krizi. Yine dağıldı dikkatin.

Ah be alacağın olsun Adil Baba, olacak iş mi bu şimdi!

Adil Baba öksürükleri sonlanmayınca dışarı çıkmak için ayağa kalkıyor. Sıranın tam ortasında oturuyor oluşu büyük şanssızlık. Adamcağız çıkabilsin diye insanlar tek tek kalkmaya başlıyor. Salondaki bu domino taşı etkisiyle birlikte takır tukur koltuk sesleri, gıcırdamalar, sahneyi göremeyen arka sıradakilerin huysuzlanmaları da geliyor kulağına.

Çıktın rolden. Baal falan değilsin artık ama idare etmek için “mış gibi” yapmaya devam ediyorsun.

Diğer seyirciler neyse de, tekerlekli sandalyeyle seni izlemeye gelen gence üzülüyorsun. Herkesin toplamından daha büyük bir çabayla oraya gelen, bir ihtimal trol de olsa, o genç daha iyi bir performans izlemeliydi. Gözucunla ona bakıyorsun. Gencin gözlüğü yine burnuna düşüyor. Kafasını da kollarını da kaldıramadığı için annesine seslenmek için inleme gibi bir ses çıkarıyor. “İiiihhh!” diye bir nida.

Annesi nedense anlamadı problemini. Genç, tekrar aynı sesi çıkarıyor. Sahneden inip gencin gözlüğünü kaldırasın var!

Her şey üst üste geliyor. Birinin telefonu çalmaya başlıyor. Akıl alır gibi değil, akıllı telefonların Türkiye’deki satışından çeyrek asır sonra, hâlâ telefonunu sessize almayı beceremeyen akılsızlar var. Telefon zili yeterince rahatsız edici değilmiş gibi bir de ona, “Telefonunuzu kısın,” diye söylenenler ekleniyor ve Adil Baba’nın çıkmadan önceki son öksürükleri. Öh ö öh ö. Salonda bir kofonidir gidiyor.

Dayanamıyorsun. Sahnedeki oyunculuğunu bırakıyorsun, belki de daha önce hiç yapılmamış bir şey yapıyorsun.

Seyirciye dönüp işaretparmağın dudaklarında, “Şşş-hhhh!” diyorsun.

Kocaman bir “şşşshhh” salonda yankılanıyor. Hem

sahnedeki akış hem koltuklardaki pasif hayat birkaç saniyeliğine duruyor. Sanki salondaki tüm sesler vakumlandı, yok oldu.

Bu, hoşuna gitti. Gerçekten Baal'ın yapacağı ve altından kalkabileceği bir hareketti. Birkaç saniye sonra oyun kaldığı yerden devam ediyor. Performans olarak tekrar toparladın şimdi ama bu defa da ekibin geri kalanı çuvallıyor. Kimsede konsantrasyon namına bir şey kalmadı. Dil sürçmeleri, teklemler, artikülasyon hataları yaşanıyor, kelimeler yuvarlanıyor, harfler düşüyor...

Düşe kalka son sahneye, "Baal Oduncuların Arasında Sefil Bir Halde Ölür" bölümüne gelmeyi başardınız. Son tiradına, "Cehennemin dibine!" diyerek başlıyorsun. "Bir, iki, üç, dört. İnsan burada boğulur vallahi. Ağacı kenara çek! Dışarı çıkacağım! Bir fare değilim ben. Dışarısı aydınlık olmalı. Kapıya ulaşabilirim. Tanrım! Ağaç gövdeleri. Rüzgâr. Yapraklar. Yıldızlar..." diyorsun ve son nefesini veriyorsun.

Baal öldü, oyun bitti. Gözlerin kapalı, salondan çıt çıkmıyor. Tam bir ölüm sessizliği. O birkaç saniye gerçekten öldün ve hiçliğe karışmışsın gibi hissediyorsun. Sonra tek tük alkışlar sessizliği ve kapıldığın huzuru bozuyor. Muhtemelen davetli tanıdıklar alkışlıyor. Seyircinin geri kalanıysa sus pus. Susturdun ya onları, şimdi seni cezalandırıyorlar.

Oysa yuhalayabilirlerdi. Keşke yuhalasalardı. İki trak, dil sürçmeleri, düşen harfler, yanlış yerde durmalar, sus işareti yapmalar... Baal her şeye rağmen yine yuhalanmadı.

Diğer oyuncular hemen kulise kaçıyor. Dımdızlak kaldın sahnede. Hiçbir şey olmamış gibi sahnenin önüne yürüyorsun. Halen daha çıkıp gitmeyen, küs bir arkadaş gibi bakan seyirciye reverans yapmak hoşuna gidiyor. Nihayet daha önce yaşamadığın bir deneyim. Tam kulise ge-

çeceksin, çok alkışlanmışsın, seni tekrar selama çağırıyorlarmış gibi inadına dönüyorsun, koşup büyük bir coşkuyla tekrar reverans yapıyorsun. Birkaç kişi kalmış koltuklarda.

O tuhaf anda aklına o cümle düşüyor. Baal'ın oyunda vaat edip söylemediği cümle. Final tiradında da söylemedi hıyar. Baal içindeki karanlığa yenik düşüp yozlaşmasa ve ölmese hayatı özetleyen o cümleyi kurabilir miydi? Orta uzunlukta bir cümlemin uzunluğu muhtemelen iki satırdır. Yaşam iki satırda özetlenebilir mi? Brecht ne amaçladı burada? O da mı seni trollüyor?!

Sahneyle sahne arkasını ayıran o çizgiden adımını atarken, yani Baal olduğun o son saniyelerde şöyle düşünüyorsun:

“Bir gün o cümleyi kuracağım, ölmeden önce, mutlaka.”

KAAN SIRTINDAN BIÇAKLANIYOR (MU ACABA)?

Kulise sessizlik hâkim. Sessizlikte mutsuzluk var. O mutsuzlukta tenkit var, tenkidin gizli hedefi sensin.

Sahnedede yaşadıklarına dair bahanen çok olsa da hiçbirini yüksek sesle dillendirmiyorsun. Öksürükler, cep telefonu zil sesleri, engelli seyircinin inlemeleri, “tanıdık teorisi”yle kapıldığın paranoya, önyargılı seyircilerin yargılayıcı bakışları... Belki bu bahanelerle performansındaki dalgalanmayı açıklayabilirsin ama en başta seni ikna etmiyor bunlar. Dünyaya tiyatro sahnesine çıkmak için geldiğini düşünüyorsan dünya yıkılsa dahi sahnenin hakkını vermeliydin.

Telefonuna bakıyorsun, Muhlis Öztürk mesaj atmış. Muhtemelen sana ulaşamadığı için *Çıkmaz Sokak*'tan çıkarıldığını yazmıştır diye düşünüyorsun. Korkarak açıyorsun mesajı. Bir konum atmış meğer. Sonra da bir mesaj: “Abi, sıkıntı yok, biz kardeşimizi hemen satmayız.

Sadece biraz dinlendirelim karakteri. Sen de o sırada aşağıdaki adrese bi git, Namık Abi seninle ilgilenecek.” Acaba orada ne var diye tıklıyorsun konuma, kafa kafaya vermiş iki tabanca ve hedef tahtası içeren berbat bir logo çıkıyor karşına. Köksalan Kardeşler Poligon.

İçinden seni bu duruma düşüren herkese ve her şeye lanet ederken ekranına Adil Tekinalp’ten bir mesaj düşüyor.

“Sana çok mahcubum, öksürüğüm azıttı, çıkmak zorunda kaldım.”

“İyi bok yaptın,” diye aklından geçiyor. Böyle yazmıyorsun tabii. Ama haklısın. Madem hastasın, bari gelip sabote etme oyunu. Hadi geldin, bari ortaya oturma. Zaten salonun yarısı boştu, önlemini al, prostatlı yaşlılar gibi kenarda oturmasını bil.

Yanıt vermiyorsun ama ikinci bir mesaj daha atıyor Adil Tekinalp: “Çok iyiydiniz, tebrikler.” “İyiydın” değil, “iyiydiniz”, ikisi arasındaki farkı çok iyi biliyorsun. O yüzden içinden mesaj yazmak gelmiyor, “Geçmiş olsun,” diye yazmaya bile üşeniyorsun. Mesajına avuçlarını birleştirmiş, *namaste* emojisini ekliyorsun sadece.

Asya’yla eve dönerken her zamankinden daha sinirli olduğunu her zamankinden daha sert bastığın frenlerden belli ediyorsun.

“Takma bu kadar. Her oyuncunun kötü günü olabilir,” diyor Asya.

Dişlerini sıkarak, “Ama olmamalı,” diyorsun ve sollayan bir araca uzunca korna çalarak cümlenin sonuna ünlem işaretini koyuyorsun.

Asya, “Aksaklıklar bazen sahnedeki şovu daha sahici, daha insani kılıyor,” diyor.

Gerçekten böyle mi düşünüyor, yoksa öfkeni yatıştırmak için mi böyle söylüyor, bilemiyorsun.

“Daha önce hiç trak gelmemiştii,” diye sayıklıyorsun.

“Ne varmış geldiye...”

“Amatörlük belirtisidir bu.”

“Canım, taktın çünkü şu trole,” diyor. Bir es veriyor. “Aa bak: Trol ve takmak kelimelerini birleştirdiğinde trak çıkıyor ortaya.”

Gülümsüyorsun.

“Bu arada,” diyor Asya, “trol kelimesi de Norveççede *troll*’dan geliyormuş, cadıcılık büyücülük anlamından türetmişler.”

Nereden çıktı şimdi bu etimolojik kökenler falan. Kel Örümcek’in hobisi o bi kere. Eve vardınız. Arabayı park ederken ağaca bakıyorsun, o dal hâlâ budanmamış. Budanmadığı gibi dallanıp budaklanmış, daha çok kuşun tünemesi için yeni dallar çıkarmış. Arabanın üzerinde resmen kuşlar için bir umumi tuvalet var, Porsche’n de onların lazımlığı, alaturka tuvalet taşı. Neyse ki, hayatında o kadar büyük dertler var ki, bu dert olmaktan çıktı. Sıçarlarsa sıçsınlar be.

Eve çıkacakken, “Çantamı alayım yalnız,” diyor.

Bagajı açıyorsun. “Kıymetlims,” diyor Asya. Daha önce yaptığı gibi bebek poposu pıspışlar gibi çantasını pıspışlıyor. Sanırım yine birtakım otlar getirmiş. Bu gece öyle bir şey yapmazsın ama. Trak yeterince trip yaptı zaten!

Eve girip paltolarınızı çıkarırken, “Meltem şey dedi, tanıdık biri olabilirmiş. Sektörden biri mesela,” diyorsun.

“Örümcek mi?”

“Evet.”

“Şimdi anlaşıldı. Sen o yüzden dağıldın.”

“Bilmiyorum. Ama dediği doğru olabilir. Oyuncu milletin rol çalmak, ayak kaydırmak için yapmayacağı şey yoktur.”

“Haklısın. Ama onlar başka yollardan yapar bunu.”

“O zaman sektörden değil, normal hayattan bir tanıdığım mı diyorsun?”

“Hayır demiyorum öyle bir şey.”

Bir konuyu tartışırken otomatige bağlamış çiftler gibi yatmak için son hazırlıklara girişiyorsunuz. Kıyafet değiştirmeler, diş fırçalamalar, gargaralar, son çişler...

“Mesela şu benim lise arkadaşım. Bahsetmiştim, Tuncay.”

“Evet de, ne alaka...”

“Adamın teknoloji kanalı var, bana gıcık ve kel!”

“Kaancım, saçmalıyorsun,” diyor Asya, dişini fırçalarlarken. Ağzını hızla çalkalayıp lavaboya macunu tükürüyor ve devam ediyor, “Sana dediğim gibi, herhangi biri bu, Cenk’in o kardeşi gibi biri de olabilir, normal sıradan sokaktan geçen biri de olabilir. Komplo teorileriyle kafanı boşuna yoruyorsun.”

Asya gibi bir şüphecinin “tanıdık teorisi”ni çok net bir tavırla elemesi seni şaşırttı. Onu farklı bir gözle izlemeye başlıyorsun.

Yatmadan önce cep telefonunu kurcalıyor. Ekranda baktığı her neyse, gülüyor ve hızla bir şeyler yazıyor.

“Ne o?” diyorsun.

“Hiç, Instagram’da bir şey gördüm de.”

“E, komikse bana da gönder.”

“Senlik değil canım,” diyerek kestirip atıyor. Bakışları hâlâ telefonda.

“Ne ya, merak ettim,” diye yaklaşıyorsun. Rahatsız oluyor. “Bu canım,” diyor gösteriyor ekranını. Bakıyorsun, bir eylemde koşturan Pikaçu kostümlü biri.

Gülüyorsun. Gayet de “senlik” bir video. Ne yani, eylemlere gitmiyorsun, politik mesaj paylaşıyorsun diye buna gülemez misin? Hayret bi’ şey. Başka bir şeye gülüp hemen bunu buldu çıkardı bi’ yerlerden diye düşünüyorsun.

Asya’ya uzaktan bakıyorsun, harika fiziğinin seni aldatmasına izin vermeden düşünmeye çalışıyorsun.

Kel Örümcek, Asya olabilir mi? Bu yüzden mi tanıdık teorisi gibi ibreyi ona yaklaştırabilecek teorileri reddediyor? Bu yüzden mi konu trollere gelince yok dezavantajlılar, kronik hastalar, diye onlar için hafifletici sebepler sunuyor, onlarla empati kurmanı sağlayacak argümanlar getiriyor? Bilgisayar mühendisliği okumuştun, otu boku yapay zekâya soruyor... Daha ne kadar ipucu vermeliydi sana? Düşündükçe, takvimde geri gidip yaşananların kronolojisini çıkardıkça Asya'nın aranan trol olma olasılığı artıyor. Zaten en baştan beri oyunbaz bir hali vardı. Misal tanıştığınızda seni tanımamış gibi yapıp mesleğini sorması? Olacak iş mi? Bir meczuptan aldığı otlak aklını darmaduman eden, senin bu trollere yazmana neden olan da o değil mi? Sonra şey, tabii ya!.. Kanyon-daki kampta bir örümcekle karşılaştığını söylemiş, fotoğrafını göstermişti. Sosyal medyadaki lakabını öyle buldu belki de!

İyi de neden? Neden olacak, tonla neden, motivasyon sayılabilir... Kaç zamandır birliktesiniz, kızı bir türlü resmî sevgililiğe terfi etmedin, annenle babanla değil, arkadaşlarınla bile tanıştırmadın, kürtaj bile yaşadın senin yüzünden... Hiç şikâyet etmedi, olay çıkarmadı. Ama içinde mutlaka fırtınalar yaşıyordur, o fırtınayı da sosyal medyada seni yerin dibine gömerek yatıştırıyor olabilir. Eğer öyleyse onu suçlayamazsın, kızamazsın. Onun sana karşı hissettiği duyguları, kişisel zaafını yıllardır suiistimal ettin. Karşılığında böyle bir tepki veriyorsa hakkıdır.

Diğer yandan eğer bunu stratejik bir hamle olarak yapıyorsa, senin özgüvenini çökertip kendine bağımlı kılmaya çalışıyorsa, büyük planı seni yalnızlaştırıp kendine mahkûm kılmaksa... İşte orada tadın kaçır.

Asya aklından geçenlerin farkında değil. Telefonunu bırakıp, "Asıl ne diyeceğim," diyor ve defilede yürüyen bir manken gibi yaklaşıyor sana. İşaretparmağını ağzına

bi' minik sokuyor, "Bütün salonu tek bir hareketinle susturdun ya, ben orda çok fena tahrik oldum," diyor.

O sırada saten pijaması üstünden sadece yerçekiminin etkisiyle, yavaş çekimde düşüyor. Çırılçıplak kalıyor şu hayatta en çok beğendiğin kadın.

Şimdi susturma sırası onda.

Parmağını ağzına götürüyor, "Şşşshhhh," diyor.

90'lar Hollywood erotik-gerilim sinemasından seksi bir mizansen gibi. Hemen dudaklarına yapışıyorsun, sonra da birlikte yatağa yapışıyorsunuz.

Ama beklenen olmuyor. Onun tenine dokunduğunda elektrik çarpardı, düşük voltajda bir cızırtı bile olmuyor. Bir süre öpüyorsunuz, koklaşıyorsunuz.... Tık yok. Uzaktan tutkuyla yaşanan bir ön sevişme gibi görünebilir ama aslında rol yapıyorsunuz. Aranızdaki elektriği yakalamak için yapmadığınız hareket kalmıyor. Şüphe böyle bir şey işte, tam bir libido katili.

Sen bir bahane söylemeden, "Sorun değil," diyor Asya. "Ben de havamda değildim." Teselli etmek için yalan söylediğini biliyorsun, çünkü gayet havasındaydı.

Sahneden sonra yatakta da trak geldi, iyi mi?

Değil, hiç değil!

Yenilmiş hissediyorsun. Mağlubiyet serisi bir türlü bitmeyen bir futbol takımı gibisin. Kamera önü aktörlükte yenildin, tiyatrodaki aktörlükte yenildin, üstüne hiç beklemediğin bir alanda, erkeklikte de yenilgi yaşadın. Ve hepsi tek bir kişi yüzünden.

Bu trol çok şeye mal oldu. Aktörlüğün, itibarın, erkekliğin, her şeyin elinden alındı. Bitmedi, sana şu hayatta iyi gelen tek kişiyi de senden uzaklaştırıyor şimdi.

"Saçmalama hadi!" diyor Asya, hiçbir şey söylemediğin halde, aklından geçen saçmalıkları sen daha söylemeden başından savmaya çalışıyor. Gelip dudaklarına romantik bir öpücük konduruyor, göğsüne uzanıyor. Senin

adına o da üzülmüş gibi. Uykuyla uyanıklık arasındaki birinin sarhoşluğuyla, “Ben hep senin yanıdayım,” diyor.

Bu söz seni rahatlatmıyor, tam aksine daha da tedirgin ediyor. Bu cümlelerin altında, “Kel Örümcek benim, seni hiç bırakmayacağım,” gibi şeytani bir ima mı var yoksa? Bunca zaman koynunda örümcek mi besliyordun?

Asya mışıl mışıl uyuyor ama senin gözüne uyku girmiyor. Tam anlamıyla karanlıktasın çünkü. Boşluğa bakıyorsun, trak geldiğinde sahneden salona baktığın gibi, boş, bomboş gözlerle.

Bir yanın Asya’nın sana asla zarar vermeyeceğini hissediyor, diğer yanınsa en yakınındakinin can acıtmada en hünerli kişi olabileceğini biliyor.

Telefonu Asya’nın yüzüne tutup FaceID’yi çalıştırıp kurcalasan mı acaba? Ancak bu şekilde şüphelerini giderbilirsin...

Mümkün değil, çok riskli. Yüzüne telefon tutulan biri illaki uyanır. Diğer yandan bu şüpheyle yaşayamazsın. Bu şüpheyi gidermenin tek bir yolu var.

Asya’nın kolunu çok hafifçe kaldırıyorsun, sol kolunla komodinin üzerindeki kendi cep telefonuna uzanıyorsun.

Çok büyük bir hata yapacak gibisin.

KAAN – TROL TERBİYECİSİ

Telefonunun ışığını kısıyorsun ve sosyal medyaya giriyorsun. Örümcek’in Asya olup olmadığından emin olmanın tek bir yolu var. Doğrudan Örümcek’e, herkesin ortasında, sana hemen yanıt vermesini gerektirecek bir mesaj atacaksın. Asya uyurken yanıt veremez...

Kel Örümcek’in hesabına tıklıyorsun. Epeydir bakmamıştın. Takipçi sayısını otuz bine yükseltmiş, etkileşim trafiği inanılmaz. Basit bir troidü, resmen kanaat önderi

olmuş! Yazdıklarına bakıyorsun, sosyal medyayı kullanma şekli, mesajlarındaki üslup epey değişmiş. Eskiden de çok alakasız birçok konuda fikri vardı ama artık her konuda fikri var. Yenilerin deyişiyle *herbokolog* olmuş, eskilerin deyişiyle ukala dümbeleşti.

Kendine güveni arttıkça özel hayatını da kamuya açmış. Fotoğrafını hiç paylaşmıyor ama *influencer*'lar gibi ara ara başına gelenleri ve gittiği yerleri anlatıyor.

"Levent'teki trafik ışığında beklerken yaş alanlar," yazmış mesela.

"Helva vermeyen balıkçının helvası yenir, bilmem anlatabildim mi hamsi bey!" yazarak kendince gurmelik yapmış.

"Minibüs aynalarının kafalara hep teğet geçmesi en sık gerçekleşen mucizedir," gibi gözlemleri de var.

Diğer yandan etimolojiden ekmek yemeye devam ediyor tabii. 2024'te yılın kelimesi seçilen kakistokrasiyi tanıtmış takipçilerine. En yeteneksiz, en ehliyetsiz veya en ahlaksız yurttaşların ülkeyi yönetme biçimine deniyormuş. Kelime, Yunancada kakadan yani insan dışkılarından türetilmiş. Amerika'da Trump seçilince yeniden gündeme gelmiş.

Sevmiş kelimeyi, bir politikacıyı paylaşıp, "Kakistokrasinin çaresi kolonoskopi," demiş. Cesur ve grotesk.

Zebunküş diye Farsçadan dilimize geçen bir kelimeyi tanıtmış. Güçsüzü ezen kişi anlamına geliyormuş. Fakat "zalim"den, "gaddar"dan farklı bir yanı varmış, herkeşe değil, kendisinden zayıf gördüğüne saldıran kişi için deniyormuş. "Garsona, temizlikçiye, kasiyere kötü davrananlar için ideal," diye belirtmiş. Bak sen şu pişkine, sanki kendisi de öyle değilmiş, borusunun öttüğü sosyal medyada herkesi ezmiyormuş gibi...

Biraz daha bakıyorsun. Huylu huyundan vazgeçmemiş, ünlenmesine rağmen sosyal medyada hâlâ beleş bi-

let peşinde, bir festival mesajını paylaşp üstüne, “Gidilir,” diye yazmış.

Derken akışını aşağı kaydırırken fotoğraflı bir mesajla karşılaşıyorsun, frene basıp durduruyorsun sayfayı. “Mükemmel bir mal!” diye yazmış, altında bir tişört sitesine link vermiş. Link’in açılan görselinde, yani tişörtün üstünde sen varsın! Üçer üçer dizilmiş, toplam 9 kare var. Karelerin hepsinde morg sahnesindeki donuk bir ifadeni çerçevelemiş. Her ifadenin altında Kızgın, Üzgün, Neşeli, Şaşkın, Ciddi, Düşünceli, Yorgun gibi kelimeler yazılmış. En altta da büyük harflerle TEK MİMİK REİS başlığı atılmış.

Epey beğenilmiş, kakhaha emoji ve yorum almış bir mesaj bu. Muhtemelen link’e tıklayan ve ürünü satın alan epey kişi olmuştur. Şimdiden genç bir kız yakasını kesip degajesini gösterdiği bir fotoğrafla yanıt vermiş bile. “Karşına böyle çıksam ne yapabilirsin ki qwhjr?” diye yazmış. Sosyal medyada ağza sakız olmuş bu berbat şakaya Örümcek “gerekeni” diye yazarak yanıt vermiş, göz kırpan emoji eklemiş. En kötüsü de şu: Kız bu yanıta beğenmiş. Sayende kızları ayartıyor piç oğlu piç!

Yalnız bu tişört, bu aşağılık fikir, bu ucuz diyaloglar Asya’nın içinde olabileceği bir şey değil. Asla. Asya’ya bakıyorsun karanlıkta. Masum masum uyuyor. Nasıl onun Kel Örümcek olabileceğini düşündün acaba?

Kendine kıızıyorsun ama planını tamamen rafa kaldırmadın. Kel Örümcek her kimse, tüm yaptıkları yetmemiş gibi sana olan düşmanlığından para kazanıyor, reklam almış, tişört satıyor. Bu artık sabrını taşıran son damla, senin üzerinden kendine yeni bir hayat kuran bu trol bozuntusuna haddini bildirmenin zamanı geldi, geçiyor. Zaten ta en başta böyle yapmalıydın, araya kimseyi sokmamalıydın, menajermiş, kriz iletişim uzmanıymış, Kafka’dan alıntıymış, hiç bunlara tenezzül et-

meden, delikanlı gibi karşısına dikilmeliydin. Dişe diş, kana kan!

Evet, yapacaksın bunu. O evrensel kaideye, “Trolü besleme!” yasasına rağmen bu gence okkalı bir yanıt vereceksin. Savunmayacaksın artık kendini. Saldıracaksın. Zaten artık kaybedecek çok da bir şeyin kalmadı. Rahatlıkla içindekileri kusabilirsin. Başlıyorsun yazmaya:

“Son bir aydır şahsımla alakalı yazdığınız mesajlar, yürüttüğünüz bu karalama kampanyası ülkemize uzun yıllardır hizmet eden, tırnaklarını kazıyarak bulunduğu noktaya gelen bir sanatçı olarak beni son derece olumsuz etkilemektedir. Bu konuda hukuki bir süreç başlatmadım, iyi niyetimle bana karşı hissettiğiniz hıncın geçmesini bekledim ama yıkıcı davranışlarınız katlanarak arttı. Şimdi görüyorum ki bunu bir kazanç kapısına da çevirmişsiniz. Artık yeter. Hayatımızı adadığımız bir mesleğimiz var ve sanat yoluyla insanların hayatlarına dokunuyoruz. Sizin gibi hayatsızların bunu baltalamasına izin vermeyeceğim. Kim olduğunuzu bile bilmiyorum. Ne kendi fotoğrafınızı kullanıyorsunuz ne de adınızı. Korkaksınız. Evet, bunu söylemeli. Bir örümcek maskesinin, anonim bir kimliğin ardına saklanıyorsunuz. Sahte hesaplardan hiçbir farkınız yok. Bundan sonra hakkımda sarf edeceğiniz her harfe dikkat edin. İyi geceler!”

Yazdın ve yolladın. Kim tutar seni!

Ne olursa olsun artık... Zaman geçirmek için biraz sosyal medyada gezinmeye devam ediyorsun. O sırada Asya uyanıyor. “Çişim geldi,” diyor, telefon ışığıyla yönünü bulup tuvalete gidiyor.

Derken bir bildirim sesi! Telefonuna bakıyorsun, Kel Örümcek’ten yanıt geliyor. Zincirleme bir gönderi yazmış.

“Hahahahahaha hiç güleceğim yoktu! Ben korkağım, ben sahteyim, öyle mi? Adım, soyadım niye yok? Başka

türlü bu ölkede görüşlerimi özgürce yazabilir miyim sanıyorsun? Sizin gibi tuzu kurular için hava hoş, suya sabuna dokunmuyorsunuz, mutlu mesut yaşıyorsunuz. Hani olur da bir sıkıntı çıksa avukatlarınız var, menajerleriniz var, arkanız sağlam. Başınıza ne gelse tanıtımınıza yarıyor zaten. Ben ve benim gibilerse özgürce yazabilmek için anonim kalmak zorunda. Sahip olduğumuz bu özgürlüğe sizin gibi sözde sanatçıların foyasını meydana çıkarmak da dahil!"

Bu sadece bir tesadüf mü? Asya bir çiş molasında bu kadar uzun yazmış olabilir mi? Genç kız sonuçta, senden daha hızlı mesaj yazdığı kesin. Kafan iyice karıştı.

Kulağın tuvalette. Sifonun sesi, çeşmenin şırıltısı ve Asya tuvaletten çıkar. Onu orada bekliyorsun.

"Sen uyumadın mı?" diye soruyor Asya, uyku mahmurluğuyla. Ama rol olabilir.

"Telefonuna bakabilir miyim?" diyorsun.

"Neden?"

"Şey, benimki kitlendi." Ne saçma bir bahane!

Asya'nın gözleri açılıyor birden. "Nasıl yani?"

"Ne bileyim, kitlendi."

"E tamam, kapat yarın bakarsın."

"Seninkinden bir şeye baksam?"

Asya, aptal bir kız değil, yavaş yavaş bir terslik olduğunu anlıyor. Çünkü yine kötü oynuyorsun rolünü.

"Kaan gördüm, yine söz dinlememişsin, sosyal medyada yazmışsın. Ama bırak şimdi onu, gelecek yanıt nasılsa seni mutlu etmeyecek. Telefonun kapanması hayırlı olmuş."

Diyecek bir şeyin olmadığı için Asya'nın telefonuna davranıyorsun. Hemen çevik davranıyor, vermiyor. İyice ele verdin kendini.

"Bir dakika, bir dakika," diyor Asya, "sen benden mi şüpheleniyorsun?"

Soğuk bir rüzgâr esiyor koridorda. O kadar soğuk ki donuyorsun, hiçbir şey diyemiyorsun.

Asya'nın gözlerinde hayal kırıklığı ve bir umudun parçalanışı. Kaşları çatılıyor, gözleri doluyor.

"Bunca zaman aramızdaki bağı ne koparacak merak ediyordum Kaan. Yok sayıldım, aldatıldım, unutuldum, yine de dayandım," diyor. "Ama bu..."

Cümlesini de bitirmiyor, kıyafetini de değiştirmiyor. Üstüne trençkotunu giyip çıkıyor dışarı. Kapıyı sertçe kapatmasını bekliyorsun, kapatmıyor bile. Asansörü beklemiyor, narin adımlarla merdivenden iniyor. Sessizce çıkıyor hayatından. Kapıyı bir gümbürtüyle çarpsaydı keşke.

Sessizlik daha çok koyuyor sana.

O gidiyor, bir kat inmiştir inmemiştir, telefonuna yeni bir bildirim düşüyor. Örümcek'ten upuzun zincirleme gönderiler. Asya bu kadarını yazmış olamaz, merdivenden inerken hele. Sen bir geri zekâlısın Kaan Balaban. Örümcek de böyle diyerek başlıyor yeni gönderi silsilesine.

"Geri zekâlısınız ve cahilsiniz. Sık sık şu Afife Ödülü'yle çekildiğiniz gençlik fotoğrafınızı kullanıyorsunuz. O gururla havaya kaldırdığınız gülen-ağlayan tiyatro maskelerinin hikâyesini bile bilmiyorsunuz. Antik Yunan'da oynanan oyunlarda yüz ifadeleri uzak sıralardan görünsün diye maske takıyorlardı, bu bir. Ama maske takmalarının ikinci ve daha hayati bir sebebi vardı. Bir yöneticiyle veya bir tanrıyla alay edeceklerse oyuncular bu maskeleri takıyorlar, böylece alay eden kişi tanınmıyordu. Siz bu maskeleri tiyatronun sembolü haline getirdiniz ama şimdi maske takıyoruz diye bizi sahte ve korkak olmakla mı suçluyorsunuz? İronik!"

Bırak şimdi bu mesajları, ne yazdıysa yazdı. Asya'yı arıyorsun ama telefonu kapalı. Tekrar arıyorsun, arama

sinyalinin altından yeni bildirim geliyor. Asya'dan mesaj geldi ya da "ulaşılamayan numara şimdi açık" diyen operatör mesajı geldi diye umuyorsun ama hayır, Örümcek'ten yeni bir bildirimmiş. Asya'nın peşinden koşmak istiyorsun ama Örümcek'ten gelen yeni gönderiyi de merak ediyorsun. Hayatını paylaştığın kadının peşinden koşacağına o mesajları okuyorsun.

"Siz o antik dönem meslektaşlarınızdan bihabersiniz çünkü onların amaçlarına sahip değilsiniz. 'Ünsanların hoyotuna dokonoyorum,' deyip duruyorsunuz, sorarım, hayata dair tek bir laf edemeyip hoyoto dokonmok nasıl mümkün olabilir? Size kötü bir haberim var, siz aktör falan değilsiniz, en fazla bir içerik üreticisi olabilirsiniz. Dizileriniz, klipleriniz, hepsi zaman geçirmek için, akşam yorgunluğunu atmak için insanların kaydırıp geçtiği içerikler. Böyle bakınca içerik üreticisi demek bile yanlış. Siz insanları uyutuyorsunuz, uyuşturuyorsunuz."

Ne diyor bu? Nasıl diyebiliyor bunları! Sinirden patlamak üzeresin. Asya'nın telefonu da hâlâ kapalı. "Asya lütfen konuşmak istiyorum," diye mesaj atıyorsun, mesaj gitmiyor. Kel Örümcek'e yazmaya başlıyorsun. Yeter artık, hayatından her şeyi çalan, az önce kadının da çalan adama haddini bildireceksin...

Sen öyle san. Nasıl bir adamla karşı karşıya olduğunu hâlâ anlamamış gibisin. Sen daha ikinci cümlene geçmişken yeni bir mesaj silsilesi daha gönderiyor.

"Bana sahte diyorsun. Ben gerçeğim, gerçek sorunları olan, sokaktaki insanım. Sen nesin, sahteden de öte, bir sahtekârsın! Yaşın sahte. Gerçekte 50 yaşındasın. Yazıyla ELLİ. Bitti, geçti. Popüler olduğunuzu iddia ediyorsunuz ama takipçi sayın, beğeni sayın, hepsi sahte! Takipçilerinin %40'ı, yorumlarının %50'si satın alınmış. Kıyafetlerin bile senin değil, sponsorunun. Profil fotoğrafıma sahte diyorsun ama senin fotoğrafın mı gerçek? Ful photoshop

mk. Ben adımlı kullanmıyorum ama buradaki adımlı kendim seçtim. Ya sen? Annen baban soyadınla kafiyeli bir ad seçerek belli ki sana yeni projeleri gibi davranmışlar. Sen bir projesin. Başarısız sonuçlanan bir proje.”

Ona yazman büyük bir hataydı. Bu kadar zehirli ve zeki bir dille başa çıkman imkânsız. Çok da hızlı yazıyor mendebur.

“Oo bir de şu meşhur başarılarınız var, bahsetmeyi çok sevdiğiniz, hani en yenisi yirmi yıllık olan. Üzgünüm içerik üreticisi proje bey, tüm unvanların, ödüllerin, tüm sözde başarıların hepsi annenden babandan kalma. Siz bir mirasyedisiniz.”

En ağırı bu oldu. “Mirasyedi” kelimesi tüm varlığını tank gibi eziyor.

Bazı duygular nasıl da onları tarif ettiğimiz sözcüklere benzeyerek açığa çıkıyor: Şu an için içini yiyor ve farkında olmadan, gerçekten de dudaklarını yiyorsun, mümkün olsa ve çok acımayacağını bilsen oradan başlayıp tüm vücudunu yiyip yok olabilirsin.

Koridordaki rafta Afife Ödülünle karşılaşıyorsun. Kel Örümcek’in bahsettiği, geçenlerde kırdığın ödül. Ağlayan ve gülen tiyatro maskeleri yamuk yumuk yatıyorlar orada. Bir türlü fırsat bulup tamir ettiremedin onları. Ettirsen ne fark eder? Gerçekten kazandın mı sen bu ödülü? Yoksa bir mirasa konar gibi elde mi ettin?

Bir gazete makalesine sığmayacak kadar başarın olduğunu düşünürdün. Hiçbiri hakiki değil ki. Ne hak edilmiş ne de hakiki.

Telefonuna dönüp platformu açıyorsun, gerçek bir mazoşist olmalısın!

Tablo beklediğin gibi. Kel Örümcek’ten sonra diğer troller durur mu hiç, onlar da içlerinde biriktirdiklerini kusmuşlar. AjanPredatör diye biri, “Bu herifi çoktan *cancel* etmemiş miydik, yine mi hortladı?!” diye yazmış.

“Yahu sildiydik ya biz bu erkoyu. Çöp kutusundan da silin, *ctrl alt delete* bi şey yapın valla bıktık,” diye buyurmuş DemiDevito. Kadın kullanıcıların da böyle şeyler yazması seni ekstra kırıyor.

“Kapıdan kovuyorsun bacadan giriyor mübarek,” diye yazanlar olmuş.

Örümcek’in mesajlarının altındaki kalp ibareleri ve paylaşım bilgilerini gösteren ibareler ıslıl ıslıl, sayılar gide-rek yükseliyor. Senin yazdığınsa dokuz beğeni almıştı, o da düştü şimdi beşe. Nasıl bir adama çattın sen? Hazır cevap olduğu gibi bilgili de it herif. Senin hakkında, yaşın gibi, takipçi satın aldığın gibi, tüm bu kritik bilgilere nasıl sahip olabiliyor?

Ne yapacağını bilemiyorsun. Bitti sanmıştın ama sana nasıl kurulduysa, daha yeni başladığını belli eden bir mesaj daha yazıyor:

“Bir de senin hakkında karalama kampanyası yaptığımı iddia etmişsin. Laflara bak. Büyük büyük oynadığın gibi büyük de yaşıyorsun. Sadece makara geçiyordum. Ha madem istiyorsun, karalama kampanyası da başlatabilirim. Kaç gündür seninle alakalı birçok özel dosyayı bana gönderiyorlar. Ben bunları paylaşmamıştım, çünkü mahrem şeylerdi. Ama seni haksız çıkarmak istemem, al sana kampanya! Hahahah. O zaman *drum roll*... Kaan Balaban’ın kirli çamaşırhanesini açılıyor..”

Bu ne demek oluyor şimdi? Kel Örümcek seni tehdit mi etti? Şantaj mı uğradın an itibarıyla? Ne hazır-lıyor bu habis zekâ?! İçinde yakıcı, çok kötü bir his var. Telefonun da ısınmış. Zaten o artık bir telefon değil, bir saatli bomba. Bırakıyorsun telefonu koltuğa. Kirlentleri üstüne deviriyorsun, patladığında seni kurtarabilirlermiş gibi.

Küçük, gergin adımlarla koridorda volta atmaya başlıyorsun. Nefes nefese kalıyorsun hemen, nabzın fır-

ladı. Oturuyorsun, nabzının düşmesini bekliyorsun. Asya yanında olsaydı seni sakinleştirmeyi bilirdi. Onu bir daha göremeyeceğin hissiyle ağlayacak gibi oluyorsun. Gerçekten bu defa oluyor gibi, uzun zamandır beyin kıvrımlarında akan o gözyaşı nehri serbest kalacak galiba, gerçekten hayatında olan bir şey yüzünden gözlerinden yaşlar akacak...

Birdenbire telefonun patlıyor. Duygudan çıkıveriyorsun hemen. Neydi o? Telefonun elbette ki patlamadı, ama sana öyle geldi. Sakin ol, sadece bir bildirim düştü ekrana.

Bundan kaçamazsın. Örümcek ne yazdıysa, ortaya ne koyduysa hemen önlemini alman lazım. Açıyorsun telefonu, şöyle bir mesaj yazmış:

“Varan 1: Yakın bir arkadaşına yaptığı zorbalık.”

Mesajın altında bir video var. Gözlerine inanamıyorsun. Video o gecedен, mezunlar buluşmasından. Tuncay’la boğuşmanızı biri çekmiş, şimdi karşında dönüyor. Ses de var. Tüm söylediklerin duyuluyor. Bu Örümcek piçi altyazı bile döşemiş!

Tuncay’ın seni o cinnet haline nasıl getirdiği, neler söylediği elbette yok ama senin tüm o saçma sapan bağrışların var, şapkasını fırlatıp kel kafası ortaya çıkınca, “İstersen setten sana bir peruk bulurum,” demelerin, “utanma saç ektir, Araplar gibi” gibi zenofobik şakaların, “Afife’yi kazanan en genç oyuncu oldum, şu anda da en yüksek kaşe alan on erkek oyuncudan biriyim,” diye böbürlenmelerin, “Ya sen ne oldun? YouTube kutu açma şampiyonu mu oldun? Metaverse’te emlak kralı mı?” diye ezme çalışmaların... Hepsi o cırtlak sesin eşliğinde milyonlarla paylaşıldı!

Sen bu videonun şokunu atlatamamışken Kel Örümcek’in “Varan 2” diye başlayan yeni mesajı beliriyor: “Küçük çocuklara yaptığına bakın!”

Mesajın altındaki videoda Oregon'da en son Asya'yla yemek yediğiniz günden bir görüntü. Demek biri sizi gizlice çekmiş. Ne bu şimdi? Örümcek seni takip edip gizlice videonu mu çekiyor? Bir yanıtın yok bu soruya. Videoda şu görünüyor: İki çocuk peşinden koşuyorlar, ellerinde oyuncak tabanca, neşe içinde, kendi aralarında oynuyor gibiler, senden çok daha genç bir kız (Asya yani) seni onlardan uzaklaştırıyor. Sen birdenbire dönüp iki çocuğa çok sert bakarak ateş eder gibi yapıyorsun. Video senin yüzüne *zoom* yapıyor. Engerek bakışların ekranı kaplıyor. Sonra da gidiyorsun. Ama sen kadrajdan çıkar çıkmaz önce kız çocuğu, sonra erkek çocuğu ağlamaya başlıyorlar. Ama ne ağlama! Anne ve babaları endişeyle koşuyorlar çocuklarının yanına. "N'oldu?" diyorlar. Seni işaret ediyor çocuklar. Sen tırım tırım kaçıyor-sun olay mahallinden.

Meğer arkandan çocukları ağlatmışsın, hiç ihtimal verir miydin buna? Attığın o bakışlar etkili olmuş demek ki, saçma bir gurur yaşıyorsun. Sonra çocukları ağlatan adam olmanın diplerde gezinen itibarını daha ne kadar etkileyebileceğini hesap etmeye çalışıyorsun. Pek etkilemez sanki. Kel Örümcek o kadar da zeki değilmiş, bu ikinci videoyla yaratmak istediği etkiyi düşürdü, diye sevinirken "Varan 3" yazan yeni mesaj ve mesaja iliştilmiş video düşüyor akışına.

Baal'ı oynadığın son oyundan bir video bu. Trak gelmişti hani, bunu paylaşacak herhalde. Büyük bir rahatlama yaşıyorsun çünkü alt tarafı repliğini unuttun, herkesin başına gelebilir. Bundan hiçbir şey çıkmaz, hatta bunu paylaştı diye Kel Örümcek'in en baştan beri kötü niyetle, maksatlı bir şekilde seninle uğraştığı anlaşılır, bir süredir haksızlığa uğradığına insanlar nihayet uyanır, diye düşünüyorsun.

Derken videoda oyuncuların sesi dışında başka bir

ses duyuluyor. “İiiihhh!” diye bir inleme. Kim bu anları çektiyse kamerasını/telefonunu sesin kaynağına çeviriyor. Tekerlekli sandalyedeki dezavantajlı genç görülüyor. Genç Stephen Hawking düşen gözlüğü düzeltilsin diye inliyor. Evet, tamam, buna rağmen oyuna devam etmişsiniz... Ama hayır, videoda sen birdenbire sahnedeki diyalogu bırakıp salondaki seyircilere dönüyorsun ve, “Şşşshhh,” diyorsun.

Videoda gencin inlemesiyle senin seyirciyi susturman arasında geçen zaman dilimini atmışlar! Sen o sandalyedeki genci susturmuşsun gibi gösteriyorlar. Oysa tam tersi. Bir de kim çektiyse daha sonra engelli gence zum yapmış. Genç mahzun bir ifadeyle bakıyor.

Bu, bu, bu olamaz. Yanlış gördün, yanlış duydun diye videoyu geri sarıyorsun, tekrar izliyorsun, bir şey değişmiyor. Resmen aradaki kısmı kesmiş Örümcek!

“Montaj!” diye yazasın var, yazmıyorsun, yazamıyorsun. Her videonun arka planında neler döndüğünü anlatacın var ama artık çok geç biliyorsun. Mecalin de kalmadı mücadeleye.

Örümcek’in mesajlarının görüntülenme sayıları çok yüksek ve müthiş bir ivmeyle artıyor. Yorumlar birbirinden acımasız. O son videonun altında seni çarmıha geçiriyorlar. Çok hızlı bir şekilde yine TT oluyorsun. “Şşşshhh” yaptığın ânın ekran görüntüsüyle en sık kullanılan favori sosyal medya *meme*’lerinden biri oluyor.

Bu defa tantana sadece sosyal medyada kopmuyor, medyaya da sığıyor. Belli başlı gazetelerin yazışları çok tıklanacak haberin kokusunu almışlar, hızla çalışıp hızla haberlerini servis ediyorlar. Web sitelerinde “Kaan Balaban’ın Maskesi Düştü”, “Ünlü Oyuncudan Korkunç Zorbalık” gibi başlıklar konuyor, okuru sayfalarında uzun süre tutmak için az bilgi içeren, lafı sakız gibi uzatan haberler yüklüyorlar. Görseller çarpıcı: Engelli gence sus

işareti yaparkenki yüz ifaden, çocuklara ateş ederkenki halin, Tuncay'la boğuşurkenki görüntülerin sayfaları süslüyor.

“Düşüşteki aktör son günlerde yaşadığı başarısızlıkların hincını arkadaşından, çocuklardan ve zor durumdaki gençten çıkarmış. Her şeyi ortaya çıkaransa bir sosyal medya kullanıcısı olan Kel Örümcek” minvalinde cümlelerle anlatılıyor olay. Bir sitede seni çileden çıkaracak bir ifade görüyorsun: “Kaan Balaban bir süredir bu sosyal medya kullanıcısıyla bilinmeyen bir sebepten uğraşıyordu.”

Sen mi onunla uğraşıyordun? Sen mi! Delirmemen işten bile değil.

Yalnız sana en çok koyan bir haber metninde yazılan “eski oyuncu” ifadesi oluyor. Yakışıklı oyuncu'dan tecrübeli oyuncu'ya, oradan da eski oyuncu'ya geçtin. Resmen hiç tanımadığın, muhtemelen magazin işlerine bakan stajyerin teki seni meslekten men ediyor. Ne güzel iş vallahi!

Hayatın boyunca bu kadar öfkelenmedin ve öfkeni bu kadar dizginlemek zorunda kalmadın.

Ense kökünde minik bir dokunuş hissediyorsun. Asya'nın varla yok arası bir temasla, parmağını orada gezdirmesi gibi. Orada her ne varsa elinin tersiyle savuruyorsun. Bir örümcek bu! Küçük ev örümceklerinden biri, şimdi kanepenin üstünde. Tavandan sarkıttığı ağı görüyorsun sonra. E normal tabii kaç zamandır yardımcı kadını çağıramıyorsun.

Normalde bir kâğıtla bu küçük örümceği dışarı bu yur ederdin. Her can kutsaldır neticede. Maalesef şu an merhamet gösterecek durumda değilsin. Hele bir örümceğe karşı. Sağ avucunla onu yapıştırıyorsun kanepeye, ıslak mendille siliyorsun cesedini. Zerre vicdan yapmıyorsun. Tam tersine, içindeki katili serbest bırakmış gibisin.

Ama bu ufak cinayet hıncını bastırmana yetmedi. Sıcak basıyor. İntikam ateşiyle yanıp tutuştuğundan olsa gerek durduğun yerde cep telefonun gibi ısındın. Üstündekileri bir bir çıkarıyorsun, baksırla kalıyorsun. Onu da çıkarırdın da, konu komşu görür, bu herif aynı zamanda teşhirci meşhirci diye yazarlar... Şu gelinen noktada en son ihtiyacın olan şey. Ne garip değil mi, insan evinde bile tam anlamıyla özgür değil. Belki sadece tuvalette, o da evin içindeki bir hapishane hücresi gibi, penceresi bile yok. Gençken okuduğun bir kitapta bu gibi modern hayatın görünmez yasaklarına, "Gündelik hayatta totalitarizmin izleri," derdi yazar. Evde çıplak gezememek o kitapta geçiyor muydu, hatırlamıyorsun. Geçmiyorsa, yeni baskısına kesinlikle eklenmeli. Özgür olduğunu iddia eden insan evinde, yuvasında, sadece ona ait olan yerde bile çırılçıplak dolaşamıyor. Bir kedi köpek kadar olamıyor. Her zaman giyinmek zorundasın, vücudunu da beynini de örtmen şart.

Ne çıplak kalabiliyorsun ne de çıplak düşüncelerini söyleyebiliyorsun.

Gerçi söylesen ne yazar, düşünceler hiçbir şeyi değiştiremiyor, onları her söylediğinde her şey daha da kötüye gidiyor. Sadece eylemler işe yarayabiliyor. Ve tek bir eylem şu an seni kurtarır. Onu yaparsan sorun kökünden hallolacak.

Öldüreceksin onu.

Az önceki örümcekten ne farkı var ki. O da can, bu da.

trip*

*Gerçeklikle bağlantının geçici olarak koptuğu
zihinsel yolculuk.

KAAN TROL AVINA ÇIKIYOR

Mafya dizilerinde oynadıktan sonra gerçek hayatlarında da mafyatikleşen oyunculara anlam veremezdin hiç. Mesleki deformasyonun bu kadarına da pes doğrusu! Ama bak n'oldu? Sadece bir hafta oynadığın Engerek rolü benliğini ele geçirdi, bir insanın canını almayı düşünebilecek noktaya geldin. Kötü hissetmiyorsun ama. Yıllarca pembe dizilerde sünepe erkekleri canlandırıp canlandırıp sünepenin tekine dönüşmüştün. Şimdi tam bir erkek olabilirsin.

Elinde tuttuğun tabanca bir hayli ağır. İçi dolu, gerçek bir silah sonuçta. Setteki o kurusıkı tabancalara benzemez.

Örümcek tam karşında. Kısıkvrak yakaladın piç kurusunu. Kaldırıyorsun tabancayı. Kabzayı iki elinle kavırıyorsun, sımsıkı tutuyorsun ölüm aletini. Sağ gözünü kapattın; nişan aldın, gez, göz, arpacık... Yavaş, yavaş ezeerek çekiyorsun tetiği! Bir kere yetmez ama, garantiye al işini. Peş peşe üç defa!

Bam, bam, bam!

Ne tepti ama silah. Üç santim geriye kaymış olabilirsin. Gürültüsü de fena. Kulağını kavrayan o dev kulaklıklar bile sesi kesemedi. Ne de olsa gerçek kurşun atıyor. Kurşunun kovani tıklar tıklar yerde yuvarlanıyor. Hedef tahtası teleferik benzeri mekanizmada kayarak yaklaşıyor sana. Heyecanla sonucu görmeyi bekliyorsun. Çok iyi iş çıkarmışsın... Hedef delik deşik olmuş, iki kurşun tam ortaya yakın isabet etmiş.

Poligon görevlisi Namık Bey, Muhlis Öztürk'ün misafiri olduğun için geldiğinden beri seninle yakından ilgilendi. Henüz internete düşen görüntülerinden haberdar değil tabii. Görmüş olsa seni içeri bile almayabilirdi. Senin arkadaş ya da çocuk ya da engelli tanımadan herkesi zorbalayan biri olduğunu bilmeyen insanlar var hâlâ.

Atış sonrası kabine, "Bravo!" diyerek giriyor, "Çok kısa sürede müthiş bir gelişme kat ettiniz," diyor. Daha önce hiç sınanmadığın bir konuda tebrik almak çok hoşuna gitti. Şu yeraltı kulübünde metal grubunun vokalistinden aldığın tebriği hatırlıyorsun. Umarım Namık bu performansını Muhlis'e anlatır da, diziye geri alırlar. Çünkü duyduğuna göre karakterini şimdilik komaya sokmuşlar, kaderine sonradan karar vereceklermiş. Evet, onlar da seni gözden çıkardı. Dünyanın geri kalanı gibi.

Yarım saattir buradasın, bir yarım saat daha duruyorsun. Bam, bam, bam! Namık Bey şaşkın. Hem hedefi tutturuyorsun hem de yorulmadın. Yorulmazsın tabii, hedef tahtası ne zaman yenilenip yerine dönse oradaki siyah-beyaz yuvarlak şekiller form değiştirerek örümceğe dönüşüyor. Örümcek'e ateş ediyorsun ve her defasında tam alnından mıhlıyorsun herifi.

Şarjörü dolduruyorsun. Son atışlarını yapıyorsun. Son bir cinayet provası. Tek bir kurşun bıraktın. Çünkü tek kurşun yeter sana. Silahı pantolonuna sıkıştırıp poli-

gondan çıkmayı deniyorsun. O kadar kolay değil bu işler. Dedektör ötüyor. Namık geliyor o sırada. “Kaan Bey,” diyor. “Bir şey unuttunuz galiba.”

“Ahaha,” diye teatral bir kahkaha atıyorsun. “Nasıl gaza geldiysem...”

Pantolondan tabancayı çıkarıyorsun. Rafın üstüne koyuyorsun.

“Bir atışınız daha kaldı, isterseniz...”

“Yok, yok, acelem var şimdi.”

Poligonun otoparkındaki arabana hızlı hızlı yürüyorsun. Karga bokunu yemeden yeni suikastına hazırlanan psikopat bir tetikçi gibi kalkıp buraya geldin. Arabana oturunca telefonuna bakıyorsun, Asya’dan bir mesaj gelmiştir diye umuyorsun, gelmemiş. Kimseden ses seda yok. Menajerin de, bir avuç arkadaşın da seni kaderine terk etti. Ama bu çok iyi, çünkü şu an gerçekten yalnız kalman gerekiyor. Bu tek başına üstlenebileceğin bir görev.

Trol’ü bulacaksın, sonra da icabına bakacaksın.

Sabaha kadar uyumadın. Sahte bir profil açtın ve Kel Örümcek’in hesabını kurcaladın, adeta her mesajını didik didik ettin. Bir *influencer* gibi kendi hayatından bahsetmeye başlaması onun nerede oturduğuna, nerede çalıştığına dair açıklar vermesine neden oluyor. Muhtemelen Levent’te çalışıyor çünkü o semtteki bir trafik ışığının uzun sürmesiyle ilgili yaptığı beş şaka var. Hep aynı saatlerde, 11.00 civarı atılmış mesajlar. Ama orada o saatlerde yüzlerce kişi karşıdan karşıya geçiyor. Tam olarak hangi ışık, onu bilemezsin. O yüzden seçenekleri daraltman şart.

Nerede yaşadığı daha önemli. Sabah 09.30 civarında çok aktif. “Libadiye trafiğinde cinnet qeyfi” gibi içinde Libadiye geçen üç mesajını yakalıyorsun. Libadiye de neresi? Bakıyorsun, Çamlıca taraflarında bir semtmiş.

Mantıklı, çünkü akşam dönüş saatlerinde de Çamlıca Kulesi'ni saçma sapan şeylere benzetme furyasına katılmış (çok fırlama ya, vibratöre benzetmiş), demek ki o yöne dönüyor. Bir başka gönderisinde, "Her yol Dudullu'ya çıkar," diye yazmış, Dudullu'ya haritada bakıyorsun, Libadiye'ye yakın sayılır. Dedektiflik filmlerinde olduğu gibi o bölgeye bir çizgi çekiyorsun. Bir kere, "Bulgurlu blues," yazmış. Yediği bulgur pilavından memnun kalmadı herhalde. Hesabını karıştırmaya devam ediyorsun. "104D'yi Beklerken," diye yazmış, bir otobüs numarası olsa gerek, hattı inceliyorsun, doğru tahmin etmişsin, Dudullu'dan Avrupa yakasına geçen bir otobüs. Biraz daha tarıyorsun, bir rögar kapağının fotoğrafını paylaşmış, üstüne, "Kanalizasyonuma hoş geldiniz," diye yazmış. O kapakla her gün karşılaşılıyor olsa gerek, "Rögar kapağı bugün eğreti duruyor. Hayatım gibi," ve benzeri başka tweet'leri var. Örümcek, yanıtında aynı rögar kapağının fotoğrafını koymuş. Çok iyi iz sürüyorsun, seçenekleri epey düşürdün.

Şu bilgiler kesin: Kel Örümcek 09.00 ile 10.00 arası Dudullu tarafından Levent'e giden bir otobüse biniyor, beklediği durağın hemen önünde ona yeni tweet'ler için ilham veren bir kanalizasyon kapağı var.

Porsche'nle daha önce hiç gitmediğin Dudullu'ya gidiyorsun. Senin semtine benzemiyor burası, binalar aynı ama insanlar daha orta halli, daha geleneksel. Porsche arabanla çizdiğin hat boyunca her durağın yanında durup dörtlülerini yakıp inmen ve eğreti rögar kapağı araman fazlasıyla dikkat çeker. Arabanı bir otoparka bırakıp yürüyorsun. Dikkat çekmemek ve tanınmamak için önlem olarak şapka ve güneş gözlüğü dışında pandemi zamanından evde kalan siyah tıbbi maskelerden de takıyorsun. Bu maskelerin normalleşmesi iyi oldu.

Bu esnada akıl ediyorsun, telefonundaki sosyal med-

ya bildirimlerini açtın, Örümcek yeni bir mesaj girdiğinde hemen ekranına düşecek. Ensesindesin piçin!

Her durakta durup fotoğraftaki gibi eğreti rögar kapağı arıyorsun. Bilmediğin tanımadığın bu yerde, bu yabancı kalabalığın arasında dikkat çekmemeye çalışıyorsun.

İncelemelerinden sonra sıradaki durağa gitmek için taksiye biniyorsun, gideceğin adres sorulduğunda, “Sonraki durak,” diyorsun. Beş durağı denedin, henüz bulamadın. Hani neredeyse ahaliye, “Böyle bir rögar kapağı gördünüz mü?” diye fotoğrafını göstereceksin. Ya da rögar kapağı için kayıp ilanı vereceksin! Sabırla aramaya devam ediyorsun... Hangi semttesin onu bile bilmiyorsun. Ama, aha! Gerçekten de bir durağa geldin, tam önünde rögar kapağı var ve gerçekten de eğreti gibi. Neresi acaba burası? Bakıyorsun durağın adına: Bulgurlu yazıyor. Demek Örümcek “Bulgurlu *blues*” derken semtinden bahsediyormuş, biraz yaşadığın şehri tanısaydın bu sosyal medya dedektifliğinin daha kısa sürebilirdi!

Beyaz eşya vitrinine bakıyor gibi yapıyor, arada bir dönüp gözücuyla duraktakileri inceliyorsun. Üç muhafazakâr teyze, biri kara çarşafalı... Bu üçü olamaz. Bir aneyle küçük kızı, o ikisi de olamaz. Beyaz saçlı, tespihli, ekose ceketli amca... Mavi saçlı liseli kız, çantası rozetlerle dolu, üniversite öğrencisi bir kız, omzunda tüp şeklinde proje çantası... Bunların hiçbirisi olamaz. Saate bakıyorsun, 09.02. Kel Örümcek 09.15 civarında aktifleşiyor, demek ki o sırada durakta beklemeye başlıyor ve hem bekleyişini hem de otobüs yolculuğunu sosyal medyada takılarak değerlendiriyor.

Birkaç Kel Örümcek adayı durağa geliyor ama hepsini çeşitli gözlemlerle eliyorsun. Misal bir tanesinin yanında arkadaşı var, o olamaz. Neden bilmiyorsun ama şuna inanıyorsun: Kel Örümcek yalnız bir karakter olmalı.

Derken ideal bir aday fark ediyorsun. Durağın köşesinde, rögar kapağına yakın bir yerde sırtını durağın direğine yaslıyor. Zayıf bir genç. Yüzü bile zayıf, yanakları içe göçmüş. Ama bu çelimsiz, vitaminsiz hali fakirlikten değil, kötü giyinmemiş, tipi de hiç fena değil, beş-altı kilo alıp, saçına sakalına şekil verse yakışıklı bile denebilir. İnce parmaklarıyla cep telefonunda bir mesaj yazıyor ve o kadar hızlı tuşluyor ki parmaklarını göremiyorsun. Sekiz bacağına da kullanan bir örümcek gibi...

Parmakları durduğu anda telefonuna bildirim geliyor. Kel Örümcek'ten yeni gönderi! "İnsanlar bana yapay zekâda yapılmış gibi geliyor... Belki de öyledirler," diye yazmış. Rögar kapağı hakkında olsaydı "%100 o" derdin ama Dudullu-Levent hattı, rögar kapağı, paylaşılan mesajın zamanlaması... Bu üç faktör tesadüf olamaz ya! Karşı çaprazında Hamsi Bey diye bir balıkçı görüyorsun, Trol'ün eski mesajlarından birinde bahsi geçiyordu. Al sana bonus faktör. Tamamdır. Başardın, buldun trolünü!

Heyecanla zihnini karıncalanıyor, gerilim duygusuyla vücudun.

Çaktırmadan seyrediyorsun Örümcek'i. Bu muydu yani bunca zaman hayatı sana dar eden adam? Hakkında fetva verip, kitleleri arkasına alan, seni diri diri yakan bu muydu? Otuzuna bile gelmemiş, çiroz bir körpe. Senin yanında sinek sıklet bu. Hiçbir heybeti, karizması yok! Ne örümceği, ancak sinek olabilir.

Al sana, hak ettiğin lakap!

O sırada 104D durağın cebine yanaşılıyor, Sinek otobüs sırasına giriyor. Sen de otobüse paralel uzayan bu sıranın sonuna geçiyorsun. Genç adam otobüs kapısına yaklaştığı sırada kafasını çeviriyor, arkaya doğru bakıyor. Hemen başını eğiyorsun, şapkanın gölgesine sığınıyorsun. Kalbin güm güm atıyor. Ne diye dönüp sana doğru baktı acaba? Hissetti mi bakışlarını? Şapka, güneş gözlü-

ğü ve maskeye rağmen seni tanımış olabilir mi? Otobüsün içi kalabalık olduğu için sıra yavaş ilerliyor. Sinek birdenbire yine kafasını çevirip arkaya, sana doğru bakıyor! Anlaşıldı, bu ani bakışlarıyla kalbinin normal atmasına izin vermeyecek...

Tam otobüse binecekken yine aynısını yapıyor ve bu defa daha da fena, bir patenci gibi olduğu yerde hızla yüz seksen derece dönüyor, sırasını bırakıp arkaya doğru, sana doğru koşuyor!

Sen de refleksle sıradan yana kayıp gardını alıyor-sun. Kalbin ağzında atıyor, güm güm göğüs kafesine vuruyor. Öyle korktun işte.

Sinek sırayı teğet geçip gidiyor. Boşuna korktun, 104D'nin arkasına yanaşan yeni otobüse doğru koşmuş. 114A. O çok daha boş ve aynı yöne gidiyor. Tabii sen nereden bileceksin, sokaktaki insanın yaşam kavgasında çevirdiği numaraları, bir gram konfor farkı için neler yaptığını...

Hemen yavaş ve sinsi hareketlerle sen de o otobüse doğru yöneliyorsun. Örümcek'le arandaki mesafeyi korumak için önüne birkaç yolcunun girmesini bekleyip o otobüse biniyorsun.

Ama tabii hesaba katmadığın bir şey var: İstanbul-kart'ın yok. Kredi kartını çıkarıp cihaza tutuyorsun, ekranda kocaman bir çarpı işareti görünüyor ve bir uyarı sesi. Şoför, "Kredi kartı geçmez," diyor. Sen bütün otobüslerde kredi kartı geçiyor sanıyordun. Ama bu bindiğin otobüsteki bilet cihazı eski model. Sesini değiştirerek, "Birinden isteyeyim," diyorsun. Ön koltuktaki yemenili kadından rica ediyorsun, kadın isteksiz bir şekilde kartını uzatıyor. Bozuğun kalmamış, ne kadar tuttuğunu da bilmiyorsun. Kadına 50 lira uzatıyorsun. Tedavüldeki üçüncü en büyük banknot bu, herhalde bir otobüs bile-tinden çok daha fazlasını karşılıyordur diye düşünerek,

“Üstü kalsın,” diyorsun. Kadın pis pis bakıyor, çünkü arada bunu demeni gerektirecek bir fark yok.

Sinek, Örümcek, hangi böcekse artık otobüsün orta bölmesindeki köşeye poposunu yerleştirmiş sosyal medyada takılıyor. Sen en arkaya gidip onu oradan gözlemliyorsun. Genç trol, telefonunda içine girdiği dünyaya ısınlanmış, etrafındaki kalabalıktan kendini soyutlamış gibi. Bir kasiste dengesi bozulunca kafasını kaldırıyor ama ekrana bakmadan otomatik hareketlerle yazmaya da devam ediyor. Zayıf bir adam olabilir ama sağlıklı değil. Asya’nın dediği gibi kaderine lanet etmesini ve öfkesini başkalarından çıkarmasını “makul” kılacak bir engeli gözükmüyor. Yaptıklarının hiçbir mazereti yok.

Birkaç durak sonra otobüs tıka basa doluyor. Sokaktaki insanın her günkü çilesine hoş geldin. Onları canlandırmakla aynı şey değilmiş, değil mi?

Bir noktadan sonra otobüs o kadar doluyor ki binmek isteyen vatandaşlar arka kapılardan binmeye başlıyorlar. Sen kaçak girdiklerini düşünüyorsun ama hayır, oradan giren kişi otobüs kalktıktan sonra İstanbulkart’ını uzatıyor. Kart elden ele tüm o insan kalabalığını aşip şoföre kadar ulaşıyor, cihaza okutulduktan sonra tekrar elden ele en arkaya dönüyor. Kartın gidişi gelişi uzasa da hiç kimse şikâyet etmiyor, hiç kimse o kartı cebe atıp kaçmıyor ya da bu kaostan istifade ederek arkadan binip kartını uzatmadan kalabalığa kaynamıyor. Kapalı, açığı, yoksulu, varlıklı, genci, yaşlı, o tıklım tepiş otobüsün içinde türlü zorluklarla yolculuk eden herkes akıllarından geçen düşünceleri dondurup arkadan binen tanımadıkları yolcunun işi görülsün diye el birliğiyle yardım ediyor. Hiçbir dizide filmde böyle bir an görmedin. Oysa farklı sınıfların ve kültürlerin görece ahenk içinde yaşadığı, ülkenin eski zamanlarını hatırlatan basit ama güzel bir kolektif hareket. Belki filmlerinizde dizilerinizde

böyle birleştirici anları gösterseniz insanlar uzaklaşmak yerine birbirlerine yakınlaşırlardı.

Tabii ki rating'ler daha önemli bundan. Kavga, dövüş, entrika... Aynen devam.

Kırk dakika geçiyor, daha köprüye yaklaşmadınız bile, kim bilir daha ne kadar bu insan konservesinde yol alacaksınız... Şimdiden havasızlıktan ve dur-kalk'lardan çılgılık atacak kıvama geldin. Arada bir navigasyon uygulamasından yol durumuna bakıyorsun, yolun durumu kırmızının olabilecek en koyu tonuyla boyanmış. İçin daralıyor.

Yine de kendine atadığın dedektiflik rolü, klostrofobiyi unutturuyor sana. Gözün Örümcek'in üstünde.

Köprü trafiğinde Örümcek'in yüzü birdenbire sık-kın bir ifadeye bürünüyor. Sık-kın ifade büyüyor, telaşlı bir hal alıyor. Acil bir mesaj mı geldi, sosyal medyada bir haberle mi karşılaştı... Anlayamıyorsun. Direkt ona bakmıyor olsan yüzündeki ani değişimi fark etmezdin, ama eminsin, az önceki rahatlığında değil genç adam. Dışarıya bakmaya başlıyor, bir o tarafa bir bu tarafa. Sanki biri tarafından takip ediliyor mu diye etrafını kolaçan eden bir suçlu gibi. Ama bu trafikte mümkün değil ki bu... O yüzden görünmez bir cinden korkuyor gibi görünüyor. Soğuk terler döktüğünü görebiliyorsun, bir süre sonra alnını siliyor zaten.

Köprüyü geçer geçmez ilk durakta orta kapı önünde biriken kalabalığı zargana fiziğinden yararlanarak geçip aşağı iniyor. Sense arka kapının önünde olmana rağmen ondan geç iniyorsun. Başlıyor koşar adım yürümeye. Sen de peşinden.

Arada bir saatine bakıyor ve her baktığında adımları daha da hızlanıyor. Resmen kaldırımda yirmi metre arayla birbiriyle yarışan iki postacı gibi yürüyorsunuz. Ne bu saçmalık diye düşünüyorsun. Sıradan bir insan durduk

yere koşmaya başlamaz. Eğer acelesi vardıysa onu da en baştan belli eder. Durakta beklerken gayet sakindi...

Birden sağa sapıyor, avlu gibi bir yere giriyor, hemen sonra camiye görüyorsun. Tabii ya! Genç adam namaz kılmak için camiye giriyor. Frene basıyorsun. Sokaktaki kalabalıktan koptuğunuz için burada neredeyse baş başsınız. Caminin hudutlarına girmeden eğilip ayakkabını bağlar gibi yapıyorsun. Öyle ya, bir anda dönüp bakabilir, kendini kamufle etmen şart. Orada bir simit tezg hı var. Simit iden simit alıp onun yanında düşmanın n mazının bitmesini bekliyorsun.

Sonra çıkıyor camiden  r mcek. Tekrar otobüse binmeyeceğini anlıyorsun, Levent'e yürüme mesafesindediniz. Araya yirmi metre koyup takip ediyorsun onu. Yüz metre gittiniz gitmediniz, birdenbire duruyor. İlginç, çünkü bu da yazılı olmayan bir kuraldır, sokakta, özellikle işe gidiş ve eve dönüş saatlerinde hiç kimse birdenbire durmaz. Yavaşlayabilir, hızlanabilir, y n değiştirebilir, yüz seksen derece dönebilir ama duramaz. Kalp krizi geçirmiyorsa tabii.

Kaldırımın ortasında dimdik duruyor. Kalp krizi geçirmiyor, etrafı kolaçan eden kafa hareketlerinden belli. Seni fark etmiş olabilir mi? Belki de en baştan beri senden kaçıyordu! Birden hareketleniyor, hızlı adımlarla yürüyor. Işıklarda duruyor. Yeşil yanmasını beklemeden bulvarda karşıya geçiyor. Sana izini kaybettirmek için mi böyle riskli manevralar yapıyor? Ne yaparsa yapsın başarılı olamayacak. Koşuyorsun peşinden. Sen koştukça o daha da hızlanıyor. Derken caddedeki benzin istasyonu-na giriyor.

Sen de duruyorsun, pompaların orada nefesleniyorsun. Bekliyorsun onu. Üç dakika sonra elinde su şişesiyle çıkıyor. Birdenbire susadı ve su içmek için mi koştu?

şimdi de otobüsten en az üç durak önce inmemiş,

camide namaz kılmamış ve hiç koşmamış gibi aheste aheste yürüyor.

Tamam, sen de normal değilsin, poligondan tabanca çalıp adamı vurmayaı düşünüyordun, şimdi arkasından koşuyorsun. Ama o daha garip!

Levent'e geldiniz, burası Beşiktaş'tan Sarıyer'e uzanan bulvarın en işlek noktası. İstanbul'un iş merkezlerinden biri. Her yöne koşuşturan insanlar, onları taşıyan araçlar. Tam bir kaos. Bir minibüsün aynası Örümcek'in o çok beğenilen mesajındaki gibi gerçekten mucizevi bir şekilde kafanın bir santim yanından hızla geçiyor. Sonra bakıyorsun, Levent'teki trafik ışıklarında durmuş. Sen de peşi sıra. Bekliyorsunuz. Gerçekten de haklıymış, o şakalı mesajında yazdığı gibi oradaki yeşil ışığı beklerken yaşlandığını hissediyorsun.

Sonra güzel bir âna tanıklık ediyorsun. Sizin gibi yeşil ışığın yanmasını bekleyen iki genç yolun iki tarafından birbirine el sallıyorlar. Biri tesettürlü, biri açık, iki genç kız. Orada da bırakmayıp işaret dilinde konuşmaya başlıyorlar. Basbayağı akan trafiğe rağmen bulvarın iki tarafından birbirleriyle sohbet ediyorlar. Sağır dilsiz olsa gerekler. Anlamaya çalışıyorsun onları. Havadan sudan konuşuyorlar, kırmızı ışığın burada ne kadar uzun sürdüğünden konuşuyorlar, ülkenin halinden, sokak eylemlerinden bile konuşuyorlar, çantasındaki Pikaçu rozetini göstermesinden ve parmaklarıyla koşma hareketi yapmasından anlıyorsun bunu. Senin hep kaçındığın konuları herkesin gözü önünde sessizce ve özgürce konuşuyorlar. Ne kadar güzel, umut dolu bir an. Yeşil yandıktan sonra ortada buluşuyor, son birkaç kelam edip vedalaşıyorlar. Yine ne film ne dizi, hiçbir yerde görmediğin bir sahne.

Çünkü ne rating getirir ne festivalde bir ödöl.

Bu gençleri seyrederken neredeyse kaybediyordun trolü. Koşarak kalabalığa karışmadan yakalıyorsun onu.

Ara sokaktaki bir kahveciyi, bir lokantayı, bir tabelacıyı geçiyor ve bir kuru temizleme dükkânına giriyor. Kapı eşiğinde duruyorsun, içeriye kulak veriyorsun. Mağaza sahibi onu karşılıyor.

“Nerede kaldın Zafer?” Aha! Adını öğrendin!”

“Trafik vardı... Kaza olmuş köprüde,” diyor Zafer.

“Baktım, takip ettim,” diyor mağaza sahibi. Telefonundaki navigasyon uygulamasını gösteriyor. “Geçen gün de böyle yaptın,” diyor.

“Gerçekten tıkalıydı yol,” diyor tekrar, bu defa daha cılız bir sesle.

Zafer askılarda dizilmiş yüzlerce kıyafetten oluşan ve bir duvar gibi dükkânı ikiye bölen kıyafetlerin arasından arka bölmeye geçip gözden kayboluyor.

Örümcek bir şey gizliyor, diye düşünüyorsun. Düşmanın bir sırrı, bir zayıf karnı var. Asya haklıydı, bu tiplerin bir sorunu, bir eksiklikleri oluyor. O yüzden onu öldürmene ve cinayetden hapse girmene gerek yok.

Onu öldürmeden de yenebilirsin.

TROL, MESAİ SONRASI MAĞARASINA DÖNÜYOR

Zafer bugün Sezer Kuru Temizleme’de her zaman-
kinden daha fazla çalışmak zorunda. Çünkü on dokuz
dakika geç kaldı. Levent’te iş çok. Her köşe başında bir
iş kulesi yükseliyor burada, o kulelerde ofisler, ajanslar,
şirketler, içlerinde takım elbise giyen çok önemli insanlar
var. Tertemiz ve jilet gibi görünmeleri gerekiyor hep-
sinin.

Zafer onların kıyafetlerini yetiştirmek için yemek
molası dışında bir an bile durmuyor, makinelerin arasın-
da bir makine gibi çalışıyor. Akli sosyal medyada kalıyor
ama olsun. Öğlen yemeği arasında çoğunlukla yemek
yemeyip o zamanı gün içinde “trend” olan tartışmaları

okuyarak geçiriyor. Mesaisi boyunca da bu gündem başlıkları üzerine kafasının içinde beyin fırtınaları döndürüyor, bazen ses kaydıyla kendine not alıyor. Bir kıyafeti alıp, poşetleyip bir diğerini asarken, bir makineden diğerine koştururken, türlü solüsyonlarla türlü lekeleri kıyafetlere zarar vermeden çıkarmaya çalışırken ve son aşamada kıyafetleri ütülerken aklından o konular hakkında hesabında ne yazacağı geçiyor.

Zafer kıyafetleri hazırlarken Kel Örümcek akşam yazacaklarını hazırlıyor.

Eski işinde şartları daha iyiydi ama yapacak bir şey yok, buna da şükür. O işi kaybedişiyle ilgili bir pişmanlığı yok. Çünkü Zafer'in diğer hayatında, yani sosyal medyadaki hayatında çok güzel gelişmeler yaşandı. Kel Örümcek isimli hesabı yükselişe geçti. Maşallah her gün takipçi sayısı artıyor. Bu başarıda bir ünlüyle, aktör Kaan Balaban'la girdiği polemiğin kuşkusuz büyük payı oldu ama Zafer'e göre bu olay olmasa da eninde sonunda keşfedilecekti. Sosyal medyadaki o çok takipçili havalı sayfalardan geri kalan hiçbir tarafı yok ki. Tam aksine fikirlerinde, fikirlerini dile getirişindeki renkli üslubunda, pervasızca ona buna saldırışında ve şakalı gözlemlerinde başka hiç kimsede olmayan özgün bir parıltı var.

Mesela herkes Çamlıca Kulesi'ni elektrikli diş fırçasına, ocak çakmağına falan benzetirken bir tek Zafer'in aklından onu vibratöre benzetmek geçiyor. Biraz Freud okumuş olsa bu cinsel çağrışımların kökeninde bir sıkıntı olduğunu fark ederdi ama ne var ki şu hayatta kendi isteğiyle okuduğu tek kitap *Çavdar Tarlasında Çocuklar*. Salinger'ın kitabını baştan sona romanın kahramanı Holden Caulfield'a hak vererek okumuştur. Holden, "Sahtekâr heriflerden geçilmiyor ortalık," diyordu ya, aynen o işte! Zafer de trol kimliğiyle hayatın her alanına yayılan bu sahtelikle savaşıyor.

Zafer'in kuru temizleme mesaisi 21.30'da bitiyor ve savaşı başlıyor.

Sevdiği bir metamorfoz ânı var hayatında. Bütün gün dükkânda çalıştıktan sonra bindiği belediye otobüsünde yaşıyor bu an.

Önce pencere kenarındaki yerine kuruluyorsun, sonra telefonunu cebinden çıkarıp sosyal medyanın ışığında orada bir trole dönüşüyorsun. Parmak uçlarıyla ekranda sayfanı yönetmeye başlaman bir oyuncunun sahneye adım atmasına benziyor. Artık osun, Kel Örümcek. Önce sayfanın istatistiklerine bakıyorsun. Çok iyi görünüyor, müthiş bir ivmeyle yükselmeye devam ediyor rakamlar. Geçen gün paylaştığın Zebunküş kelimesi beklediğin ilgiyi görmemiş ama diğer mesajlarının görünürlükleri ve etkileşimleri inanılmaz. E tabii grafiklerinin coşmasında yine Kaan Balaban'ın büyük rolü oldu. Ana akışta sana doğrudan mesaj yazdı. Allah ondan razı olsun. Mesajı ilk gördüğünde gözlerine inanamamıştın, Balaban'ın @kelorumcek uzantısına mesaj atıp atmadığını üç kere kontrol ettin. Öncesinde de Balaban yazdıkları ve yaptıklarıyla ekmeğine yağ sürmüştü ama hep aradığın, hayal ettiğin etkileşimi asıl dün gece altın tabakta verdi.

Aslında Balaban'la ilk polemiginiz sonrasında sana gönderilen videoları paylaşp paylaşmamak konusunda tereddütlüydün. Ahlaken birinin özel yaşamına ait görüntüleri servis etmek senin gibi bir trole bile yakışmazdı. Yine de kenarda tutuyordun, hatta bir gün lazım olur diye altyazı bile döşemiştin. Ve dün gerçekten de lazım oldu!

Senin bir suçun yok. O kaşındı. Ha tamam, şu tiyatroda sus işaretiyle seyirciyi susturduğu sahneye manipülatif kurgu yapman gerçekten alçakça bir hareketti ama karanlık içgüdülerini her zaman zapt edemiyorsun. Do-

ğuştan trolsün, yapacak bir şey yok. Cenab-ı Hak seni böyle yaratmış. İçini müsterih tut. Bir günah varsa, o videoları gönderen kişilerin boynuna. Sen sadece aracı oldun.

Sonra olay beklemediğin ölçüde büyüdü. Resmen gazetelere haber oldunuz. Direkt-mesaj kutun ünlü gazetecilerin röportaj talepleriyle doldu. Tabii kimliğini gizli tuttuğun için bu röportaj tekliflerini görmezden geldin. Ne belli, o röportaj tekliflerinin tuzak olmadığı? Belki kimliğini öğrenmek için sana tuzak kurdular!

Muhtemelen yazdıklarından dolayı birçok kişinin hedefindesin. O yüzden kimliğini her halükârda koruman şart. Ha, geçmişe döner, yazdıklarını tek tek silebilirsin ama o zaman da kendine ihanet etmiş olursun. Şu an yürüttüğün bu anonim hesap şu hayatta senin varlığını anlamlı kılan tek şey. Zenginlerin kıyafetlerini tertemiz ve pürüzsüz kılmaktan daha önemli bir iş yapıyor-sun orada. Fikirlerini özgürce dile getiriyorsun ve mü-kemmel bir şekilde gizlendiğin için kendini parmaklıklar arkasında bulmuyorsun.

Sana trol demelerinden hiç rahatsız değilsin, tam tersine böyle demeleri hoşuna gidiyor, gururunu okşuyor. Lisede, üniversitede herkes kendini filmlerdeki, kitaplardaki elflerin, şövalyelerin, büyücülerin yerine koyarken sen hep çirkinlerle, kaba sabalarla, ucubelerle bağ kurardın. Onlar sahte gelmezdi sana, oldukları gibiydiler.

Kuzeyde troller, güneyde gulyabaniler, doğuda oniler, batıda golem, her coğrafyada sana benzeyen yaratıklar düşünmüş. Durduk yere kolektif hayal gücünün parçası olmadı ya onlar, hepsi insanın içinde bastırıldığı, bir yerlere kilitlediği arzuların yansıması. Çokbilmişlik, hilekârlık, töre tanımazlık ortak özellikleri, *trikster* deniyor onlara. Kutsal kitaplarda cinlerden *nefilim*'lere kafa karıştırma uzmanı iblislerden bol bir şey yok. Mitolojide

Loki'den Hermes'e Pan'dan Anansi'ye akıl oyunlarıyla meşhur, kandırıkçı tanrılar gırla. Sen de onları temsil ediyorsun ya da mantığa tapan modern yeni dünyada onların boşluğunu dolduruyorsun. Çünkü biri bunu yapmalı. Tek rahatsız olduğun konu, cahil insanların senin gibi trolleri şu diğer “trol”lerle karıştırmaması, hani siyasi partilerin güdümünde maaşlı ya da bedavaya çalışan tipler... Onlar trol değil ki. İllaki alegori kurulacaksa onlar ancak yarım akıllı ork ya da hazine düşkünü leprikon falan olabilirler.

Sen ve senin gibi troller bu sözde trollerin tam ter-sisiniz. Hiç kimseden para almaz, hiçbir gücün kuyruğu olmazsınız. Trollük, tüm bağlarını koparma amacı taşıyan bir düşünme biçimi. Kuralsızlığa biat, kaosa itaat. Hayatın normal akışını her anlamda kırma çabası. O hat hudut tanımayan mizah tarzınız da dilbilgisini kıran yazım şekliniz de bunun bir parçası. Spastik gibi yazmanın ne lüzumu var diyorlar. Yanlış! Grameri ve harflerin sırasını bozuyorsanız bir sebebi var. Düşüncelerini oldukları gibi, filtresiz dile getirmenin gerektirdiği bir dağınıklık o. Bazıları bilinç akışının bu en saf halini temsil eden üslubunuz için bayağı, adice, leş diyor. Saldırganlığınızın arkasında psikolojik semptomlar, sosyolojik sebepler arıyorlar. Oysa tüm düşünceler en başta öyledir, öfkeli, çirkin ve yamuk yumuk...

Kaldı ki, senin gibi birkaç trol var ki, yeri geldiğinde dilbilginizi konuşturabiliyorsunuz. Dün Kaan Balaban'a verdiği yanıtta Türkçe şovu yapmıştın mesela. Edebiyat öğretmeni annenin hayatındaki tek faydası bu olsun.

O tweet'ine dönüp bakıyorsun, beğeniler uçmuş gitmiş. Adamı resmen madara ettin. Kim bilir kaçınıcı kez.

Ama hak etti bunu!

İlk o morg sahnesini paylaştıktan sonra çenesini tutamadı bay kibir. Millete üstten bakan alıntı paylaşma-

lar, ayar veren açıklamalar falan. Sana uluorta söyledikleri de affedilmezdi. Sonuçlarına katlan bakalım şimdi.

Neyse, tüm bunlar senin için harika oldu; hem hesabın uçuşa geçti hem de kızlardan yana şansın açıldı. Hiçbir yerde fotoğrafın yok ama kızları resmen sosyal medya personanla tavladın. Ah bu kadınlar, nasıl da güvelerin ışığa çekilmesi gibi şöhrete çekiliveriyorlar. Neyse deme böyle şeyler, tut şu dilini. Yıllar sonra şeytanın bacağına kırdın, bozma gidişatı. DM kutunda sanal flörtleşmeler dönüyor, bir tanesiyle epey yakınlaştınız, sana güvendi ve *nude* bile gönderdi. Ama sen ona güveniyor musun? Gerçekten sevgili olursanız belki. Bak, dikkat etmelisin, buluşacağın ve sevgili olacağın kişi kimliğini açık etmemeli.

Bu, her şeyden önemli.

Yol açık, otobüs boş, köprü trafiği akıyor, sabahki gibi atak geçirmen için bir sebep yok. Sabah gerçekten kötüydü. Trafik sıkışınca, telefonda da o koyu kırmızı tonu görünce kendini zar zor attın dışarı. Neyse ki yakında cami vardı da, büyük bir sıkıntı çıkmadı. Bir süredir Cuma namazına bile gidemiyorsun, Allah affetsin. Ama camiler candır. 24 saat açık tuvaletleri var. Kiliselere de Tanrı'nın evi diyorlar ama böyle bir hizmetleri yok. Görmedin ama diğer tapınaklarda da bu hizmetin olmadığını duymuştun. Tapınakları yarıştıрма şimdi, günah. O ilk ataktan sonra o ikinci atak nereden çıktı, onu düşün. Peş peşe iki atak nadirdir. Gerçi bu sürpriz atağın sebebi muhtemelen o garip herifti. Senin peşinde gibiydi, güneş gözlüklü, şapkalı ve siyah tıbbi maskeli. Politikacıları hedef aldığın mesajlardan dolayı takip ediliyor olabilir misin? Birdenbire paranoyanı azdırdı o saçma tip. Muhtemelen yanlış alarmdı ama ikinci atağın tetikleyicisi oldu işte.

Tam o noktada karşı caddede benzin istasyonunu görmek iyi oldu. Şehir içindeki benzin istasyonları can-

dır. 24 saat açık tuvaletleri var. Orada sakinleştin, su aldın, ilacını içtin ve normale döndün. Bu atakların iyi bir yanı da var, bir süre atak geçirmeyeceğinin garantisi oluyorlar. Misal uzun süredir atak geçirmediysen aklının bir köşesinde atak gelir mi diye düşünüyorsun hep. Diken üstünde yaşıyorsun. Oysa şimdi rahatsın, en az iki gün atak stresi çekmezsın. Hem bugün anksiyeteni tetikleyecek bir şey de yemedin.

Sana *nude* atan kızla buluşsan mı acaba? Taş gibiydi fiziği. Aslında şu rahatsızlık olmasa kızlarla yakınlaşmak konusunda özgüven kazanacaksın ama o lanet şey seni hep aşağı çekiyor. Biraz da bu yüzden trol oldun zaten. Bu rahatsızlık yüzünden hayata karışmakta, sosyalleşmekte zorlanıyordun. Kendine trol bir kimlik edinip sosyal medyada bir hayat sürmeye başlayınca gerçek hayattan elini eteğini çektin, sosyalleşmeyi tamamen sosyal medyaya indirgedin ve zamanla bu yeni rolün, bu yeni oyunun müptelası oldun. Şimdiyse sadece bir müptela değilsin, daha fazlasısın, oyunun önde gelenlerinden birisin. Süper bir güç kazanarak süper bir kahramana dönüşmek gibi bir şey bu yaşadığın, ama tersinden: Süper bir rahatsızlık yüzünden bir trole dönüştün. En azından sıradan bir insan değilsin şimdi. Düşünsene, dev bir sıradanlığın sıradan bir parçası da olabiliirdin. O yüzden bazen bu rahatsızlığın lanet değil lütuf olduğunu düşünüyorsun.

Tamam, kes artık, düşünme bunları, aklına getirme onu. Karnındaki yabancıyı uyandırma. Geçirdiğin atak taze olsa da belli olmaz şimdi. Rahatlığın cılkını çıkarma. Sosyal medyaya odaklan. Takipçilerinin ekran başına geçmiş, atacağın mesajları bekliyorlar, onları daha çok bekletme.

Hakkında fikirlerini bahşedeceğin ilk konu, öğle saatlerinde alevlenen şu “Türkiyeli mi Türk mü” tartışması... Yine biri “Türkiyeli” demiş ve birileri kazan kaldır-

mış. Bu konuda söyleyecek bir sözün var elbet ve bu kimsenin hoşuna gitmeyecek. Sana göre dünyanın en saçma tartışma başlığı bu. Kelimelere en ufak özen göstermeyen, çoğu zaman onları yanlış kullanan ve imla hatalarıyla yazan bir halkın tamamen dille, harflerle, eklerle alakalı, bu kadar “niş” bir konuda kıyameti koparması ilginç geliyor sana. Türkiyeli denmesine kızan milliyetçiler, hep aynı argümanı tekrarlıyor, Fransız, Alman deniyor da, neden Türk demek ayıp oldu, diyorlar... Nasıl da işlerine yarayacak örneklerle savunuyorlar argümanlarını. Oysa, Çinli, Iraklı, Suriyeli... onlarca ülkenin insanına “lı-li” aitlik eki kullanılarak hitap ediliyor. Efendim neymiş, “Fransız sineması, Alman edebiyatı, İtalyan mimarisi deyip nasıl Türkiye edebiyatı dersiniz...” Yine aynı birkaç örnekten uzaklaşırsalar, Hollanda sineması, Norveç edebiyatı gibi örnekler de var ama işlerine gelmediğinden bunları göz ardı ediyorlar. Bir de genel kanının aksine Türkiyeli demek çok daha vatansever, bu yüzden de çok daha milliyetçi bir tavır gibi geliyor sana. İşte bu bakış açısıyla ezberleri bozacak mesajın kafanda oluşmaya başlıyor.

Günün bir diğer tartışma konusu sergi basan aktivistler. Yokoluş İsyanı isimli topluluğa (ki sırf bu isimden dolayı bile onlara sempati duyuyorsun) üye eylemciler yine büyük bir sanat galerisindeki meşhur bir tabloya boya fırlatıp, kendilerini duvarlara yapıştırarak iklim krizine dikkat çekmeye çalışmış. Çok garip, bir Allahın kulu şu gençleri savunmuyor. Ne sağcılar ne solcular ne yeşiller ne veganlar. Herkes onları kınıyor. Güya anarşist olan bazı ırkdaşın troller bile. Hayatında sergiye gitmemiş, tek orijinal sanat eseri almamış sanat yoksunları da hayatını iklim krizine, organik gıdaya, ekolojiye adanıyorlar da onları kınıyor. Kimseye yaranamıyorlar. Oysa tek yaptıkları meşhur bir resmin üstündeki korumalı camın

üstündeki kaplama camına boya sürerek küresel ısınmaya, kaynakların tükenişine, gezegenin yaklaşan ölümüne dikkat çekmek. Ama çöpleri kategorize etmek dışında bu yönde kılını kımıldatmayan tipler bu cesaret timsali gençleri hor görüyor. Ne için? Birkaç tablo camı için mi? Hayır, onlar da ne yaptıklarını bilmiyor ki. Her şey faso fiso. Yalan dolan.

Zaten o camların altındaki sanat eserleri de çok abartılmıyor mu? Orijinalinden ayırt edilemeyen yüzlerce taklidi ve reproduksiyonu olan eserler hepsi. Gezegenden daha mı değerliler?! Sanatseverlerin tabuları ve o tabulara sarılma halleri korkutucu geliyor sana. Dinsel bir tapınmadan farksız. Ama sonra dindarların kutsallarını küçümserler...

Tamam bu iki konu cepte. Yine farklı bir açıdan gördüğün ve özellikle bazı kesimleri çok sinirlendirecek fikirlerin var. İki tane zincirleme mesaj yazacaksın. İlkinde muhtemelen takipçilerinin yüzde yetmişinin tepkisini çekeceksin, diğerinde de yüzde otuzunun. İyi bir etkileşimle geceyi kapatırsın. Gelecek haftaya kadar 40.000 takipçiye ulaşmak gibi bir hedef koymuştun kendine. Bu iki konu başlığıyla elde edeceğin etkileşimlerle 50.000 bile hayal değil. Ama acele etme. Notlarını aldın, evde bilgisayarında bunları gönderi şablonuna sokarsın. Daha da önemlisi bilgisayarında IP'ni saklaman için çok daha güvenli programlar yüklü. Telefondaki kimlik koruyucu uygulamalara o kadar güvenmiyorsun.

Eve giriyorsun, annen, "Sen mi geldin?" diyor, "Benim, ben," diyorsun. Odana geçiyorsun, kapını kapatıyorsun.

Şimdi mağarasına sığınan bir trolsün. Modern dünyada bir insan gibi yaşıyor olabilirsin ama senin asıl doğan bu, asıl yaşam alanın burası. İzbe, karanlık bir kuytuda, kendinle baş başasın. Burada tamamen özgürsün,

modern dünyanın dizginlemeye çalıştığı o en gerçek duyguları serbest bırakabilirsin. Yalnızlığın, dışlanmışlığın, nefretin, hasetin, aşağılık kompleksin ve üstünlük merakın, sapıklığının, sadistliğinin ve mazoşistliğinin hepsi kabarıyor içinde. Zihnin onlarla parlıyor.

Mağaranın daha da kuytu yerine çekildin. En sevdiğin kayanın üstüne tüm ağırlığınla çöküyorsun. Gölgele-
rin altında bir gölgesin. Açıyorsun ekranını, bilgisayarın ışığı, mağarada yanan ateş gibi yüzünü aydınlatıyor. Dünyayı saran dijital ağın yarattığı bu diyarda sen bir trolsün ve burada güç sende!

Burada hiç kimse seni küçük düşüremez.

Hazırsın. İş kulelerindeki efendilerin, şatolarındaki hükümdarların, evlerinde aileleriyle mutlu mesut yaşayan insanların huzurunu kaçıracaksın. Rahatlarını bozacak-sın.

Avuçlarını ovuşturuyorsun, parmaklarını kütürdetiyorsun ve mesajlarını yazmaya başlıyorsun. Kaba ve hantal fiziğinden beklenmeyecek kadar incelikli bir iş bu, her sözcüğün, harfin, noktalama işaretinin yeri önemli. Tuşlara basıyorsun, taşlar yuvarlanıyor. Onların insanların tepesine düşecekleri ânı hayal ederek zevke geliyorsun... Mağaradaki ateş büyüyor, onun ışığı ve ısıyla güçleniyorsun. Bu gece bu diyar yine seni konuşacak; o trol, var ya o trol, diyecekler, yine yapmış yapacağını.

Birdenbire beklenmedik bir ses. Neydi o? Mağaranın dışından mı geldi? Uyanıyorsun. Bu bir bildirim. Gözlerine inanamıyorsun. Kaan Balaban'dan yeni bir mesaj.

İçin kıpır kıpır oluyor. Bu oyuncu bozuntusuyla girdiğin her polemikten büyük kazançlarla çıktın. Az önce hedefini 50K'ya yükseltmiştin ama şimdi daha da umutlusun. Artık 100K takipçi bile uzak bir hedef sayılmaz. Yalnız bir dakika, sana özelden yazmış. Gerçi bu da gayet iyi haber. Birebirde kuracağın bir diyalogun ekran

görüntüsüyle büyük bir sükse yaratabilirsin. Gerçekten troller diyarında krallığını ilan edebilirsin.

Bakalım ne yazmış... Açıyorsun mesajı.

“Sırrını biliyorum.”

Ne bu şimdi? Bu salak neden bahsediyor?

Hemen sonra yeni bir mesaj geliyor:

“Seni tanıyorum Zafer. Sezer Kuru Temizleme.”

Trol öfkeyle tuttuğu taşları sıkıyor, un ufak ediyor. Kalanları fırlatıyor etrafa. Sert adımlarla mağaranın içinde yürüyor. Yumruk atıyor mağaranın duvarına, dağ sarsılıyor. Ateşi bile görmek istemiyor canı. Basıyor yaktığı ateşe. Acıyla bağıyor.

Ateş sönüyor, kararan mağaranın dehlizlerinde trolün haykırışı yankılanıyor.

KAAN TROLLE VE ÖLÜMLE YÜZLEŞİYOR

Kaan Balaban, ipleri eline aldığından beri çok mutlu, dahası umutlu. İlk çabaları hep boşunaydı, bunu kabul ediyor artık. Önce düşünceyle, başkasından, Kafka’dan alınıladığı bir düşünceyle karşılaştığı trol saldırısını durdurabileceğini sanmıştı, ne oldu, tabii ki her şey daha kötü oldu; sonra sözle, açıklama yaparak problemi çözebileceğini düşündü, kötüye gidiş devam etti; son olarak iletişime geçmeyi denedi, her şey daha da felaket bir hal aldı. Düşünce, söz ve iletişimle konuyu çözmeye çalıştığında hep duvara tosladı. Ama ne zamanki eyleme geçti, işte o zaman işler değişti. Rahat koltuğundan kalktı, konforlu evinden çıktı, lüks arabasından indi... ve ta ta!

Şimdi kozlar sende. Örümcek’i tanıyorsun, nerede oturduğunu, nerede çalıştığını, adını, sanını, hepsini biliyorsun. En güzeli de onun bir açığını yakaladın. Bir zayıf karnı var ve sen onu bulmaya çok yakınsın.

Otobüsten niye apar topar indi ve önce camiye, sonra benzin istasyonuna neden koştu? Patronundan gizlediği şey ne?

Bunun ne olduğunu bilmiyorsun. Ama bulacağın-
dan eminsin. Açtın sosyal medyayı, girdin Kel Örüm-
cek'in sayfasına. Onu kendi silahıyla vuracaksın.

Bu defa yanıtlar kısmını açıyorsun. Böylece hem kendisinin yazdıklarını hem de başkalarına yazdıklarını görebileceksin. Sayfayı aşağı kaydırıyorsun. Hedefin so-
nuna kadar gitmek, yani adamın en başta yazdıklarına dönmek. Tam olarak ne aradığını bilmiyorsun ama içinden bir ses bu taramayla bir ipucu elde edebileceğini söylüyor.

Sekiz dakika süren bir kaydırmadan sonra sekiz sene öncesine, trolün ilk mesajlarına dönüyorsun. Son derece sıradan gönderilerle sosyal medya macerasına başlamış Örümcek. Birkaç kere alışveriş sitelerini şikâyet etmiş. Sinema bileti, konser bileti kovaladığı kampanyalara katılmış. Derken fiyat bilgisi istediği bir mesaj görüyorsun, "İşlem ücreti nedir?" diye soruyor. Mesaj attığı yere bakıyorsun ve şaşırmadan edemiyorsun: Hacamat ve Hirudoterapi Tedavi Merkezi. Bu neymiş, diye açıyorsun, hacamat bildiğin o eski, kocakarı tedavisi, bardak gibi bir objeyle vücutta belli bir bölgeyi vakumlayarak kan çekme yöntemi. Hirudoterapi ise bakma bu yeni modern ismine, bildiğin sülük tedavisi. Hurafeyle karışık o eski tedavi yöntemlerinden biri, bu defa bardağın içine sülük de konuyor. Sülük oradan hastanın kanını emiyor. Amaç kan dolaşımını hızlandırmak, toksinleri atmak.

Demek ki Örümcek bir hastalığandan dolayı kendini sülüklere emdirtiyor, diye düşünüp gülüyorsun. Zihninde taştan cildiyle bir trol canlanıyor, üstünde sülükler dolaşıyor. *Oh canıma değsin!*

Taramaya devam ettikçe Kel Örümcek'in akupunk-

tur, reiki, hipnoz gibi çeşitli tedavi imkânları sunan merkezlerle irtibata geçtiğini ya da onların mesajlarını paylaştığını görüyorsun. X'ten iletişime geçtiği bir sağlık merkezinin Google yorumlarına bakarken Zafer Eryürek isimli bir kullanıcının yorum yaptığını görüyorsun, “modern dolandırıcılık” diye başlık atarak tecrübesini yazmış. Profil fotoğrafında ters bir şehir silueti var. Türkçesi düzgün, seçtiği kelimeler özenli, üslup o bildiğin, tanıdığın üslup. Düşmanının soyadını da öğrendin. Onun hakkında edindiğin her bilgi iştahını artırıyor ve sonuca yaklaştığın duygusunu güçlendiriyor. Diğer Google yorumlarından manyetik stimülasyon tedavisi, biyorezonans gibi alternatif tıp yöntemlerine de başvurduğunu anlıyorsun. Bir çaresizliği var belli ki. Trolün zayıf karnına yaklaştığını hissediyorsun.

Derken bir siteden deniz yosunu satın aldığını, sonra da sitenin yorumlarında, “Yalan dolan,” diye yazdığını görüyorsun. Bir insan neden deniz yosunu alır ki, ondan nasıl bir sonuç bek... zihninde deniz kıyısına inen bir trol canlanıyor, kayaları ittirip yosunları çiçek gibi koparıyor dev mahlukat. Başlıyor onları hapur hupur yemeye.

Hemen inceliyorsun bu ürünü. Meğer Atlantik Okyanusu'nda yetişen, çok fazla vitamin ve mineral içeren özel bir yosunmuş. Özellikle spastik kolon hastalarının son yıllarda bununla şifa bulduğu yazıyor bir yorumda.

Hop, hop, dur orada. Spastik kolon. O da ne? Hemen inceliyorsun. Huzursuz bağırsak sendromu diye geçiyor, sık kullanılan kısaltması da IBS, baştaki I, hastalığın İngilizce adı olan “irritabl”dan geliyor. Karın ağrısı, ishal ve kabızlık gibi semptomlarla kendini gösteren bir sindirim sistemi rahatsızlığıymış. Sebepleri arasında bağırsak kaslarının kasılma şeklindeki anormallikler, beyin ve bağırsak arasındaki iletişim sorunları gibi faktörler var. Stres, beslenme bozuklukları ve gıda intoleransı has-

talığın tetikleyicileri arasında. Anladığın şü; tuvalet alışkanlıklarında kaos çıkararak yaşam kalitesini altüst eden bir illet bu. Genetik olduğunu da söyleyen var, tamamen psikosomatik olduğunu da. Kirsten Dunst gibi birkaç ünlü oyuncunun bu hastalıktan mustarip olduğunu okuyorsun. Kadınlarda daha yaygın olmakla birlikte, erkeklerde de sıklıkla görülüyor. O erkeklerden biri de Ingmar Bergman'mış. Usta yönetmen otobiyografisinde "vücudunuzun en hassas bölgesinde bir şeytan barındırmaya benziyor" diye yazmış ve en sevdiği filmi *Kurtların Saati*'nde Kurt dediği bu meretin metaforuymuş. Sanat sinemasının o en saygın yönetmeni olmadık yerlerde altına yapıyormuş, bu yüzden utanç, aşağılanma ve tiksinti duygularının gölgesi altında yaşamış hep. Kurt Cobain'in de bu hastalıkla mücadele ettiğine, hatta uyuşturucuya başlamasına ve intiharına IBS sancılarının sebep olduğuna dair yorumlarla karşılaşılıyorsun.

Konuyla ilgili forumlara giriyorsun. "Allah düşmanıma vermesin," en sık gördüğün yorum. Biri insanı eve hapsettiğinden bahsediyor, bir diğeri her gittiğin yerde önce tuvalete bakınmana neden olan bir tür lanet diyor.

Gülümsüyorsun. Hatta basbayağı yüksek sesle gülüyorsun. Zafer'in o gün neden otobüsten apar topar indiğini, camiye koştuğunu, sonra da benzin istasyonuna depar attığını anladın. Camiye namaz kılmaya gitmedi, benzin istasyonuna da su almaya... Tuvalete gitti Örümcek.

Trolünün zayıf karnı, karnıymış! Hiç güleceğin yoktu.

Hayatına musallat olan, ne desen mangalda kül bırakmayan, her şeyin en iyisini bilen trol, bir çocuk gibi kakasını tutamıyor.

Şimdi yaktım çıranı Örümcek.

Sosyal medyada Örümcek'in sayfasına giriyorsun, ona direkt-mesaj atıyorsun.

"Sırrını biliyorum," diye yazdın.

Mesajını okur okumaz, ikinci mesajını yapıştırıyor-sun: “Seni tanıyorum Zafer. Sezer Kuru Temizleme.”

Örümcek bir süre sessiz kalıyor.

Sonra mesaj geliyor, “Ne istiyorsun?” diye yazmış.

İstediğin kadar koza sahip ol, tehlikeli sulara girdiğini fark ediyorsun. Hızlı oynaman gereken bir satranç oyunundasın. Onun zekâsını küçümseme. Yazdığın mesajların ekran görüntüsünü çekip paylaşma olasılığı olduğunu da aklından çıkarma. İstediğin şey seninle uğraşmayı kesmesi. Bir de tiyatro videosunda montaj yaptığını itiraf etmesi.

“Sadece ateşkes istiyorum,” diye yazıyorsun. Güzel. “Bir de o videonun orijinalini paylaşmanı. En azından o genci susturmadığımı görülsün.”

Gözün sayfada, ne yazacak acaba... O sırada Gülin arıyor. Hep de böyle zamansız arar. Meşgule atıyorsun, gözün mesaj kutusunda. Nihayet “Kel Örümcek yazıyor...” ibaresi görünüyor, o hareketli noktaların kesintili olduğunu fark ediyorsun. Rakibin tereddütlü. O kadar yazdı ve sonunda tek kelimelik bir soru cümlesi çıkıyor: “Karşılığında?”

“Susacağım. Kim olduğunu söylemeyeceğim, siber suçlar bürosuna vermeyeceğim. Ve sırrın bende kalacak,” diye yazıyorsun.

“Sır derken?”

“Neden doktor doktor gezdiğini, hurafelerde çare aradığını biliyorum.”

Bir süre bir şey yazmıyor. Sonra, “Beni tehdit mi ediyorsun?” diyor.

Bu soruyu dikkatli yanıtlaman lazım. Derken telefonun çalıyor. Korkuyorsun, telefon numaranı da mı biliyor yoksa? Arayan annen. Açmıyorsun telefonu. Konstrasyonunu bozamazsın.

Sorduğu sorudan trolün korktuğunu seziyorsun. Biraz sert çıkışabilirsin. “Sen beni nasıl küçük düşürdüysen ben de seni öyle düşürürüm. Herkes öğrenir.”

Uzun bir sessizlik oluyor. Şantaj dili kullandın, hatalı oldu. Silsen mi acaba? Hayır, hayır, böyle iyi. Blöf yapmadığını anlasın. Bir dakika geçti, hâlâ “Kel Örümcek yazıyor...” ibaresi görünmüyor. Görünmez tabii, kara kara ne yazacağını düşünüyor. Köşeye sıkıştı. Bu satranç müsabakasında şah mat yapan sen oldun.

Beş dakika geçti, hâlâ yanıt yok. Annen yeniden arıyor. Şimdi açabilirsin.

Açtığın anda, “Ah oğlum duydun mu?” diyor annen. Sesi ağlamaklı.

“Neyi anne?”

“Adil...” diyor, hıçkırıyor, “Adil’i kaybetmişiz.”

“Ne diyorsun anne?”

“Sorma be oğlum. Akciğerinde emboli mi varmış, ben de anlamadım. Ah ya. Nasıl da severdik. Sana da çok yardımı dokundu, sağ olsun... Baban şokta şimdi.”

Sen de şoktasın. Sosyal medyadaki direkt-mesaj kutusundan ana akış sayfasına dönüyorsun. Annenin yanlış bir duyum aldığını umarak aşağı kaydırıyorsun. Hemen peş peşe iki mesaj görüyorsun, ilki oyuncu bir dostundan, ikincisiyse bir haber sitesinden.

“Alacağın olsun Adil! Üç aydır doktora görün diyor-duk, dizi çekimleri ve atölye çalışmalarından dolayı zaman bulamamıştı. Ah benim inatçı, fedakâr dostum...”

“Türk tiyatrosunun ve sinemasının değerli oyuncularından Adil Tekinalp vefat etti. Dün gece aniden rahatsızlanan sanatçı tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Cenazesi yarın ikindi namazıyla Zincirlikuyu Mezarlığı’ndan kaldırılacak.”

Ölümün aniliği ve kesinliği çarpıyor suratına. Al sana *in-yer-face*. Değiştirilemez, geri dönülemez, eğip

bükülemez tek gerçek. Hayatta başka hiçbir şey sonu kadar mutlak değil.

Hayat, noktası konunca silinen bir cümle.

Bir cümle hikâyeye hizmet etmiyorsa silinir. Bu nasıl bir hikâye ki her cümlesi silinip duruyor?

Boş ver şimdi bu hikâyeye hizmet etmeyen düşünceleri. Adil öldü. Son görüşmenizi hatırlıyorsun, değil mi? Sana destek için oyununa gelmişti, kuliste her zamanki babacanlığıyla kocaman sarılmıştı sana. “Sen Brecht oynarsın da ben gelmez miyim?” demişti. Sen ne yaptın? Oyun sırasında öksürdü diye gönül koydun, tebrik mesajını yanıtlamadın. “Geçmiş olsun abi, bir doktora görün,” bile demedin. Akciğerinde emboli atmış. Yeni bir kelime öğrendin, yarın cenazede cümle içinde kullanır durursun.

Bu, bu hiç olmadı. Hayattaki önceliklerin bir anda değişti. Trolde neden yanıt gelmedi, neler planlıyor gibi soru işaretlerin, yazışmanızı ekran görüntüsüyle paylaşp bir tur da onun üzerinden seni maskara ederse ne yaparım, tüm o boktan dertlerin hiçliğe karıştı. Hayatta ölüm varken tüm bunların ne önemi var? Ne olacaksa olsun.

O sırada bildirim sesi geliyor. Hemen oturuyorsun bilgisayarının başına. Kel Örümcek, “Anlaştık, ateşkes şartlarınızı kabul ediyorum. Sadece yarın öğlen, yüz yüze görüşmek isterim,” diye yazmış.

Sonra da eklemiş, “Bu arada başınız sağ olsun.”

KAAN TROLLE

KAHVE İÇİYOR

Büyük gün geldi çattı. Öğlen trolle buluşacaksın, sonra ikindi namazıyla Adil Baba’yı uğurlayacaksın. Önce müzakere, sonra cenaze.

Otoparka iniyorsun. Tahmin ettiğin gibi uzayan ve

budanmadığı için dallanıp budaklanan dal, mahalledeki kuşları adeta mahallede açılan yeni umumi tuvalete davet etmiş ve onlar da Porsche'nin tabiri caizse ağzına sıçmışlar. Bu arabayla mı gideceksin şimdi iki kritik etkinliğe?

Mecbursun. Kanyon AVM'ye park edersin, orası iki etkinliğin orta yerinde. Kimseler görmez.

Simsiyah giyindin, şapkan da güneş gözlüklerin de masken de siyah. Yol boyunca aklından Kel Örumcek'le kuracağın olası diyaloglar geçiyor, farklı senaryolarda ne yaparsın, ne dersin, kafanda replikler dönüp duruyor.

Sezer Kuru Temizleme'nin yakınındaki *Heat Cafe*'de buluşmak üzere sözleşmiştiniz. Kafeyi buldun. İçeri girerken deplasmanda maça çıkar gibi hissediyorsun. Çok geçmeden onu görüyorsun. Köşede bir masada oturmuş bekliyor. Celladın o, dizi oyuncusu Kaan'ı infaz eden adam. Ama kukuletası olmadan ne kadar da masum görünüyor. Göz göze geliyorsunuz. Seni tanıyamıyor. Maskeni çıkarıyorsun.

Zafer'in gözleri bir aydınlanmayla parlıyor, tuttuğun maskeyi göstererek, "Bi' dakika! Geçen günkü adam... sizdiniz..." diyor. Demek ki geçen gün fark etmiş seni ama tanıyamamış.

Gülümseyerek başını sallıyorsun. Maskeni ceket cebine sıkıştırıyorsun. Tokalaşıyorsunuz. Elleri zayıf ve soğuk.

"Peki nasıl buldunuz beni?"

"İz sürdüm," diyorsun, oturuyorsun yavaş yavaş.

"Vay be. Valla helal," diyor. Böyle demesi hoşuna gidiyor. Seni bugüne kadar her yönden hakir gören birinden takdir görmek iyi hissettiriyor.

"Zorladın beni," diyorsun, iade-i iltifat olsun istedin. Diplomasi gereği.

Buluşmanın ev sahibi olarak, "Ne içersiniz?" diye soruyor.

“Filtre kahve,” diyorsun. “Sade, lütfen.”

“Ben buranın kahvesini çok seviyorum. Çok farklı çeşitleri var, menüye bakın isterseniz.”

“Teşekkürler, filtre yeterli.”

“Harika, ben alırım. Self servis burası,” diyor, hızla ayağa kalkıp baristaya doğru yürüyor. Fazla centilmen ve pozitif davranıyor, bir taktik mi acaba. Baristadan kupaları alırken, dönüyor, “Şeker?” diye soruyor.

“Kullanmıyorum.”

Kahveleri tepsiyle getiriyor. Nazikçe önüne koyuyor.

İlk yudumunu aldıktan sonra, “Nasıl?” diye soruyor.

“Güzel,” diyorsun, gerçekten güzel çünkü. Sevdiğin gibi sert. Sıcaklığı da ideal.

“Sevindim. Bu defa memnun kalmanıza sevindim.”

“Anlamadım?”

“Aa, siz beni tanımadınız.”

Ne diyor bu şimdi?

“Nasıl yani?”

Gülümsüyor genç.

“Böf burgonyon,” diyor.

“Ne?”

“Off yine yanlış telaffuz ettim değil mi? Bif börgür-
yon... büf bürgonyon...”

Ha siktir! Bu o. Oregon’daki Fransız lokantasındaki garson.

“Sen? O garson.”

“Evet,” diyor gülümseyerek. “O gün kovulmasına neden olduğunuz garson.”

“Ne?” Dün gecedен beri kafanda dönen duran hiçbir senaryoda bu yoktu.

“Bilmiyor muydunuz? O gece sizden sonra işten çıkarıldım.”

“Ben şey... çok özür dilerim. Gerçekten bilmiyordum...” Sesin üzgün çıkıyor, çünkü gerçekten üzüldün.

O güne geri döndün, hayatının değiştiği gecenin biraz öncesi. Sipariş sırasında haşladığın garson. Bakmamıştın bile gence, göz teması kurmamak için pembe dizi oyuncuları gibi başka taraflara bakmıştın. Sadece arkasından görmüştün, başgarson onu fırçalarken kafasını o kadar eğmişti ki, arkadan başsız bir adam gibi görünmüştü.

“Nasıl ya, nasıl böyle bir şey yaparlar...” diye sayıklıyorsun.

“Sizin gibi değerli müşterilerinin görüşlerini önemsiyorlar.” Tonlamasıyla “değerli”nin altını muzipçe çizdi.

“Bilsem önlerdim, gerçekten, inan buna izin vermezdim. Kimsenin ekmeğiyle oynayacak biri değilim.”

“Bir daha uğradınız mı oraya peki?”

“Şey, hayır.”

“Umursuyor olsaydınız, bi’ bakardınız en azından.”

“Aklımın ucundan bile geçmedi böyle bir şey olacağı.”

“Sorun belki de bu.”

Yüksek sesle düşünüyorsun, “O zaman,” diyorsun, “sen o gece, benden intikam almak için bunu yaptın?” Sesin biraz sert çıkıyor.

Kafasını tuhaf bir şekilde sallıyor Zafer, “Yani, bu biraz yoruma açık. Evet, şu doğru: Size bilendiğim için dizinizi izledim, yoksa benim izleyeceğim bir şey değil tabii ki. Ama o sahne bir şekilde karşıma çıksa ve önceden sizinle bu olayı yaşamamam da aynı şekilde paylaşırdım.”

Oyunculuğunu yine aşağıladı ama sakın ol. Diplomasiyi sürdür.

“Ben, şey, yani ne desem boş ama gerçekten özür dilerim. Keşke yapabileceğim bir şey...”

İlk defa sözünü kesiyor. “Özür dilenecek bir şey yok. Sonuçta her şerde hayır vardır. Tamam yeni işim o kadar iyi değil, Oregon’da çalışmak keyifliydi, maaşı yüksekti, daha az çalışıyordum. Ondan sonra yine esnaf lokantalarına düşemezdim. Sektör değiştirdim. Dahası, tüm bun-

lar Örümcek'e yaradı. Takipçilerimi bir türlü artıramıyordum, sayenizde fenomen oldum."

Acı kahvenden bir yudum daha alıyorsun. Ve acı bir gülümsemeyle, "Neticede işinden olan ben oldum," diyorsun.

"Takdiri ilahi," diyor.

Ciddi mi, ironi mi yapıyor, ayırt edemiyorsun.

"Ben özür dileyecek bir şey yapmadım," diye ekliyor, aşırı bir gurur tonu var sesinde. Sen özür diledin ama o dilemedi, bir de diklenir gibi bunu vurguluyor. Sana hâlâ bir kin beslediğini hissediyorsun. Zebunküş kelimesini paylaşırken de seni hedef almıştı muhtemelen, taşlar şimdi yerine oturdu.

"Tekrar başınız sağ olsun bu arada," diyor. "Sevdiğim bir oyuncuydu Adil Tekinalp."

"Sağ ol," diyorsun.

"Nesli tükenen gerçek oyuncularlandı. O kuşaktan sonra meydanı boş bulan kendini oyuncu sandı," diyor, dik dik bakıyor sana. Buluşmanız biraz sakat bir hal almaya başladı. Ama sakın ol, alttan al.

"Yani elimizden geleni yapıyoruz."

"Siz," diyor, "siz ne yapacaksınız şimdi, sektör değiştirmeyi düşünüyor musunuz?"

Yutkunuyorsun. Celladın sanki astığı kişinin ölüp ölmediğini test eder gibi. Ne sektör değiştirmesinden bahsediyor!

"Zaten ara vermeyi düşünüyordum," diyorsun.

"Ara verdikten sonra?" diye soruyor. Bu trol bozuntusu gerçek hayatta da aşırı sinir bozucu!

"Oyunculuğa geri döneceğim," diyorsun, kendinden emin.

"Tavsiye etmem," diyor, kendinden emin. Bak sen şu küçük hadsize! İhtiyin acı kahveyi herifin yüzüne boşaltasın geliyor ama tutuyorsun kendini. Konuşmuyorsun.

“Yani, sizin satışınız güçlü. Pazarlama olabilir, ne bileyim emlak... Oralardan yürüyebilirsiniz,” diye devam ediyor. Şaka gibi!

“Dediğim gibi, oyunculuğa döneceğim. Sahnelere, setlere.”

Örümcek gülümsüyor. “İyi şanslar,” diyor, hıhlayarak.

Gülümsüyorsun sessizce. Aklından geçenleri söyleyemezsin. Beynindeki ilgili bölgeyi ve motor korteksi dizginlemek için müthiş bir direnç gösteriyorsun, dil, çene ve gırtlak kaslarına giden sinyalleri durdurmaya çalışıyorsun ama nafile.

“Sen de hastaymışsın,” diyorsun. Ağzından bu çıkıyor. Onca diğer olasılıktan daha iyi olsa da yine de diplomasi adına talihsiz. Kahveyi yüzüne boşaltsan daha iyi olabilirdi.

“Hastalık değil, rahatsızlık.”

“Her çareyi denemişsin.”

“Öyle oldu.”

“Geçmiş olsun,” diyorsun. “Gerçi ömür boyu çekiliyormuş.” Alaycı bir gülümsemenin dudaklarına konmasını engelleyemiyorsun.

“Sık görülen bir rahatsızlık bu. Beş kişiden birinde var. Herkes farklı farklı yaşıyor,” diyor.

“Öyledir, eminim.” Alaycı tonunu gizleyemiyorsun.

“Stres hepimizde arızalara neden oluyor. Kiminde migren kiminde reflü kiminde bu.”

“Evet, tabii.”

“Sadece yaşayan bilir.”

“Allah kurtarsın.” Yine alaycı tınladın.

“Sizin...” diyor, bir an küfredecek sanıyorsun, “Cenazeye yetişmeniz gerekiyor değil mi?”

“Evet, evet. Doğru, kalksam iyi olacak,” diyorsun.

Saatine bakıyor, “Ben de mesaiye dönsem iyi olacak,” diyor. “Nasıl gideceksiniz?”

“Yürüyeceğim.”

“Mantıklı. Mezarlıkta park yeri bulamayabilirsiniz.”

Artık geyik muhabbetini kesip kalkmadan önce buluşmanın asıl amacına dair de konuşmalısınız. “O zaman birbirimizi anladık ve bu iş kapandı, diye düşünüyorum, değil mi?” diyorsun.

“Evet, evet, çok iyi anladım.”

“Videonun orijinalini paylaşacaksın yani?”

Kel Örümcek, ceketinin iç cebinden telefonunu silah çıkarır gibi çıkarıyor.

“Hazırlamıştım gönderiyi.” Gösteriyor sana ekranını. “Videoyla biraz oynamış olabilirim,” diye yazıp ağzıyla elini tutan emoji koymuş, altında da videonun orijinali.

Bir özür vb. yok ama senin için yeterli bu paylaşım. En azından o gence bir ayıp etmediğin anlaşılır. “Tamamdır,” diyorsun, o da Gönder’e basıyor.

Kalkıyorsun. En baştaki centilmen adama dönüşüyor yine, kalkıp sandalyeye astığın ceketini sana giydiriyor.

“Öyleyse,” diyorsun. “Artık birbirimizin hayatlarından çıkıyoruz.”

Elini kaldırıyor. “Aynen öyle,” diyor.

El sıkışıyorsunuz, ateşkesi imzalar gibi.

KAAN CENAZEYE GİDİYOR, MEZARLIKTA KENDİNE YER BAKIYOR

Şapkanı göz hizasına indirip Levent’ten Zincirlikuyu’ya doğru yürüyorsun. Maskeni bulamadın ama, kafe- de düşürmüş olmalısın. Zaten taksan da mezarlıkta çıkacaktın, cenazeye geldiğini, insan içine çıkmanı engelleyebilecek tüm ifşalara rağmen ustana veda görevini yerine getirdiğini görsün insanlar.

Neyse ki Levent’in telaşlı kalabalığında kimse seni tanımıyor.

Yürürken Örümcek'le görüşmen hakkında kendine geribildirimde bulunuyorsun. Gayet iyi geçtiğini düşünüyorsun. Alacağını aldın. Sosyal medyaya bakıyorsun, Kel Örümcek'in orijinal videoyu paylaşmasına gelen yorumlar, "İlahi Örümcek!", "Senden korkulur valla" tadında. Bir tane "Kaan Balaban'ın hakkına girmişsiniz, bir de pişmiş kelle gibi sırtıyorsunuz" diye bir gönderi var. Epey beğenilmiş. Uğradığın haksızlığı gören ve seni destekleyen bir azınlık da var yani. İşte böyle böyle, ufak ufak algı senin yönünde değişecek. Tam gayret çalışırsan yaşananları unutturabilirsin, yavaş yavaş setlere, sahnelere dönebilirsin. Zaten ne derler, Türkiye'de her şey olabilirsin, rezil olamazsın.

Zincirlikuyu Mezarlığı'nın büyük harflerle yazılmış "HER CANLI ÖLÜMÜ TADACAKTIR" yazısının altından ölülerin istirahat yerine giriyorsun. Burası orta büyüklükte bir üniversite kampüsü gibi. Camiye mesafe var, mezarlığın yılankavi yollarında yürüyorsun. Gerçekten de sanat camiası Adil Baba için mezarlığa akın etmiş, yol boyunca meslektaşlarını görüyorsun, onlar da muhtemelen seni görüyor ama görmezden geliyorlar. Geçmişte kadına tacizden "iptal" edilen ve "iptal"i zaman aşımına uğradıktan sonra işe geri dönen bir erkek oyuncu, adını bile bilmiyorsun, üstelik hiç de sevmezsin, sana başıyla selam veriyor. Ne yani, hiçbir şey yapmadığın halde bu adamların ligine mi düştün? Mecbur, selamına karşılık veriyorsun. Allah seni bildiği gibi yapsın Kaan Balaban.

Camiye geldin, etrafta çok sayıda kamera ve fotoğraf makinesi var. İyice şapkanın altına giriyorsun, kalabalığa karışarak paparazzi ordusunun radarından kaçıyorsun. Birkaç eski arkadaşından sert bakışlar yakalıyorsun, birkaç eski arkadaşınsa hiçbir şey olmamış gibi selam veriyorlar, "Başımız sağ olsun," diyorlar. Küçük bir yas çemberinde senin kuşağından bir oyuncu, "Bir devrin sonu," diyor.

Örümcek'in "Nesli tükenen son gerçek oyuncuların biri," sözü geliyor aklına. Herkes mi böyle düşünüyor?

Bir oyuncu, "Neden olmuş?" diye soruyor. "Akciğerinde emboli atmış," diyorsun. Yalan. Emboli sebep değil, sonuç. Adam, başrol oyuncular dışında insanlık dışı koşullarda işleyen dizi setlerinde iki sahne oynayacak diye gün boyu oradan oraya yürüyordu. Kendine zaman ayıramadığı için doktora da gidemedi. Öksürüp duruyordu, bir Allah'ın kulu, "Abi bak hastane şurada, bir görün doktora," demedi, diyemedi. Çekilecek sahneler vardı, set beklemezdi.

Emboli değildi, Adil Tekinalp piramit inşaatında ölmüştü.

Tabii kimse bu gerçeği dillendiremiyordu. Çünkü Aziz Kantarcı da oradaydı. Bu, onu ilk defa şirket dışında herhangi bir yerde görüşündü. Heybetli bir adam, kalabalığın ortasında diğer insanlardan bağımsız bir ada gibi duruyor. Tekinsiz aurasıyla insanları kendinden uzak tutuyordu. Tişört üstü uzun bir hırka giymiş, yakasına Adil Tekinalp'in siyah-beyaz fotoğrafını iğnelemiş. Çoğunluğun aksine güneş gözlüğü takmamış, kan çanağına dönmüş gözlerini göstermek ister gibi. Madem bu kadar iyi rol yapıyorsun, sen oyna şu dizilerde, günde en az on saat on dakikalık sahne çekilecek diye sette dolan dur. Nasıl?

Gidip bu düşüncelerini hazır onu yakalamışken söyleyen mi?

Ne diyeceğini bilmeden yanına yaklaşıyorsun. Gözleri başka tarafa bakarken geldiğini sezmiş olsa gerek, "Sana demiştim, yazma etme, diye. Bitirdin kendini," diyor.

"Sen öyle san," diyorsun, bilmiyor tabii trolle barıştığını.

"Sana bakınca aklıma ne geliyor, biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Bilmek de istemiyorsun.

"*Fremdschämen*," diyor.

Hah, başladı yine Almanca kelimelere. Sormayacak-sın tabii ki anlamını. Yine de dönüp kulağına fısıldıyor: “Başkası adına utanmak.”

Tükürükleri kulağına geliyor. Onu tükürüklerinde boğasın geliyor. Sakın bulaşma, cenazede olmaz. Zaten korktu herhalde, bunu dedi ve uzaklaştı. Sinsi gibi kaçtı senden. Cenaze kalabalığını ortadan yarararak musalla taşına doğru yürüyor. Katilin olay mahallinde görüntülenmesi gerekiyor. Çekilecek fotoğraflarda ön safta yer almalı. Heybetiyle, hoyratlığıyla, taştan kalbiyle Örümcek’ten daha bi’ trol.

Bazı kötü kötü bakan tipler görüyorsun cenazede, hemen annenle babanın yanına sığınyorsun. Aile kalka-nı altında kimse seni rahatsız etmiyor. Ne bir cık cık ne bir kötü bakış.

Annen, “Yüzünü gören cennetlik be oğlum, cenaze-de mi görüşecektik...” diye trip atıyor.

Ne diyeceğini bilemiyorsun, “Benimle gurur duydu-ğunuz dönemlerde sizinle görüşmek istiyorum, rezil ol-duğum dönemlerde değil,” diyecek halin yok, sırası da değil zaten. İmdadına imam yetişiyor. Cenaze hutbesine başlıyor.

“Bugün burada, değerli bir sanatçıyı ebediyete uğur-lamak için toplandık. Merhum Adil Tekinalp, bu fani dün-yanın geçici sahnelerinde, insan olmanın tüm hallerini, acısını, sevincini, hüznü ve neşesini büyük bir ustalıkla canlandırdı. Bir sanatçı, rol icabı ağlar, rol icabı güler. Biz, onun sahiciliğine, rolüne gösterdiği saygıya, sanata olan adanmışlığına şahit olduk. Ölüm, ne sanatın ne de hayatın sonudur. O, sadece sahne değişimidir; bu dünyadaki rolün bitişi ve ebedî hayattaki perdenin açılışıdır.”

Ne güzel konuşuyor imam. Derinlikli ve sürprizli. Her hutbe böyleyse arada bir tanımadığın insanların ce-nazesine bile gidebileceğini düşünüyorsun.

“Sevenlerinin hitabıyla Adil Baba için toplanan bu kalabalık, onun ne kadar sevildiğinin ve hepimizin hayatlarında bıraktığı izlerin ne denli derin olduğunun bir göstergesidir. Çünkü insanlar, sevdikleri, vefa borcu hissettikleri yakınlarını son yolculuklarında yalnız bırakmazlar.”

İnsanlar hutbenin bu kısmında duygulanıyorlar, gözyaşı döküyorlar, burunlarını silenler, hıçkırıyorlar görüyorsun. Sen de üzülüyorsun. Ama daha çok kendin için. Son yolculuğunda yalnız kalacaksın gibi hissediyorsun. Buradaki kalabalıktan annen ve baban dışında hiç kimse gelmez. Şükür ki, o son yolculuğun bir avantajı var, senin yolculuğun ama sen orada değilsin.

Hutbe devam ediyor, imam biraz daha felsefi ve ürkütücü bir damara giriyor.

“Ölüm hepimiz için mutlak bir son, er ya da geç bizleri bulacak olan bir hakikat. Ne zaman, nerede, ne şekilde geleceğini bilmediğimiz bir muamma. Dolayısıyla Rabbimiz bu hakikate her daim hazırlıklı olmayı nasip eylesin, hazırlıksız yakalanmaktan muhafaza buyursun. Rabbimizin razı olduğu bir şekilde ölüm hakikatiyle tanışabilmeyi cümlemize nasip eylesin.”

Sonra da üç kere, “Merhuma hakkınızı helal ediyormusunuz?” Üç kere, “Helal olsun...” Sen helal ettin ama o sana hakkını helal eder mi, ondan emin değilsin.

Alkışlarla, epeydir duyduğun en kuvvetli alkışlarla tabut omuzlara alınıyor. Tabutu taşıyanlardan biri de Aziz Kantarcı. Defin alanına götürüyorlar. Aslında define katılmayacaktın ama firavun bile gidiyorsa senin de gitmen gerek.

Çoğunluğu sanat sektöründen oluşan kortej sessizce yürüyor.

Epey bir yürüdükten sonra defin alanına geldiniz. Mezar açılmış, sizi bekliyor. Adil Baba kefen içinde çu-

kura doğru taşınıyor. Sonra da onun toprağa, kible yönünde yerleştirilişini izliyorsunuz. Bu işlem hiçbir zaman pürüzsüz gerçekleşmez, biri illaki mezarın içinde akrobatik bir hareket yapar da talihsiz bir kazanın ucundan şans eseri dönülür. Yine öyle oluyor. Ama trajikomik anlara ramak kalınması duyguları değiştirmiyor. Adil Baba'nın kadrajından çıkması, toprağın altında kaybolması, hayat cümlesinin noktalanması ve bu büyük aktörün bu sahneden ayrılıp perdenin arkasındaki başka bir sahneye geçişi sende, duygu dünyanda, daha önce basılmamış bir yere basıyor. İnanamıyorsun ama gözlerin doluyor. Beyin kıvrımlarında akan gözyaşı nehri baraj kapaklarını zorluyor, hissediyorsun.

Duygusal kabızlığın bitiyor. Nihayet boşalacaksın...

Hüngür hüngür ağlayacağını düşünüürken midenden bir gurultu geliyor. Hem de ne gurultu. Karnını tutuyorsun. Orada bir yabancı var gibi ve midende yüzüyor.

Eyvah. Miden değil bu, bağırsakların.

Bu gurultu imamın duasına karışmamalı... Ufak adımlarla uzaklaşmaya başlıyorsun. Tamam, sorun yok, ilk defa olmadık bir yerde bağırsakların çalışmadı. Derken hem gurultu hem hareketlenme artıyor. Durumun aciliyetini o zaman anlıyorsun. Terlemeye başlıyorsun. Hızlı adımlarla cenaze kalabalığından çıkıyorsun.

Cami! Evet, evet, Kel Örümcek'ten biliyorsun, camiler candır. Uzakta kaldı biraz ama durum o kadar da acil değil. Mezar taşlarının ve selvi ağaçlarının arasından görünen minareyi takip ederek yürüyorsun. Önce yavaş, sonra hızlı adımlarla.

Tuvalet tabelasını görüyorsun. Oraya koşuyorsun. Cenaze kalabalığı tamamen dağılmış. Can havliyle yetiştin.

Şok. "Tuvalet Tadilatı" yazısıyla karşılaşıyorsun. Asma kilitle kapatılmış tuvaletin akordeon kapısı.

Nasıl ya, cami tuvaleti nasıl tadilata girebilir!

Ne bok yiyeceksin şimdi?!

Karnındaki yabancı bu sırada iyice azıyor tabii. Yabancı falan değil o, dışarı çıkmak için acele eden bir yaratık. Gördün mü işte? Gülme trolüne, gelir başına!

O kadar terliyorsun ki içindeki aceleci toksik varlığı terle atmış bile olabileceğini düşünüyorsun. Ama bu gerçeği pek yansıtmıyor. Hâlâ içinde ve hâlâ dışarı çıkmaya aşırı hevesli!

Tamam, sakin ol. İnsanlık hali, herkesin başına gelebilir. Kediler, köpekler gayet şehir merkezlerinde, hiçbir psikosomatik hastalıkları olmadığı halde, ihtiyaçlarını giderebiliyorlar. Kuşlar daha da beter, doğru bir nokta aramadan, altlarında insan mı varmış araba mı varmış diye göz bile atmadan gökten patır patır sıçıp duruyorlar. Gezegenin hâkimi *Homo sapiens* ırkının bir ferdi yapamayacak mı...

"Gündelik hayatta totalitarizmin izleri," vardı ya, o kitaba bunu da ekle!

Hem burası bir orman sayılır. Mezar taşı kadar ağaç var, çiçek tarhları, otlaklar, çimenler var. Bugün de تنها. Adil Baba için gelenler dışında eşine dostuna ziyarete gelen pek insan görünmüyor. Koşuyorsun. Biri seni izliyorsa ne düşünüyordur acaba, adam ölmek üzere ve aceleyle kendine ideal bir mezar yeri mi bakıyor... Keşke öyle olsaydı! Maskeni kaybetmen çok kötü oldu, masken olsa biri görse bile kim olduğunu anlamazdı. Koşmaya devam. *İyi, Kötü ve Çirkin*'deki meşhur mezarlık sahnesinde gibisin, o filmdeki *Çirkin* lakaplı kovboy gibi çılgınca koşuyorsun. Bir o yana, bir bu yana. *Çirkin*, gömülü altınları arıyordu, sense gözlerden ırak bir nokta arıyorsun. Bu eziyetli ve çaresiz koşuna *Morricone*'nin *Ecstasy of Gold* bestesi eşlik ediyor kafanda.

Tamam buldun doğru noktayı. Siyah mermerden büyük bir mezar var. Onun yüksek mezar taşıyla selvi ağaçları arasında kamufle olabilirsin. Çömeldin, indirdin

pantolonunu ve bıraktın içindeki kahverengi yaratığı toprağa. Kurdun küçük bir kakistokrasi mezarlıkta.

Etrafına bakıyorsun, kimseler yok. Sonra arkada bıraktığın esere bakıyorsun. Aklına yıllar önce oynadığın *Don Kişot* müzikalinden bir replik düşüyor: “Dünya bir gübre yığını, biz de üstünde sürünen kurtçuklarız.” Gü-lümsüyorsun.

Bir suç işlemiş gibi değilsin. Büyük bir rahatlama ya-şadın. Konu sadece aniden doğan biyolojik bir ihtiyaçtan ibaret değil. İlk defa tuvalet dışında herhangi bir yerde bunu yaptın. Tabiatla bir olmuş, çıplak bir şekilde onun-la bütünleşmiş ve modern dünyanın kakaladığı bir kura-lı kakanla yıkmış gibisin.

Mezarlıktan çıkarken yüzünde mâni olamadığın bir gülümseme var, utanmasan neşeyle ıslık çalacaksın. İçin-de geleceğe dair bir umut fokurdamaya başlıyor.

Bir yandan da karma bu, diye düşünüyorsun. Örüm-cek’i alaya aldın ve başına aynısı geldi. Yok ya, saçmalama, Adil Tekinalp’in toprağa gidişi seni etkiledi, duygusal bir katarsis yaşarken bağırsakların tetiklendi. Hayır, hayır, bu da değil, yediğin bir şey dokundu herhalde. Ya da içtiğin! Bu düşünceyle tüm huzurun kaçıyor.

Mezarlığın girişinde Örümcek’i görüyorsun. Başsız garson. Kuru Temizlemeci Zafer. Burada ne işi var?

Elinde siyah bir maske tutuyor, senin siyah tıbbi mas-ken. Onu getirmeye gelmiş olamaz değil mi? Diğer elinde bir tabela var: “Tuvalet Tadilatı” yazıyor. Ha siktir!

Dudaklarını okuyorsun. “Nasılmış?” diyor.

Maskeyi atıyor, ceketinin iç cebinden silah çıkarır gibi telefonunu çıkarıyor. Yüzünde kocaman bir sırıtışla telefon ekranını sana gösteriyor. Ekranda ne gösterdiğini görmeyen mümkün değil ama anlıyorsun.

Sonra kendine çeviriyor telefonu, büyük bir zevkle Gönder’e basıyor.

Trol değil, şeytan!

Hatta şeytana pabucunu ters giydirir, öyle habis bir zekâ. Adım adım seni tuzağına çekti. Dün sen onu kimliği ve sırrı üzerinden tehdit ettiğinden beri numara çeviriyor. Adil Tekinalp'in cenazesinin Zincirlikuyu'dan kalkacağını öğrenir öğrenmez ördü ağlarını Örümcek. Senin cenazeye gideceğini biliyordu, öncesinde Levent'e davet etti, doğru zamanlamayla kahvene müşhil kattı, kendini kamufle edebileceğin tıbbi maskeni cebinden yürüttü, caminin tuvaletini asma kilitle ve tabelayla kapattı... Bu kalleş oyunu sekteye uğrar diye arabayı otoparkta bırakmanı bile tembihlemişti.

Sen de bunca zaman saf saf planın işe yaradı ve trolü evcilleştirdin diye düşünüyordun. Ah be oğlum ya. Sıradan insanın kötülüğünü küçümsemeyi ne zaman bırakacaksın?

Şimdi bu son videon yayılmadan arabana varmalısın.

Arabanda hemen sosyal medyaya bakıyorsun. Algoritmandan dolayı çat diye karşına çıkıyor video, selvi ağaçlarının ve mezar taşlarının arasında yarı çıplak çömelmiş halin... Kel Örümcek üstüne, "Sıçtı sıvıyor sdfks. Bu defa orijinal video, montajsız," diye yazmış. Hemen TT oluyor ismin, videonsa viral. Tahmin ettiğinden de gürültülü, öncekilerden bile büyük bir tantana kopuyor sosyal medyada.

İdam mangası kurulmuş, kurşuna diziyorlar seni.

"Boktan oyunculuğunu taçlandırdı boktan oyuncu." Yanında bok emoji.

"Oyunculuktan gübreciliğe hızlı geçiş."

"hah şimdi nerde o linci hak etmediğini iddia edenler. Görün işte, ölüye bile saygısı yok."

“Adam ustasının cenazesine bile saygı göstermiyor. Adil Tekinalp TT olacakken kendi TT oldu. Rezil adam.”

“Puhaha hem necrophilia hem public shittin at it’s best bu nası fantezi”

“Yalnız arkadaşlar, heriften daha önce hiç görmediğimiz bir mimik gördük böylece. İkınma mimiği sdfşsd”

Artık bir umudun kalmadı. Çırpındıkça daha çok batıyorsun. Bataklığın dibine... ne bataklığı, resmen boka battın.

Bir an önce insan içinden çıkıp eve varmalısın. Fakat trafik akıyor. Hakkındaki mesajlarsa akıp duruyor. Bu defa bir de TikTok’a düşmüşsün. Konu videolu olunca ve pis olunca TikTok kaçınılmaz tabii.

Dahası mezarlıktaki videon sadece ülkede değil, dünyada da viral oluyor. Artık yurtdışına gitsen orada da mesleğini yapamayacaksın. Bu görüntü seni her zaman her yerde takip edecek. Ani bir öfkeyle, sağ camı açıyor-sun, bunun sonuçlarını zerre düşünmeden telefonunu atıyorsun.

Son model telefonun Mecidiyeköy viyadüğünden atladı, kornalar eşliğinde can verdi.

Eve vardın nihayet. Girer girmez ilk iş, tabletini alıyorsun, şu otoparkınıza uzanan ağaca doğru frizbi gibi fırlatıyorsun. Ağaçtan sekti, betona düştü tablet. Gelen seslere göre gebermiş olmalı. Arınmış hissediyorsun, mikropları öldürdün. Diğer yandan dünyayla iletişimini de kesmiş oldun. Şimdi ne yapacaksın? Televizyonu açıyor-sun. Orada bile seni konuşuyorlar. “Zincirlikuyu Mezarlığı’nda skandal,” diyor sunucu, olay mahalinden bildiriyor. Meğer tam ihtiyacını giderdiğin yerdeki o büyük mezar, hatta tüm o parsel köklü bir aileye aitmiş ve tam orada büyük büyükdelerinin mezarı varmış, o büyük büyükdeleri de çok ulvi biriymiş. Hah, bir bu eksikti. Sunucu, mezarın önünde aileden birine mikrofon tutu-

yor, orta yaşlarında bir adam, kasketli, başını eğmiş, büyük büyükdedesi yeni ölmüş ya da yeniden ölmüş gibi mırıl mırıl konuşuyor: “Bizim büyük büyükdedemiz mübarek bir insandı. Onun yadigârına yapılan bu hareket, sadece bize değil, soyumuza, inancımıza yapılan bir hakarettir. Bunun rasgele olduğuna da kimse bizi inandıramaz. Kasıtlı bir hareket.”

Sonra bir es veriyor, kafasını kaldırıp kameraya bakıyor. “Elbet bunun bir bedeli olacaktır,” diyor, yeniden başını eğiyor. Duyan da kan davasını cümle âleme ilan eden aile büyüğü sanır. Yeni bir tabir literatüre geçebilir: Kaka davası.

Koca mezarlıkta bulduğun yere mi dert yanasın, bütün dünya, tüm bu hayat düzeni beni mi trollüyor, diye kaderine mi isyan edesin, bilemiyorsun. Bu defa içinden çığlık atmak gelmiyor ama. Derin, hatta sonsuz bir of çekesin var, o of’la birlikte yavaş yavaş silinmek de güzel olurdu. Ya da son bir sigara ve onun dumanında kaybolmak. Uzun zaman sonra canın sigara içmek istiyor. Ya da sigara. Ya da daha sert, hatta daha ölümcül bir şey. Düşünüyorsun, hiçbirinden yok sende...

Yalnız, bir dakika! Asya’nın çantası sende. Tabii ya, bebek poposunu pıspışlar gibi pıspışlamıştı, “Kıymetlims,” demişti. Kirlileri için diyecek değil ya bunu. Çantayı açıyorsun, boca ediyorsun içindekileri halıya. Bir sürü kıyafet, kamp malzemesi, iççamaşırı, öteberi... Bir kitap, *Çıplak Şölen*. Birkaç konserve, tonbalık. Bir termos.

Termosu sallıyorsun, içinde bir şey var. Altından vurup kanepeye döküyorsun içindekileri. Ne bunlar böyle? Yedi tane mantar. Sütlü kahve renginde, dalı var, tepesinde şapka gibi kafası... Minik penisleri andırıyorlar. Hiç böyle mantar görmemiştin daha önce. Sihirli mantar dediklerinden olabilir mi?

Yok ya, normal mantardır, toplamıştır gittiği kan-

yondan, ormandan, her nereye gittiye. Akıllım, normal mantar olsa, “Kıymetlims,” der miydi Asya?

Anlaşıldı, denemeden bilemeyeceksin. Bir taneden bir şey çıkmaz. Çıkarsa da çıksın, şu hayatta kaybedecek bir şeyin kalmadı. En kötü *golden shot* olur, son bir rezillikle veda edersin bu rezil hayata. Sapından başlayıp yiyorsun. Berbat bir tadı var. Daha doğrusu tatsız, kâğıt gibi. Çiğniyorsun, lastik gibi uzuyor. Bir tek kafa kısmı fena değil.

Yarım saat bekliyorsun, dünyayı algılayışında en ufak bir fark yok. Şuncacık mantarla ne olmasını bekliyordun ki? Bir tane daha yiyorsun. Bir tane daha.

Derken hepsi bitiyor.

Ama algın hâlâ aynı. Beyin reseptörlerin normal faaliyetlerine devam ediyor ve televizyondakiler ekrandan fırlayıp hayata karışmıyorlar... Sihirli mihirli değil o zaman bu mantarlar, gayet dümdüz mantar işte. Yemeklik.

Pencerende ağaçla göz göze geliyorsun. Kuşların umumi tuvaleti. Ama kuş yok. Dal ise uzamış, neredeyse senin pencerene kadar gelmiş. Birdenbire biraz daha uzayıp sana doğru geliyor. Yanlış gördün herhalde. Dal biraz daha uzuyor sonra. Yok artık! Gerçek mi bu? Ne gerçeği, mantar işte, içerdği halüsinatif madde beyin sinyallerini bozmaya başladı. Ana dala ek olarak yeni ufak dallar çıkıyor, dört parmaklı bir el formuna büründü şimdi. Kafaya gel. Sen de uzanıyorsun ona doğru. Oha, dokundun resmen! Resmen gerçek. Dal biraz daha yaklaşıyor. Ele benzeyen uç kısmı, sivri tırnaklı bir cadının elini andırıyor. *Sanki seni boğmak üzere uzuyor gibi*. Aynı düşünce balonunda iki benzetme edatı, sanki gibi'yi götürür, elde kalır; gerçek!

Pencereyi kapatıyorsun. Ama çok geçmeden cama tıklatıyor dal. Ne tıklatması, kırmak istercesine cama yumruk atıyor resmen. Lan manyama! “Gerçek değil,

gerçek değil, sakın ol Kaan,” diye kendi kendine tekrarlasın da dal pencereni kırdı kıracak. Telefonuna gidiyor elin, Asya’yı arayacaksın, *bad trip* mi halüsinasyon mu, her neyse bu ne yapman gerektiğini söylesin. Sonra aklına geliyor, telefonunu arabadan fırlattığın.

Dal sonunda evine daldı. Kaçıyorsun evden. Otoparka iniyorsun, arabana biniyorsun. Şimdi çok dikkatli olman lazım. Madde etkisinde araba kullanamazsın. Sakın ol ve arabada kal.

Dal arka camından tıklayınca bu düşüncen değişiyor, basıyorsun gaza. Bakıyorsun dikiz aynasından, kol gibi bükülüp aşağı doğru uzanmış dal. O kadar dedin budayın şunu diye!

Çıktın yola. Gözün hız göstergesinde. 40’ı geçmeyeceksin. Hız yapmamak için *Cruise control*’ü ayarlıyorsun. Bu gece kimse ölmemeli, senin dışında.

Acilen bir yere sığınman lazım. Yedin bir halt –daha doğrusu mantar– şimdi güvenli bir yerde bu tribi yaşayıp bitirmek dışında bir şansın yok. Fakat kötü haber: Muhtemelen şu an ülkede en nefret edilen iki-üç adamdan birisin. Hiçbir yer seni kabul etmez. Tam tersine dayak yediğinle kalırsın. Bir de öyle habercilere malzeme olma şimdi.

Aklına Asya’nın seni götürdüğü yeraltı kulübü geliyor. Tamu Rock Bar. Yine böyle hedef tahtasına konduğün günlerden birinde oradakiler sana çok iyi davranmıştı. Hem belki Asya da oradadır, sana yardımcı olur. Tabii önce seni affetmesi lazım. Taksim’e doğru gidiyorsun, yol boyu polis çevirmesine yakalanmamak ve arabayı da bir yere vurmamak için dualar ederek hedefine varıyorsun. Fakat şansına İstiklal Caddesi’nde bir eylem varmış, bazı yollar kapatılmış. Farklı rotalardan hedefine yakın bir açık otoparka park ediyorsun.

Otoparkçı seni tanıyor, en son ne yaptığını biliyor

ve bundan rahatsız olmuş gibi bakıyor, “Birader almazdım da seni, girdin bir kere, 500 TL,” diyor.

Oraya kadar zar zor geldin, çıkmak istemiyorsun, adamın bu kabalığına sessiz kalıyorsun, kredi kartını uzatıyorsun. Arkandan bağılıyor, “2 oldu mu kapatırız, ona göre,” diyor.

Otoparktan kulübe kadar biraz mesafe var. Bazı sokaklar, eylemciler caddeye çıkamasın diye polis barikatlarıyla kapatılmış, sen zaten Nevizade tarafına gideceksin, caddeyle işin yok ama barikatlar kafanı o kadar karıştırıyor ki kendini İstiklal Caddesi’nde eylemcilerin arasında buluyorsun. Eylemciler düdüklerle ve ıslıklarla içinde olduğun kafayla asla anlayamayacağın bir şeyi protesto ediyorlar. Caddenin diğer ucuna akan insan seliyle sürüklenirken Asya da belki buradadır diye kalabalığın içinde göz gezdiriyorsun. Düdük öttüren sarı bereli bir kadını Asya’ya benzetir gibi oluyorsun, onunla göz göze geliyorsun. Asya değil o, ama her kimse seni tanıyor, endişeli bir bakış atıyor sana. Yanına geliyor. Elindeki dövizde, “Özgürlük İçin Eşitlik İçin” diye yazıyor.

“Bakın yanlış anlamayın, sizinle bir alıp veremediğim yok ama sizin burada olmanız mücadelemize gölge düşürür,” diyor protestocu kadın.

Burada istenmiyorsun. Sen de zaten burada olmak istemiyordun ki.

“Tamu,” diyorsun, dilin zor dönüyor.

“Toma yok, ben görmedim.”

“Şey, bar.”

“Ha siz Tamu Bar’a mı bakıyorsunuz, şu sokaktan girin, sağ, sol, sağ,” diye tarif ediyor.

Yürüyüşten ayrılıyorsun, sağ, sol, sağ yapıyorsun. Ya da yaptığını sanıyorsun.

Loş bir sokağa dalıyorsun, orada bir çöp konteynırının yanında sırtı dönük, kafasını tamamen eğmiş biri var.

Restorandaki garsonu hatırlıyorsun, daha sonra başının belası Kel Örümcek olduğunu öğrendiğin garson. Adam dönüyor. Kafasını kaldırıyor. Ha siktir, televizyonda gördün onu, şu mezarlıktaki herif. Kaka davalın. Mukaddes şahsın, o büyük büyükdedenin, küçük, küçük torunu. Kaç!

Koşuyorsun.

Herif de peşinden koşuyor.

Küçük bir zaman sıçraması oluyor ve kendini kulübün yer aldığı pasajda buluyorsun. Nihayet! Arkana bakıyorsun, adam yok. İzini kaybettirdin. Belki de hiç yoktu. Kulübe doğru yürüyorsun. Pasajın iki yanındaki dükkânlara giren müşterilerin hepsi birden dönüp sana bakıyor. Cık cık'lamalar ve sinkaflı sözler duyuyorsun. Mantar etkisini artırıyor bu sırada. Pasajın dekoru Ortaçağ'da bir pazara dönüşüyor, sen de cadı ilan edilmiş biri gibi yürüyorsun. Ceketinin sırtına kızıl boyayla çarpı atmışlar. Arthur Miller'ın *Cadı Kazanı*'ndaki gibi. O linç-sever platformun adı bu yüzden mi X acaba, diye düşünüyorsun.

Kulübün kapısına geldin. Seni almazlar diye düşünürken, badigard seni tanıdı ve dostlukla içeri buyur etti. Alt kata inmeye çalışıyorsun ama bu pek kolay olmayacak. Her adım attığında yeni bir basamak ekleniyor, merdivenler akordeon gibi uzuyor. Bacakların da farklı değil, sakız gibi esniyorlar. Zorbela varıyorsun kulenin dibine. İşte geldin o geceki bara. Tamu. Ama şimdi bir han burası. Geçen geldiğinde içerideki erkekleri çakma Vikinglere benzetmiştin, bu defa yarısı harbi Viking, yarısı da bildiğin Şaman. Elllerinde koca koca bardaklar, bazıları ters boynuz şeklinde, bazıları küçük fiçılar, tokuşturuyorlar, köpüklerini saçarak içiyorlar, neşe içinde gülüşüyorlar.

Sahne de buraya o ilk geldiğin gece, metal grubundan sonra çalan grup çalıyor. Od.

Biri yanına geliyor. "Selam abi," diyor. Rüyada gibi-

sin, konuşabileceğinden emin değilsin ama, “Selam,” demeyi başarıyorsun, “Hatırlamadın mı beni?” diyor.

“Şu an kafam...” diyorsun, üç kelimeden sonra cümleleni tamamlamıyorsun. Ama hatırladın, bu Asya’nın arkadaşası. O ilk izlediğin metal grubunun gitaristiydi. Ozan olmalı adı.

“Benim de öyle,” diyor, efkârlanıyor, “gruptan kovdular beni, radikalmişim ben, düşünebiliyor musun?” diyor.

“O da bir şey mi? Beni hayattan kovdular,” demek istiyorsun, diyemiyorsun.

“Çok uğraşıyorlar be abi seninle,” diyor Viking kılıklı genç. “Biliyor musun, ben seni sevmezdim, bi’ yapmacık bulurdum. Şu olaylardan sonra çok sevdim. Harbi adamsın. Bugün yaptığın da... Ne varmış ya! G.G. Allin da yapıyordu, hem de sahnede. Duydun mu hiç?”

“Yok.”

“Amerikalı bir punk şarkıcısı. Başka şeyler de yapıyordu, sınır tanımıyordu. Delinin tekiydi. Ama sanatçı adam biraz deli olmalı. Yoksa sanatın ne anlamı var? Hayatın kısırdöngüsünü taklit etmek mi amaç? Neden tüm bu şarkılar, şiirler? Toplum mühendislerinin kural kitabını çoğaltalım diye mi? Şikâyetçi olduğumuz hayatın reklam ajansı mıyız biz? Zaten bu yüzden papaz oldum bizimkilerle. Ana akım olmak istiyorlardı.”

Genç çok dolmuş belli, konuşmayı da seviyor. Sen de konuşmak isterdin ama dilin dönmeyecek diye korkuyorsun. Ne düşündüğünden de emin değilsin zaten. Kafanı sallıyorsun. Sıçramalar oluyor diyalogda. Birdenbire şu mezarlık meselesine ve o aileye getiriyor konuyu Ozan.

“Bir de madem çok dindarlar, ne öyle anıt mezarlık falan. İslamda yoktur mezar taşı, en fazla işaret olsun diye taş ya da ahşap levha bırakırlar. Bizim bu büyük, üstünde havalı cümlelerin yazıldığı taşlar Şamanlardan kalma bir gelenek.”

Şaşıracak bakıyorsun ama bir şey ekleyemiyorsun.

“Kafanı şişirmiyorum umarım?” diyor.

“Yo, yo. Sadece... kelimeleri yan yana koymak...”

Gülüyor Ozan. “Bir şey demene gerek yok abi. Bak sahnedeki grup ne diyor, her kelimeyi seçiyor muyuz, anlıyor muyuz dediklerini, yok. Ama hissediyoruz. Bu da yeter. Ben seni anlıyorum.”

Ozan güzel konuşuyor ama şu an yaşadığın tribin asıl eşlikçisi sahnedeki grup olmalı. Çok güzel çalışıyorlar bu gece. Yakından izlemek istiyorsun onları. Yürüyorsun kalabalığın arasından. Mekân ve zaman algın kopuk olduğu için bu, o kadar kolay değil.

Ya hareketlerini iyi ayarlayamadığından ya da şu zaman sızramalarını kontrol edemediğinden... sahneye yaklaşmadın, bayağı sahnedesin! Ne ara buraya çıktın bilmiyorsun ama işte topluluğun arasındasın, perküsyonlardan birini avuçlarıyla çalışıyorsun. Bir sıcaklık hissediyorsun, bakıyorsun, sahnenin ortasındaki boşlukta ateş yakmış grup. Nasıl ya diyorsun, böyle şov mu olur, ya yangın çıksa şurada, diye kaygılanırken burasının sahne olmadığını fark ediyorsun, bir ormandasın. Açık alandasın, dolunay ve yıldızların aydınlattığı bir gecede bir Şaman ayinindesin. Elinde küçük bir kam davulu, topluluğun ritmine ayak uyduruyorsun.

Düm düm, taka düm düm, bam bam, tuba bam bam.

Ateşin etrafında dans ediyor, enstrümanlarınız ve sesinizle ruhlar âlemiyle irtibat kurmaya çalışıyorsunuz. Ruhlar gelmiyor ama ateşböcekleri geliyor. Gökteki yıldızları aynalıyorlar adeta. Müziğe mi geldiler, davet ettiğiniz ruhani varlıkları mı temsil ediyorlar, bilmiyorsun. Umursamıyorsun da, bilmemek, her şeyi mantığa oturtmaya zorlanmamak güzel. Rüyalardaki gibi.

Birdenbire bir gümbürtüyle irkiliyorsun. *Düm düm taka...* Gümbürtüyü kendi gümbürtünüzden ayırt et-

mek için davullara vurmayı kesiyorsunuz, dans sona eriyor, durup o yöne bakıyorsunuz.

Güm, güm, güm!

Ürkütücü bir şey geliyor size doğru. Yer sarsılıyor. Ağaçlar bir o yana bir bu yana devrilmeye başlıyor. Derken onları deviren dev canlı karşınıza çıkıyor. Bir trol bu. Ayaklı bir dağı anımsatıyor. Kafası patates gibi, yamru yumru. Gözleri, kulakları, dudakları... kısaca çift yaratılmış uzuvlarının hiçbirinde hiza miza yok. Tek yaratılan uzuvları da, misal burnu çapraşık bir tepe gibi.

Tek yaratılan derken, e, en fenası da erkeklik organı. Evet, maalesef donsuz bu trol. İri bir insan boyutundaki, zencefil şeklindeki penisi sarkıyor bacaklarının arasından. Iyk!

Çirkin dev bir kükrüyor, yapraklar gibi uçuşuyorsunuz. Kükredi mi yoksa geçirdi mi, o da başka bir soru. Çünkü fena bir kokuya maruz kalıyorsunuz. Hepinizi tek yumruğuyla yere gömebilir ama ona bile gerek kalmayacak gibi. Bu koku dayanılır gibi değil!

Güçlü adımlarla, adeta hepinizi karınca gibi ezecekmişçesine yürüyor.

Lider Şaman, asasını kaldırıp bağılıyor, "Kara Batak-lık'tan gelen isli gölge, çürük nefes! Kalbi taştan, akli çamurdan, garabet varlık! Orada dur!"

Trol duruyor olduğu yerde. Gözleri asadaki parlak taşa kitleniyor. Şaman o tılsımlı taşla trolü adeta ayakta uyutuyor. Ama erken bir kanı bu. Trol bir köpeğin silkelmesi gibi kafasını sallıyor, üstüne yapışan büyüü sökülüyor atıyor adeta.

Sonra ağzını açıyor, dili döndüğünce –gerçekten devasa dilini ağzının içinde döndürmeye çalıştığını görüyorsunuz– konuşmaya çalışıyor. Tükürükler saçarak, "Trol," diyor. Sesi hayvani ve davudi. "Uyuyordu," diye tamamlıyor cümlesini. Bu da kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahseden akılsız yaratıklardan demek.

Sonra sağ kolunu bi' savuruyor; davullar, tefler, telli Şaman aletleri ormanın öte tarafına uçuyor.

“Sen! Uykusunu kaçırdınız!” diyor trol. Özne yüklem uyumuna çalışması lazım.

Sonra Şamanın asasını hışımla kapıyor, yere koyuyor. İki kolunu havaya kaldırıp yumruklarını sımsıkı sıkıyor, iki yumruğunu asanın ucundaki taşla tüm gücüyle indiriyor. Taş, tuz buz oluyor. Ortalık toz duman.

O toz duman dağılmıyor hemen, bir sisin içine girdin gibi oldu. Sonra davulları seçmeye başlıyor gözlerin. Ama ormanda değilsin artık. Sis makinesinin üfle-diği sis dağılıyor. Anlıyorsun ki, yeniden Tamu'dasın, sahnedesin. Perküsyonun başındasın. Grubun maskotu Zebellah sahneye çıkmış, şu keçi maskeli tuhaf figür. Az önce mantarla zehirlenmiş kafan onu trole mi dönüştürdü, hayal gücün nasıl bir oyun yaptı sana, ne yaşadın, anlayamıyorsun... Sahne kenarında Ozan'ı görüyorsun.

“Abi, n'apıyorsun orada?” diyor, elini uzatıyor sana.

Enstrüman kablolarının üzerinden atlayıp sahneden çıkmaya çalışırken grup üyelerinden özür diliyorsun. Sorun etmiyorlar, selamlıyorlar nezaketle. Aşağı iniyorsun, yine kalabalığa karışıyorsun. Vikingler ve Şamanlar, omzuna dostça vuruyorlar, bir tanesi sana bira ısmarlıyor.

Ozan, “Sahne çağırıyor değil mi? Seni çok iyi anlıyorum. Benim de nasıl çıkasım, çalasım var...”

“Sahne tozu,” diyorsun, “bağımlılık yapar.” Nihayet bir cümle kurabildin ama sesin bir garip geliyor kulağına, sanki dudak hareketlerinle senkronize değilmiş gibi.

Bir zaman sıçraması daha. Kendini sisli bir vadide buluyorsun. Göz gözü görmüyor. Ozan dışında başkaları da var ortamda, bir yere doğru gidiyorsunuz, altınızda atlar. Nalların sesi ve onların çıkardığı yankıya kulak vererek ilerliyor gibisiniz.

“Dün üç yolgezeni yakalamışlar, Külhisar’dan yürümüşlerdi, Gözdağı’nda kıstırmışlar,” diyor bir adam.

“Yapma ya,” diyor bir diğeri. “Neredelermiş şimdi?”
“Gölgetaşı zindanlarında.”

“Yürüyenleri görünce uykusu kaçmış Hum...” diyor biri.

Birden, “Şşşhhh,” diyorlar. “Adını anma. Yerin kulağı vardır,” diyorlar.

“Trolü diyorsunuz, gördüm onu,” diyerek sohbete dalıyorsun.

“Ne abi?”

“Uykusuz trol. Gördüm onu. Şamanlara saldırdı. Tılsımlı taşı ezdi.”

Vikingler sana bakıyor. Yine birileri sana gülecek diye korkuyorsun.

Ozan araya giriyor. “Yeni şarkı sözü, ha, çok iyi,” diyor, dönüyor diğerlerine, “Kaan Abi, yeni şarkılarımda yardımcı oluyor. İngilizce düşünün...”

Düşünüyorlar, “Ooo güzel, *Dio* gibi,” diyorlar.

Ozan, “Oldu arkadaşlar, bize müsaade,” deyip bir kapıyı açıyor, sis dağılıyor. Meğer mekânın sigara odasındaymışsınız, çıkıyorsunuz oradan.

“Sen ne aldın abi Allah aşkına? İyi misin? Asya’nın haberi var mı?”

“Asya’nın telefonu kapalı.”

Zamanda yine bir sıçrama yaşanıyor. Hem zamanda hem mekânda. Uzun ahşap bir masadasın, Vikingler sofrayı donatmışlar, tavuklar, hindiler, turtalar... Elinde bir but tavuk, kemiğinden tutmuş ısıırıyorsun. Aynaya bakıyorsun, burası Taksim Meydanı’nın beyaz ışıklı sokak yemekçilerinden biri, önündeki rafta turşu, ayran ve biberlikler var, elindeki de bildiğin ıslak hamburger. Özlemişsin, yirmi yıl olmuştur yemeyeli. Bu saatlerin yiyeceğidir. Birden aklına saat geliyor.

“Saat kaç?”

“2’ye geliyor.”

“Eyvah! Kapılar kapanıyor!” diyorsun. Unuttun harbi, 2’de otopark kapanacak.

Ozan, “Boş ver abi,” dese de arabayı orada bırakacak değilsin, hele o kötü otoparkçıya. Başlıyorsun İstiklal Caddesi’nde hızlı hızlı yürümeye. “Kapılar kapanmayacak! *Torschlusspanik!*”

Ozan da peşinden geliyor. “Ne panik?” diye soruyor. Zihni de adımları da sana yetişmekte zorlanıyor, geride kalıyor genç.

Tek yoldaşını da kaybettin. Koşar adım yürüyorsun, iki zıt yöne yürüyen, hiçbir düzene tabi olmayan bu kalabalıkta. İnsanlar üstüne üstüne geliyor. Kasketli adamı görüyorsun arada, bir o eksikti. İyi oluyor ama bir yandan, koşmaya başlıyorsun. Hatta depar atıyorsun.

Ve zafer. Otoparkçı tam kapatmak üzereyken yetiştin.

Arabana biniyorsun.

“Ha ha, gör bunu Aziz Kantarcı, kapılar kapanmadı! Ölmedim ben daha!”

Mantarın etkisi azaldı artık, eve dönebilirsin. İyi bir uyku çekersen sabaha bir şeyin kalmaz. Yol sakın. Sen de sakınsın. Hiç düşünmeden mideye indirdiğin mantarlar senin için bir tür intihar girişimiydi. Ölüm ihtimalini artırmanın yoluydu. Ama sağ salım atlattın bu geceyi ve şimdi eve dönüş yolunda öyle düşünmüyorsun artık. Daha kat edeceğin çok yol var, aşacağın engeller, varacağın yeni zirveler var. Kendi kendine verdiğin bir sözü hatırlıyorsun.

Baal’ın sözünü. Yaşam üzerine söylenebilecek her şeyi özetleyebilecek o tek cümle. Ölmeden önce bu cümleyi bulacağım, demiştin. Sonra Asya var, o kadını

oyalamayacaksın, yok artık o eski Kaan. Bu gece bir milat oldu.

Hayatındaki ve sanatındaki eksikleri tamamlamak üzere gaza basıyorsun.

Fakat mantarın etkisinin geçtiğini sanman büyük bir yanılgı. Otoyol şeridi yılan gibi kıvrılmaya başlıyor. Takip etmen zorlaşıyor. Nerede olduğunu da bilmediğini fark ediyorsun, telefonun olmadığı için navigasyonun da yok. Şerit dansöz gibi kırıtmaya devam ediyor. Çok geçmeden direksiyon hâkimiyetini kaybediyorsun.

Hızla yoldan çıkıyorsun.

Bariyerlere çarpıp şarampolden yuvarlanıyorsun. Araba tepeden düşerken taklalar atıyor, bitti sanıyorsun, bir kere daha... Ağaçları budayarak otuz-kırk metre aşağıya sürükleniyor aracın. Çeliğin yamulma, kırılma sesleri çok fena. Araba parçalanırken sen de parçalanıyorsun. Sonunda araba tepetaklak düşüyor. Bilincin gidiyor, geliyor, defalarca. Her yerin acıyor. Yok böyle bir acı. Varoluş acısı yanında halt etmiş. Belli ki araba pert oldu, sen de hurdaya çıktın. Dünyaya tersten bakıyorsun ve bu son bakışın oluyor. Dikiz aynasının kırık yüzeyinde kendini görüyorsun.

Bu o trol. Patates suratlı.

O son bakışında hayatını trolleyen asıl kişiyi görüyorsun.

Ve derin, çok derin bir uykuya dalıyorsun...

KAAN GÖZLERİNİ ÖTE DÜNYADA AÇIYOR

Hiçliği kıran ilk şey sesler oluyor. Onlara uyanıyorsun. Bağıra bağıra konuşan adamlar. Hafızan yavaş yavaş geri geliyor. En son şarampolden yuvarlanmıştın, taklalar atmıştı araban, sonrası kayıp... Kazayı görüp gelen, ilkyardım telaşındaki adamların bağrıışları herhalde, diye düşü-

nüyorsun. Ama ne dediklerini anlayamıyorsun, yüksek sesli, kaba ve hoyrat kelimeler uçuşuyor havada. Birine yardım etmek için bağırıyorlar, kendi aralarında kavga ediyorlar sanki. Arabanı yağmalamaya gelen hırsızlar olabilir! Bir bu eksikti... Sonra makul bir ses seviyesiyle, düzgün cümlelerle ve harika bir diksiyonla konuşan bir kadın olayı özetliyor: "Görüşmeler öncesi mecliste tartışma çıktı."

Gözlerini açıyorsun, tahminin doğru, bir hastanede-sin ve yatağının karşısındaki televizyonda haber kanalı açık. Kafanı çeviremiyorsun ama gözlerini oynatabiliyorsun. Anneni görüyorsun. Odada televizyonun kumandasını arıyor. Sonra sana bakıyor, yaklaşarak tekrar bakıyor, gözleri büyüyor ve kapıya doğru koşuyor.

"Hemşire hanım! Uyandı, oğlum uyandı!" diyor coşkuyla.

Bir süre sonra doktor ve iki hemşire geliyor. Doktor fenerle gözlerine bakıyor. Gördüğünden mutlu olmuş gibi, "Günaydın," diyor. "Nasıl, iyi uyuyabildiniz mi?"

Konuşmak istiyorsun ama beyninden giden komutlar diline ulaşmıyor.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor doktor. "Önce kötü haber. Ölümcül bir kaza geçirdiniz. Vücudunuzun toparlanması için sizi üç gün uyuttuk. Kaburgalarınızda kırıklar var. Ama iç organlarınızda herhangi bir yırtılma, kanama tespit edilmedi. Kalçanızda iki çatlak tespit ettik. Sağ bacağınızda bir kırık ve bir apse var. Onu boşaltmak için drenler taktık. Yüzünüze gelecek olursak, burnunuz, elmacık kemikleriniz ve çeneniz sert darbeler almış, çoklu kırık var. İyi haberse sağsınız, şu an bilincinizin açılması çok güzel bir gelişme."

Rahatlıyorsun ama rahatladığını belli edecek bir hareket yapamıyorsun.

"Sizi biraz daha burada misafir edeceğiz. Tedavinizi

şöyle öngörüyoruz: Bir on gün sonra yavaş yavaş hareket etmeye başlarsınız, fizik tedaviye başlarız. Fizik tedavinin hastane ayağı iki hafta sürer. Sonra tedavi evden devam eder. Başka aklınıza takılan bir şey varsa...”

Annen, yüzünü merak ediyor. “Yüzdeki sargılar...”

“Sargıları ve maskeyi taburcu etmeye doğru çıkarırız,” diyor doktor, sana dönüyor, konuşmak istediğinin ama bunu yapamadığının farkında, “Ağrı kesicilerin dozunu azalttığımızda konuşabilecekseniz. Şimdilik ağız bölgesindeki travmanın onarılması için bir süre daha çenenizi hareketsiz tutmanız önemli. Maske o yüzden bir süre daha kalacak. Böyle bir kazadan bu kadar az yarayla kurtulmanız büyük bir şans.”

Annen çok mutlu, doktor gider gitmez aile WhatsApp grubuna göndermek üzere fotoğraf çekiliyor seninle. Fotoğrafa bakıyorsun. Görüntü şu: Vücudunun muhtelif yerleri sargılarla sarılmış. Korseler ve alçılar içinde-sin. Sağ bacağın komple alçıya alınmış, alçıdaki deliklerden vakumlu drenler girmiş. Yüzünde maske, kafanda bandaj. Kolunda damar yolu, belinde sonda. Çılgın bir deneyde kobay gibisin. Ya da fütüristik bir mumya!

Kazadan sonra geçen üç günde neler yaşandığını öğreniyorsun. Arabandan yükselen dumanları görenler ihbar etmiş. Kazadan birkaç saat sonra en yakın hastane olarak buraya getirilmişsin. Plakadan ve parmak izi taramasından kimliğin tespit edilmiş. Önce annene ve babana haber vermişler. Onlar da menajerin Gülin’e ulaşmışlar. Kazayı basından saklamaya karar vermişler, sadece birkaç haber sitesinde alelade bir kaza olarak yansıtmış.

Porsche’nin son halini, olay mahallinden çekilen bir fotoğrafla gösteriyorlar. Gözlerine inanamıyorsun. Hayat cümleleri dertop edilmiş kâğıt parçası gibi görünen bu araba hurdasının içinde noktalanabilir, varlığın o anda silinebilirmiş.

Arabanın fotoğrafını her gören, “Bundan kurtulması mucize,” yorumunu yapıyor. Şanslı olduğun bir konu daha var, Adli Tıp, kan örneği almakta biraz gecikmiş, kanında psilosin tespit edilmiş ama eser miktarda. Miktar düşük olsa da ehliyetine el konmuş. İyileştikten sonra mahkemeye çıkacaksın ama başkasına zarar gelmediği için para cezasıyla yırtarsın, diye tahmin ediliyor.

Odan güzel, ferah. Annenle baban dönüşümlü olarak hastaneye geliyorlar, sana refakat ediyorlar. Onlara yük olduğun için kahroluyorsun ama onlar bunu çok dert etmiş görünmüyorlar. Baban, “Bu yaşta aslında en güvenli olduğumuz yerdeyiz,” diyor şakayla karışık. Hayatlarında değişen bir şey yok, televizyon açık, favori haber kanallarını izleyebiliyorlar. Onlar izleyince sen de izlemiş oluyorsun.

Bugüne kadar kaçtığın haberler şimdi tam karşında.

Epeydir izlemediğin bir dizinin tüm bölümleri üstüne boca ediliyor gibi. Hep içinde olsan da görmediğin gerçekliğe hızlandırılmış kursla vâkıf oluyorsun. Aslında oynadığın dizilere benziyor, aynı şiddet dozu, acı pornosu, sadece karakterler tutarsız, entrikalar dolaysız. Aşk yok, nefret çok, sevgi hak getire. Gündemi bu şekilde, kımıldamadan, tam konsantre, hiç durmadan izlemek manyakça bir deneyim. *Otomatik Portakal* filminde gözkapakları mandallarla açık tutturulan ve peş peşe vahşi sahnelere maruz kalarak tedavi edilmeye çalışan Alex gibi hissediyorsun. Filmdeki gibi bu bir tedavi mi, işken-ce mi, ayırt edemiyorsun.

Beş gün sonra konuşabiliyorsun. Çeneni azıcık kımlıdatabiliyorsun. Sen konuşabilince insanlar da seninle daha çok konuşuyor. Yıllardır görmediğin akrabaların ziyaretine geliyor. Senin gözün ise Asya’yı arıyor. Kapı her açıldığında o umutla gözlerin sola dönüyor. Asya gelmiyor. Muhtemelen haberi bile yok. Sen de ona nasıl

ulaşacağını bilmiyorsun. Hayatına yeniden telefonu ve yanında gelen sanal dünyayı sokmayı düşünmüyorsun. Henüz erken. O yüzden televizyon ekranı ve gündem, yeni bağımlılığın oluyor.

Annen, “Yeni dizi başlamış, açaým istersen,” diyor.

“Yok anne,” diyorsun. “Miting vardı. Ona bakalım.”

“Şampiyonlar Ligi maçı varmış, açaým istersen,” diyor baban.

“Yok. Şu mahkemenin sonucunu merak ettim,” diyorsun.

Annen ve baban politik geçmişleri olan insanlar. Düşüncelerinden ve düşüncelerini yansıttıkları sanatlarından dolayı bedel ödemiş eski devrimciler. Senin de onlar gibi bedel ödemeni istemedikleri için seni politikanın her tür-lüsünden uzak tuttular. Popüler kültüre merak duyduğunda bu hevesini köpürttüler, futbol maçlarına götürdüler, modanın öneminden bahsettiler. Böylece ciddi bir şeyin, herhangi bir davanın fanatığı olmanın önüne geçtiler. Belki de sadece bu yüzden seni özel okulda okuttular. Bir devlet konservatuarı veya bağımsız tiyatro ortamları öyle şeylere merak sarman için riskli olabilirdi. Planlı değildi ama çocuk yaşta televizyon yıldızı olman ve otomatikman magazin dünyasına girmen işlerine geldi. Şimdiyse durum değişti. Seni bu kadar apolitik yetiştirmiş olmaktan pişmanlık duyuyor gibiler. Gördüler ki, sahte dünyaların, sığ ve basit ihtirasların peşinden koşmanın da bir bedeli olabiliyor.

Bunun kanıtı gibi yatıyorsun yatağında.

Annen, her ziyaretçiye şu meşhur doğum hikâyeni anlatıp duruyor. Yanında fotoğraf albümü bile getirmiş, o ilk fotoğraflarını gösteriyor gelene gidene. “Öyle bir ağladı ki yenidoğan servisini birbirine kattı, sahneye nasıl çıkacağını biliyor, oyuncu olacağı o zamandan belliy-miş...” diyor. Çocukluğundan beri aynı masal.

Bu teoriye artık hiç katılmıyorsun. *Yanlış kehanet annecim.*

Çocukluğundan beri bu masalla büyütülünce, ailenin başarıları söylendikçe, sürekli bu telkine maruz kaldıkça başka şansı kalmıyor ki insanın. Oyuncu olacağın o zamandan belli olamaz. *Ayrıca orada ağlamıyordum anne, çığlık atıyordum!*

Hissediyardın belki de, başına gelecekleri biliyordun, herkesin seni oyun hamuru gibi şekillendirmeye çalışacağını ve bunun her daim süreceğini. Dürüst ol. O “herkes”e kendin de dahilsin. Hayat boyu asıl arzularını pas geçip başkalarını mutlu edecek rollere girdin çıktın.

Kazadan hemen önce hayatındaki ve sanatındaki eksikleri tamamlayacağını söylüyordun kendine. İkinci hayatında bu sözünü daha fazla ertelemeyeceğine söz veriyorsun. Özgür olacaksın. Özgürlüğün ilk durağıysa dürüstlük. Bundan böyle dünyanın ve kendinin söylediği yalanlara kulağını kapatacaksın. Laf olsun diye bir dürüstlük değil, bilimsanî ciddiyetiyle, askerî bir disiplinle, hakiki bir dürüstlük.

Hastanedeki bu nekahet döneminde bunu öğreniyorsun bir bakıma. Ve birçok konuda aydınlanma yaşıyorsun.

Bir sanatçı olarak insanların hayatlarına dokunduğuna inanırdın hep, bu dev bir yanılgıymış. Hayata ve insanlara gerçek anlamda dokunanlar sadece karşıdaki ekranda gördüğün adamlar. Sadece yönetmiyorlar, kafa karıştırıyorlar, akılla mantıkla oynuyorlar. Onlar da trol, sadece takım elbise giiyorlar.

Ekrandan kavgaya eksik olmuyor. Kavgaların ortak yönü hep iki erkek arasında geçiyor oluşları. Gündem aslında iki erkeğin savaşımdan ibaret. Daha büyük bir emel için mücadele ettiklerini iddia ediyorlar ama görünen

şey, memleket davasından çok mahalle kavgası gibi. İki erkek ve mahalleden topladıkları arkadaşları dövüşüyorlar. Gümbürtüye gidenler de oradan geçen alelade insanlar oluyor. Kavga edenler değişiyor, konular değişiyor, bu değişmiyor.

Troller tepiniyor, çimenler eziliyor.

Coğrafya kaderdir diyeceksin de dünya farklı mı? Dünyanın zirvesinde, o en büyük güce sahip olan adam bile namlı bir trol. En güçlü biliminsanından en güçlü din insanına, sanatçısından sporcusuna herkes içindeki trole teslim olmuş gibi. Kakistokrasi bu olsa gerek. Dünyayı bok yönetiyor.

Dünya kaderdir.

Hiç kimse masum değil tabii. Sıradan insanın kötülüğünü küçümsemenin de bir hata olduğunu biliyorsun. Pipetle beslenen bir mumya olarak bu hatanın da canlı kanıtı gibisin. Büyük güçlere sahip, unvan ve ün piramidinde en tepedeki insanların işledikleri kötülükleri günbegün izledikçe o kalibrede bir kötülük sadece onlara mahsus diye düşünüyor insan. Sıradan insansa ancak basit, yavan, akılsız kötülükler işleyebilirmiş gibi geliyor.

Oysa tek fark var, bütçe.

Yıllar önce Abrakadabra lakaplı illüzyonist Lütüfi Demirtok'a Amerikalı ünlü bir sihirbazın *Özgürlük Heykeli*'ni yok ettiği numarası sorulduğunda, "Bana da verin aynı bütçeyi, ben de yok ederim," demişti de gülmüştün içinden. Haklıydı ama. İllüzyonda da bu böyle, sanatta da bu böyle, kötülükte de bu böyle. Aynı bütçeyi ver sıradan insana, o da silahlara, jetlere, duvarlara ve toplumları kafasına göre yontmaya harcar. Misal ver Kel Örümcek'e aynı bütçeyi, o habis zekâsıyla kıyameti erken patlatır, onu da öyle bir lanse eder ki kitleler, "Helal olsun," diyerek alkışlar.

Kaybolan heykeller diye düşününce aklına her ne-

dense başka bir heykel düşüyor. Yirmi yıl önceki bir haberde görmüştün. Adli bir kurumun önünde açılışı gerçekleşen Türk tipi Adalet tanrıçasının heykeli konu ediliyor. Ülkemize uyarlanan heykel, bilinen Adalet tanrıçasıyla hemen hemen aynı; sağ elinde terazi, sol elinde kılıç tutuyor. Ama bir fark var, gözleri bağlı değil. Açık. Hatta doğrudan teraziye bakıyor. Resmen pazardaki manav gibi bakarak tartıyor. Sembolün en kritik detayını atmışlar mı, heykeltıraş bir şey mi anlatmaya çalışıyor, kimse anlayamıyor. Ama şimdi taşlar yerine oturuyor, insanların sokağa dökülme sebebi de bu.

Kalkıp o toplu tepkiye katılasın geliyor. Kımıldayamamak işte o zaman çok koyuyor.

Ekrandaki takım elbiselilerin kılık kıyafeti her daim tertemiz, ütülü, kravatları dümdüz. Sıfır kırışıklık. Zafer Eryürek gibi kuru temizleme emekçilerine muhtaçlar bunun için. Ama onlar neler yaşıyor, sokaktaki hayatta neler oluyor, bilmiyorlar. Kendi hayal dünyalarında yaşıyorlar ve kendi hayal dünyalarını dikte ediyorlar.

Takım elbiseliler sokağa inmeliler, senede bir gün, çok değil bir gün, halka karışmaları gerek, diye düşünüyorsun. Böyle bir yasa çıkmalı.

Sabahın o kör karanlığında şapka, güneş gözlüğü ve tıbbi maske takarak evden çıkıp en yakın otobüs durağına yürümeliler. Tıklım tıklım bir otobüsün içinde arka kapılardan binenlerin kartlarını şoföre ulaştırmak için seferber olan otobüs ahalisini görmeliler. Çünkü memleket gemiye falan benzemiyor, aynı gemide falan değiliz, o sahtekâr benzetmeden sana gına geldi. Havalı tınlayan ama aslında gerçeklikten uzak, bağlamdan kopuk bu benzetmeler yüzünden belki de bir adım ileri gidilemiyor. Yanlış teşbih, yanlış teşhis, berbat tedavi. Gemide tüm yolcuların koltuğu bellidir çünkü, herkes kendi ha-

lindedir, kaptan dümendedir, gemi suda öylece süzülür gider. Otobüsteyse o demir kutunun içinde birlikte yaşamının getirdiği koşullar vardır, kişiler birbirine muhtaçtır, paylaşım vardır, müşterek bir hayat vardır. Yer verirsin, yer alırsın. Kapı ağzında duruyorsan çekilmen icap eder. Hayatta olduğu gibi tutunacağın şeyi sen seçersin. Otobüs durur, kalkar, inenler olur, binenler olur. Bir kaste herkes zıplar, bir virajda herkes savrulur.

Memleket ne gemidir ne trendir ne de uçak, memleket işlek bir hatta sefer yapan belediye otobüsüdür.

KAAN İYİLEŞİYOR VE KONFOR ALANINDAN ÇIKIYOR

Tedavin beklenenden çok daha hızlı ilerliyor. Fizik tedaviye iki hafta sonra değil, on gün sonra başlıyorsun. Hemen ilk haftasında da ilerleme kat ediyorsun. Bastonsuz üç adım atmayı başardın, yürümeyi baştan öğrendin. Annen alkışlıyor seni, elli yıl önce olduğu gibi.

Tekerlekli sandalye kullanmakta kendini geliştirdin. Hızlısın ve manevraların on numara. Bu konudaki yeteneğin oyunculuğundan daha iyi olabilir.

Sağlığın iyiye gidiyor ama kötü bir alışkanlık edindin hastanede. Aşırı gündeme maruz kalmanın bir sonucu olarak sigaraya başladın. Arada bir sigara içme bahanesiyle hastabakıcıyla hastane kapısının önüne çıkarak rutinini bozuyorsun. Bir de yüzündeki onca sargının arasından sigara içmek hoşuna gidiyor. Sinematografik bir sahne. Tiryaki mumya. Muhtemelen sargılar çıkınca sigara içmenin hiçbir esprisi kalmayacak.

Sokak eylemlerine, yürüyüşlere farklı bir gözle bakıyorsun artık. O insanların yaptığında bir hakikat var. Sanat var. Brecht'in sloganını söylüyorlar tek bir ağızdan: "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!"

diyorlar. Tüm Brecht oyunlarını sahneye koymuş veya okumuş olabilirsin. Bu şiiri de, sadece burasını değil tamamını öğrenciyken ezberlemiş, sahnede okumuştun ama bir kere bile sokağa çıkıp yüksek sesle söylemedin. Bir kere bile bir yere yazmadın.

Çünkü Brecht oynayıp sıranı savabileceğini düşündün.

Sadece ülkende değil, her yerde bir hareketlenme var. Farklı sloganlar, aynı dertler, benzer amaçlar. Yeni sembollere tutunuyor insanlar. Barış sembolü, anarşinin A'sı, Che stensili ve *Vendetta* maskesi demode oldu. Şimdilerde Uzakdoğu animeleri insanlara ilham veriyor. Türkiye'de Pikaçu var, pıtır pıtır yürüyor, Nepal'de *One Piece*'in korsan bayrağı dalgalanıyor. Bu Uzakdoğu'dan ithal popüler kültür sembollerinden pek emin değilsin aslında. Hareketin içini boşaltıyor olabilirler mi? Ama gençlerin işaretlere, sembollere ve en önemlisi neşeye ihtiyaçları var.

Annenin refakatçi olduğu ama erkenden refakatçi çekyatında uyuduğu bir gece hastanedeki rutinini epey bozacak bir şey yaşanıyor. Televizyonda bir sokak eylemi var, canlı yayında izliyorsun olup biteni. Polisler, İstiklal Caddesi'ndeki eylemcileri durdurmak için kalkanlarını yan yana dizerek caddeyi iki yönden kapatmışlar, eylemcileri üç yüz metrelik bir alana sıkıştırmışlar, yavaş yavaş yaklaşıyorlar. Eylemciler de caddeyi onlara bırakmaya niyetli değil. İtiş kakışlar yaşanıyor sık sık. Biri basın bildirisi okumaya çalışıyor, onun sesi polis sirenleriyle bastırılıyor. Derken kalabalığın arasında onu görüyorsun: Asya bu, orada. Emin olamıyorsun, canlı yayını dikkatle izlemeye devam ediyorsun.

Evet, doğru görmüşsün, Asya o. Ve polis barikatının hemen önünde. O sırada eylemde bir arbede çıkıyor. Ka-

labalık kargaşayla sağa sola dalgalanıyor. Asya'nın karambolün içinde zorlandığını görebiliyorsun. Onu tutup oradan çekip alabilirmişsin gibi refleksle elini uzatıyorsun. Derken Asya izdihamda tamamen kayboluyor.

Biraz daha izliyorsun olup biteni, Asya'yı yeniden görme umuduyla. Nafile. Haberi takip ediyorsun, "çok sayıda gözaltı" gibi ifadeler seni korkutuyor.

Asya'yı birkaç görüntüde daha yakalıyorsun. Arkasında görünen mekânları tek tek not ediyorsun. İstiklal Caddesi'nin tam olarak neresi olduğunu anlamaya çalışıyorsun. Bir banka ATM'si, ikinci el kitapçı, lokumcu, nargileci... Caddenin ortaları burası. Yani?

Dürüstlük yeminini hatırlıyorsun. Kendine karşı, içgüdülerine karşı dürüst olacaktın bundan böyle.

Yatağından tekerlekli sandalyene geçiyorsun. Yatağındaki battaniyeyi çekiyorsun, sandalyenin altına yerleştiriyorsun. Sigara kutusunu ve cüzdanını alıyorsun. Koridora çıkıyorsun. Hemşireyi görüyorsun, ağzına doğru götürdüğü iki parmağınla sigara içeceğini iletiyorsun.

"Kaan Bey hemen bir hastabakıcı yönlendireyim," diyor başhemşire.

"O arkamdan gelir," diyorsun aceleyle.

İyi haber, asansör senin katında. Lobiye iniyorsun. Hastaneden çıkarken son kez kendine bakıyorsun. Artık tam mumya sayılmazsın. Sargılarının ve alçılarının bir kısmı çıkarıldı. Yüzün hâlâ sargılı, çene bölgen silikon maskeli, sadece gözlerin, kulakların, ağız boşluğun ve alınla saçlarının bir kısmı görünüyor. Mavi hasta önlüğün ve sargılarınınla filmlerdeki savaş gazileri gibisin.

Sigara içecekmiş gibi hastane kapısına çıkıyorsun. Ortalık تنها. Sandalyedeki battaniyeyi üstüne örtüyorsun.

Girişte bekleyen bir taksi var. Tekerlekli sandalyeni

oraya sürüyorsun. Camına tıklatıyorsun taksinin. Şoför açıyor camı.

“Müsait misin?” diye soruyorsun.

“Evet abi,” diyerek dönüyor sana. Yüzü sargılı, kafasının üçte biri gözükmeyen biriyle karşılaşınca duraksıyor.

“Nereye?” diye soruyor.

“İstiklal,” diyorsun. “İstiklal Caddesi.”

KAAN

EYLEME

GİDİYOR

Gerçekten yapıyorsun bunu. Taksidesin, eyleme gidiyorsun. Tekerlekli sandalyen bagajda. Biraz zor olacak ama olduğu kadar. Orada bulunman gerekiyor. Asya’yı bulman gerekiyor. En azından bunun için bir çaba göstermen şart. Bir sonuca ulaşamazsan kader dersin...

Eylemden dolayı yollar kilit tabii. Yol durumu kıpkızıl.

İstiklal’e yaklaşırken kaldırımda yürüyenlere bakıyorsun, sesleri duydukça, dövizleri okudukça o eski ateş yeniden belirliyor içinde. Gençken Brecht’in oyunlarını, şiirlerini ezberlerken hissettiğin bir duygu bu. Hafıza ne garip, direnişin kokusunu alınca o meşhur sloganın alındığı şiir parça parça aklına düşüyor. Mırıldanıyorsun arabanın içinde.

“Kim kurtaracak seni, köle? Yenilmiş adam? Kim tutacak elinden, bitik kişi? Birleşmek zorundadır başkalarıyla yoksulluğa dayanamayan. Kurtulmak yok tek başına. Yumruktan ve zincirden.”

Yumruktan ve zincirden... Fiziksel olarak olmasa da ruhen tamamsın şimdi, eyleme çıkabilirsin, Asya’yı bulabilirsin. Taksi seni ilk polis barikatının orada bırakıyor.

Seninle bir alakası olmadığını polislere belirtmek istercesine büyük hareketlerle, yüksek homurtularla veda ediyor sana... Yolların kapalı oluşu işine geliyor. Tekerlekli sandalyeni rahatça Taksim Meydan'a en yakın polis barikatına doğru sürüyorsun. Önündeki birkaç kişiyi içeri almadılar ama seni öyle, sargılarla sarılmış kafanı görünce yumuşak davranıyorlar.

"Şimdi taburcu edildim. Evim burda," diyorsun. Üstünü arıyorlar, battaniyenin altına bakıyorlar, kafadaki sargıların gerçekliğini test ediyorlar, GBT'ne bakıyorlar, tanıdılar galiba seni, aralarında konuşuyorlar, sonra bari katları açıyorlar. Bir de yardım etmesi için bir polis memurunu görevlendiriyorlar. Tanımadığın bir polisin nezaretinde tekerlekli sandalye üzerinde eylemin yapıldığı yere doğru ilerliyorsun. Bu, planda yoktu. Evini soruyor memur, tarif ediyorsun hayalî bir rota. "Cihangir'de," diyorsun, "şu yön lütfen." Polis de tekerlekli sandalyeni Sıraselviler'e doğru sürüyor.

Eğilip, "Size n'oldu?" diyor.

"Trafik kazası."

"Geçmiş olsun," diyor, oldukça kibar bir ses tonu var. Meydana doğru yaklaştıkça protestocuların sesi yükselmeye başlıyor.

"Mesleğiniz ne?" diye soruyor.

"Oyuncu," derken, hemen, "oyuncuydum," diye tamamlıyorsun. Emin değilsin hâlâ oyuncu olduğundan ya da yeni hayatında oyuncu olmak istediğinden.

"Şimdi?"

"Bilmem, bakacağım," diyorsun, Örümcek'in dediği aklına geliyor. "Sektör değiştirmeyi düşünüyorum."

"Ben de öğretmendim," diyor polis.

Birlikte ilerlemeye devam ediyorsunuz. Sıraselviler sapağının orada, "Ben şey, tek başıma gidebilirim, bundan sonra..." diyorsun.

“Katiyen olmaz, sizi böyle bırakamam,” diyor. Olaylar hiç düşündüğün gibi gelişmiyor! Nasıl atlatacaksın bu yardımsever polisi şimdi?

Bitişik nizam ıslak hamburgercilerin yanından geçerken orada bulunan polis taburundan bir adam, “Sen hop nereye?” diye sesleniyor. Dönüp bakıyorsunuz, üst rütbeli olduğu on metreden anlaşılan bir polis. Başkomiser ya da daha da üst.

“Yardımcı oluyordum, evine git...” diyor arkadaki polis.

“Sizi bana sayıyla mı veriyorlar,” diye homurdanıyor adam.

Polis, “Komiserim öyle talimat vermişti ama...” diyor, sesi titrek.

Sen araya girip, “Ben giderim, teşekkürler,” diyorsun.

Üst rütbeli polisin gözleri sende, kafası sargılı, kucağında battaniye olan birini görüyor. Olacak iş değil. Dilenci herhalde, diye düşünüyor. Adam, memura bakıyor, “Bırak tek başına gider, her kötürümü eve mi bırakacağız onca iş arasında!” diyor, “Ayrıca hiç görüyor musun burada tek başına bir polis? Dön katıl ekibine hemen.”

“Emredersiniz,” diyor polis. Sonra size eğilip, “Eminsiniz değil mi?” diye soruyor.

“Eminim, eminim.” Gülümsüyorsun ama kimse görmüyor. Doğru Sıraselviler’e sürüyorsun sandalyeni.

Sürmeye devam. Caddeye paralel sokaklardan, aksiyondan uzak noktalardan Asya’yı haberlerde en son gördüğün konuma gidebileceğini düşünüyorsun. Ne mümkün! Üç sokaktan birinde barikat var. Arnavutkaldırımlı sokaklar zaten tekerlekli sandalyeye müsait değil. Tekerlekleri yürütebileceğin sokaklardan kıvrıla kıvrıla, biraz da şansına güvenerek ilerliyorsun. Seni görenler muhtemelen İstiklal’de kâğıt mendil satan dilencilerden biri olduğunu sanıyorlar. Biri battaniyenin üstüne yirmi lira bırakıyor.

Sandalye hastane koridorlarında olduğu gibi yağ gibi kaymıyor tabii. Bazen yardımsever bir esnaf destek oluyor da zorlu bir yerden geçiyorsun. İdeal bir eylemci olmadığının farkındasın.

Anacaddeden gelen seslere yaklaştın ama kollarında derman kalmadı. Tenha bir sokakta durdun. Kafanı bi' kaldırıyorsun, sürpriz biriyle göz göze geliyorsun. Bu sensin. Eski sen. Dev Kaan Balabanlardan biri. Sokaktaki en yüksek binanın cephesine Vevera ilanı giydirilmiş. Hayret, ilan yıpranmış ama yine de sökülmemiş. "Gerçek Centilmenlerin Seçimi". Gerçekten çok centilmen görünüyorsun.

Beş kat boyundaydın eskiden, şimdi yarım insan boyundasın.

Fakat, bu umurunda bile değil. İkinci hayatında başka dertlerin var. Eski seni görmeyi iyi oldu, kollarına güç geldi tekrar. Caddeden gelen seslere doğru tekerlekli sandalyeni sürüyorsun.

Kendini anacaddeye yakın bir sokakta, eylemin sıcak bir noktasında buluyorsun.

Bir süre eylemcileri izliyorsun, aralarında Asya'yı görme umuduyla. Sloganlar atıyor kalabalık, düdükler çalıyorlar, yerlerinde zıplıyorlar. Binlerce kişi hep birlikte sanatsal bir performans ortaya koyuyor gibiler. Performans sanatçılarına benzemiyorlar; riskli, kolektif ve spontane bir performans bu. Polisleri bakıyorsun, eylemcilerin dörtte biri kadar varlar ama hepsi kalkanlı ve zırhlı. Onlar da hayatın diğer ucunu temsilen oradalar. Fotoğrafçılar bu kontrastın değerinin farkında, hem haber hem sanat için kenarda çalışıyorlar, doğru kareleri yakalamaya çalışıyorlar.

O karelerde takım elbiseliler yok. Polisleri oraya onlar gönderse de kendileri teşrif etmemiş. Muhtemelen uzak akrabaları bile yoktur orada.

Polis anons yapıyor: “Toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa aykırı hareket etmektesiniz. Yasa dışı gösterinizi sonlandırarak alandan ayrılınız. Aksi halde, müdahale edeceğiz.”

Polis birlikleri hem caddeden hem de senin olduğun sokaktan eylemcileri püskürtmek için yavaş yavaş hareket etmeye başlıyor.

Eylemciler tekerlekli sandalyenle orada bulunan seni fark ediyorlar. Bandanaları ağızlarına bağlamış iki genç koşa koşa yanına geliyor.

“Siz n’apıyorsunuz burada?” diyor biri endişeyle.

“Sizinleyim,” diyorsun.

Onlarlasın. Ama o anda bu eylemin amacının ve içeriğinin ne olduğunu bilmediğini fark ediyorsun. Asya için geldin buraya. Öncelik o.

“Bu halde olmaz, lütfen uzaklaşın,” diyor eylemci.

Hâlâ saçma sapan diretiyorsun. “Bir arkadaşıma bakıyorum,” diyorsun. Anlayamıyor gençler seni.

O sırada kalabalıkta bir hareketlenme oluyor. Emniyet güçlerinde de başka türlü bir hareketlenme.

“Her an müdahale gelebilir,” diye uyarıyor bandanalı.

Oraya baktığında Asya’yı görür gibi oluyorsun kalabalıkta. Ayağa kalkıyorsun onu görebilmek ve kendini ona gösterebilmek için. Battaniye üstünden düşüyor. Mavi önlüğün ve sargılarınla Frankenstein’ın canavarı gibi zorlukla, dizlerini kıramadan birkaç adım atıyorsun. Asya mı o? Emin değilsin ama, “Asya!” diye bağıryorsun. Sağ kolunu kaldırıp el sallıyorsun.

Daha kıdemli bir eylemci, “Güvenli bir yere götürün bu arkadaş,” diyor.

Bandanalı gençlerden biri koluna girip seni tekrar sandalyene oturtuyor, caddenin karşı tarafına götürmek üzere sandalyeni itmeye başlıyor. Amaçları, kalabalığın

arasından seni daha güvenli bir sokağa ulaştırabilmek. Senin gözlerin hâlâ Asya'yı arıyor.

Derken bir ısıık sesi duyuyorsun.

Bu, bir biber gazı kapsülünün havada çıkardığı ses. Sonra yere düşen kurşun kovanı gibi yerde tıkır tıkır sekmeğe başlıyor kapsül. Ve gazlı içeceğin teneke kutusunu açtığındaki gibi bir ses geliyor: Pıssssss.

Kapsülden duman değil, adeta bir bulut fışkırıyor. Küçük bir şey ama mübarek sahnedeki sis makinesinden güçlü. En kötüsü de püskürttüğü şey biber gazı ve bu gazın biberle hiçbir ilgisi yok. İçerdiği kimyasal zehir oradaki herkesi hemen etkilemeye başlıyor. Eylemciler kaçıyor, kaos başlıyor. Seni zorbela karşı sokağa geçiriyorlar, bir apartman girişinde bırakıp kaçıyorlar. Nispeten güvendesin ama biber gazını çoktan soludun bile. Boğazın, gözlerin yanmaya başlıyor. Görünmez bir güç tarafından boğuluyor gibisin ve o görünmez güç boğazını öyle bir sıkıyor ki gözlerin yuvalarından çıkacak gibi oluyor. Yıllar önceki ilk ve son sokak eyleminde yaşadığın gibi için dışına çıkmaya başlıyor. Sanki içindeki tüm sıvılar içeride köpürüp dışarı taşacak delik arıyorlar vücudunda. Burnundan sümükler, ağzından salyalar akıyor, maske ve sargıların vücut sıvılarıyla ıslanıyor. Yanıyor gözlerin, gözbebeklerin alevli kokteyller gibi resmen. Başka türlü bir acıyla tanıyoryorsun.

En kötüsü de fiziksel değil. Yaşadığın his... Bok gibi hissediyorsun. Bombok. Üstüne böcek ilacı sıkılmış bir böcek gibi. Böcek böceğe yapmaz bunu ama insan insana yapıyor. Hem de düşmanın değil, hayatının elli yılını birlikte geçirdiğin, aynı hayatı ve toprakları paylaştığın birileri yapıyor. Ağrına gidiyor bu. Sandalyeden süzölerek düşüyorsun. Yerde dizlerinin üstüne çöküyorsun.

"Hepimiz aynı otobüsteyiz!" diye bağıriyorsun. "Aynı otobüs..." diye titrek bir sesle tekrarlarlarken bir şey oluyor ve ağlamaya başlıyorsun.

İşte oldu nihayet. Yıllardır beyin kıvrımlarında dolaşan gözyaşı nehri serbest kalıyor. Ağlıyorsun, hem de tam istediğin gibi, hüngür hüngür, şakır şakır, bağıra çağıra, tepine tepine, salya sümük...

Yıllardır biriktirdiğin duygular nihayet içinden fışkırıyor. Duygusal kabızlığın geçti. Etrafındaki kargaşa ve kaosun eşliğinde yaşıyorsun katarsisini. Ve şimdi rahatlamış hissediyorsun. O gün mezarlıkta içini boşalttıktan sonraki hisse benziyor bu.

Sonra biri kulağına, "Kaan!" diyor.

Bir kadın sesi. Dönüyorsun, bakıyorsun, Asya bu.

Kolundan tutup çekiyor seni tekrar sandalyene oturtuyor. Güvenli bir yöne doğru sürüyor sandalyeyi.

Yüzündeki sargılarla ve maskenle gözyaşlarını ve birer gazının dışarı çıkardığı tüm muhtelif vücut sıvılarını siliyorsun. Gözlerin hâlâ yanıyor ama sanki ağlamak iyi geldi. *Tear gas*'in çaresi gerçek gözyaşı olabilir mi?

Asya تنها bir sokağa gelince duruyor, "N'apıyorsun, çıldırdın mı?" diyor.

Gülümsüyorsun.

"Galiba."

KAAN CÜMLEYİ ARIYOR

Annen baban, menajerin, doktorun hepsi seni hastanenin girişinde bekliyorlar. Ortadan kaybolduğun saatlerde kamera görüntüsünden bindiğin taksiyi tespit edip şoföre ulaşmışlar ve nereye gittiğini sormuşlar. Öğrendikleri bilgi, normalde duyacakları endişeyi bin misli artırmış tabii.

Hepsi sana çok kızgın. Doktorun, "İnanılır gibi değil yaptığınız," diyor. Annen baban delirdiğinden şüpheleniyor. Menajerin, "Allah akıl fikir versin," demekle yetiniyor.

Hiçbir şey diyemiyorsun.

“Anne, baba, tanıştırayım, Asya,” diyorsun. “Başıma gelen en güzel şey.”

Annen baban tip tip bakıyorlar, bu kadar bekletip en kötü zamanlamayla Asya’yı annenlere tanıtman kötü oldu. Neyse ki Asya bozuk atmıyor.

Asya refakat görevini anne ve babandan devralıyor. İstiklal Caddesi’nde yaşadıkların tedavi sürecini epey baltaladı. Kalçandaki çatlaklar kırığa dönüşmüş. Yaralarının biber gazıyla temas etmesi iyi olmadı, günde üç defa krem sürülüyor. Apse ise yeniden büyüdü, drenler tekrar takıldı. Tedavi sürecinin uzamasına hiç üzölmüyorsun ama. O hastane odasında Asya’yla birlikte belki de hayatının en güzel günlerini geçiriyorsun. Sohbet ediyorsunuz. Tanıştığınız gün yaptığınız gibi, uzun uzun.

Asya sana kitaplar getirdi. Şamanizm üzerine çoğu. Onları okuyorsun. Geçmişte kaldığını düşündüğün Şamanizmin nazar boncuğu, tahtaya vurma, gidenin ardından su dökme gibi geleneklerle gündelik hayatımızın parçası olmaya devam ettiğini görüyorsun. Biraz daha derinine iniyorsun konunun. Şamanların doğayla iç içe sürdürdükleri hayat ilğini çekiyor. O eskişehirli Kaan’dan pek iz kalmadı. Hareketlerinin sınırlı olduğu bu hastane odasında yeni bir dünyanın kapısı aralanıyor sana. En çok da ritüellerine merak duyuyorsun, davul ritimleriyle, oyunla ve müzikle ruhları çağırma ları seni etkiliyor. Belki de bugüne kadar sahnede yapmaya çalıştığın buydu.

Şamanizmden yola çıkıp Mezopotamya ve eski Anadolu kültürleriyle ilgili kitaplar okuyorsun. *Gılgamış Destanı*, Sümer mitolojisi, *İlyada* ve diğerleri... Coğrafya kaderdir diye ağlayacağımıza aslında bu coğrafyadan beslenebileceğini düşünüyorsun.

Bunu fark eden çok sanatçı var. Asya sana Od grubunun bir videosunu izlettiriyor. Karanlık ama sanatsal bir klip çekmiş gençler. Sahneye çıkan keçi maskeli figür

başrolde. Klibin karanlık bir ânında ekrandaki yansımada kendinle göz göze geliyorsun. Sen de maskelisin, o da.

Yeni bir telefon almıyorsun. Asya da sosyal medya uygulamalarını sildi. Arada bir dayanışma ağından arkadaşlarıyla konuşuyor. Son zamanlarda insanlar umutsuzluğa ve bıkkınlığa kapılmışlar. Yürüyüşlere katılım istendiği gibi değilmiş, direniş ruhu sönmüş, sesler kısılmış.

“Normal,” diyorsun, “hayat...”

Aklına *Baal*'daki o cümle düşüyor. Baal'ın oyunda vaat ettiği şey hâlâ içinde bir ukde. Asya belki sana yardımcı olabilir.

“Şu replik vardı ya, oyunda,” diye mırıldanıyorsun.

“Hangisi?”

Baal edasıyla, epeydir kullanmadığın oyunculuk maharetinle, “Bu gezegendeki yaşam üzerine söylenebileceklerin hepsi orta uzunluktaki tek bir cümlede dile getirilebilir,” diyorsun.

“Aa, evet, en sevdiğim repliklerden biri.”

“Ama sonra böyle bir cümle söylemiyor.”

“Olsun, seyirciyi düşündürtüyor sonuçta,” diyor Asya.

“Yine de denemeliydi, en azından bahsi geçmeliydi,” diyorsun.

“Geçmiyor mu?”

“Hayır, sıfır!” diyorsun. Çeneni çok açtın ve acıdı.

“Tamam, kızma,” deyip gülüyor Asya. “Sen demez misin, Brecht böyle yabancılaştırma efekti gibi şeyler yapar,” diye.

“Bu, öyle bir şey değil. Sanki acemilikten unutulmuş bir hata gibi.”

“Tamam, sen ekle onu o zaman.”

“Hah işte. Bence de. Sahnelere döneceğimi sanmam ama bir gün çıkarsam o cümleyi de eklemek isterim. Ama bu ne olabilir?”

Asya biraz düşünüyor, sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülüyor. “42,” diyor.

“42 mi?”

“Ya var ya, Douglas Adams, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*’nde anlatır... Hayatın anlamını bulmak için, evrenin en büyük bilgisayarını inşa ediyorlar, yıllarca çalışıyor makine, sonunda, ‘42,’ diyor, sonra da bu defa 42’nin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor insanlık.”

Gülüyorsun, “Güzelmış. Ama bu daha çok komedi. Bizimki daha Brecht-yen olmalı.”

Düşünüyor Asya, aklına bir şey geliyor, “Madem Douglas Adams dev bilgisayara sordu. Biz de soralım,” deyip telefonunu gösteriyor.

“Ciddi misin?”

“E tabii, bence Douglas Adams’ın o dev bilgisayarı bile şundaki işlemciye sahip değildir.”

Sonra yapay zekâ programını açıyor, “Repliği tekrarla bakayım,” diyor ve mikrofon tutar gibi sana telefonu uzatıyor.

Tekrarlıyorsun repliğini ve, “Hayatı özetleyecek bu cümle ne olabilir?” diyorsun telefonun mikrofonuna doğru. Yapay zekâ, söylediklerini deşifre edip düşünmeye başlıyor...

Birlikte telefon ekranında belirip kaybolan üç noktalara bakıyorsunuz. Senin elle tutulur bir cümle geleceğine dair bir beklentin yok. Eğlenceli bir deney yapıyorsunuz sadece. Birkaç saniye sonra o nihai cümleyi yazıyor Çeto:

“İnsanlar doğar, sever, sevişir, savaşır, kimi zaman hikâyenin kahramanı kimi zamansa kurbanı olduklarını düşünerek, hayatı geçip giden bir gün gibi tüketirler.”

Birkaç saniye duruyorsunuz öyle. Yapay zekânın yaz-

dığı cümlede bir hata, bir noksan, bir pürüz arıyorsunuz. Yok gibi. Şaşkınlığınız yüzünüzden okunuyor.

“Ne dersin, olmuş mu?” diyor Asya.

Gülüyorsun. “Yeterince Brecht-yen değil, ama güzel. Olabi...” derken Gülin Menajer’den Asya’nın telefonuna bir mesaj geliyor:

“Hemen sosyal medyayı açın.”

KAAN BAŞKA TÜRLÜ BİR ŞÖHRET YAŞIYOR

Kalbin güm güm atmaya başlıyor. Menajerinin attığı mesaja, Asya’yla birlikte tekrar bakıyorsunuz: “Hemen sosyal medyayı açın.” Ne bu şimdi? Bir uyarı mı? Ne oldu sosyal medyada yine? Hâlâ seni unutmadı mı bu insanlar? Şu trol hâlâ seninle uğraşıyor olabilir mi? Zihninde bin bir türlü soru...

En son her şeyi başlatan o gece menajerin, “Sakın sosyal medyayı açma,” diye yazmıştı ve sen ona kulak asmayıp açmıştın, sonra da cehennemin kapıları açılmıştı. Bu defa, “Aç,” diyor. Açsan iyi olur.

Fakat bir süredir telefonun yok. Sana ulaşmak isteyen Asya’ya ulaşıyor. Asya da seninle birlikte sosyal medyadan uzak duruyordu ama şimdi işler değişti. Asya telefonundan sildiği X uygulamasını tekrar yüklüyor. Ana akış sayfasını açıyor. Çok geçmeden menajerinin dikkat çektiği paylaşımlardan biriyle karşılaşıyorsunuz.

Hayat boyu bu kadar şaşırdığın başka bir an olmamıştır, olamaz da.

“Kim bu adam?” diye yazmışlar, altında da İstiklal Caddesi’nde, eylemcilerin arkasından çekilmiş bir fotoğraf.

Kalabalığın ortasında bir tekerlekli sandalye. Önünde mavi önlüklü, kafası ve vücudunun muhtelif yerleri sargılı, ayağa zorlukla kalktığı anlaşılan bir adam. Onun

önünde eylemcilerden oluşan bir kalabalık, biraz daha önde polis ordusu. Polislerin arkasında TOMA'lar. Fotoğrafın odağındaki kişi o mavi önlüklü kişi. Yani sen! Ayağa kalkmışsın, sağ kolunu kaldırmışsın.

Kendini kalabalığın içinde bulduğun o gün, Asya'yı görür gibi olmuş, ayağa kalkmıştın, sağ kolunu kaldırmıştın. O ânı köşedeki fotoğrafçılardan biri çekmiş. Seni kadrajın tam ortasına koymuş. Arkadan çektiği için yumruğunu kaldırmışsın gibi görünmüş. Gerçekten etkileyici bir fotoğraf, onun sen olduğunu bilmesen de etkilenirdin.

Fotoğraf o gecenin fotoğrafı oluyor. Herkes paylaşıyor.

"Adam yara bere içinde eyleme gitmiş. Helal!" gibi yorumlar.

"Bu kareden sonra hiçbir bahanemiz kalmadı arkadaşlar. O bu halde yürüyorsa sen nereye duruyorsun? #Direniyoruz!" gibi motive edici mesajlar.

"Bazı kahramanlar pelerin takmaz, hastane önlüğü giyerler!" Yanında alkış ve yumruk emojileri.

"Yaralı adam, Türkiye'nin suretidir arkadaşlar. Yaralandık ama yıkılmadık, ayaktayız!" Yanında zafer işareti. "Yaralı adam" kalıbı yerleşiyor mesajlarda.

Sinema Tanrısı'ndaki kız, Melisa tweet atmış. "Lamı cimi yok, bu adam her kimse benim cumhurbaşkanı adayım odur. Çok net. #YaralıAdamForPresidency"

Onun yüz binlerce takipçisi bu tweet'i beğenmişler, yeniden paylaşmışlar, etkileşime boğmuşlar. Böyle böyle birkaç saat içinde gözünüzün önünde "Yaralı Adam" mitleşiyor ve daha da önemlisi *trend topic* oluyor. Yeniden TT'sin ama bunu sadece birkaç kişi biliyor.

Başka karelerin de düşüyor sonra. Tekerlekli sandalyede kalabalığın arasında sandalyeni sürerken mesela.

Biber gazı kapsülünü dumanı püskürtürken ve sen ona dehşet içinde bakarken.

En çok paylaşılanlardan biri de yere kapaklanıp ağladığın sahne.

“Halimiz daha iyi özetlenemezdi. Yere çöksek de ağlasak da bitmedik daha. Yaralarımızı saracağız,” diye yazmış Nehir diye biri. Büyütüyorsun profil fotoğrafını, bu senin liseden arkadaşın Nehir.

Dalgacı dizi sayfası *Film Makarası* ise, “Netflix’in yerinde olsam bu adamı bulur, hemen filmini, hatta dizisini çekerdim,” diye yazmış.

Haber siteleri ve gazetelerin web siteleri de seni haber yapmışlar. *Logos*’un ve *Oksijen*’in ana sayfasında ilk habersin.

Bu sırada tabii ki paylaşımların hepsi pozitif değil. Bu eylemlerden, protestolardan rahatsız olan cenahın medya organları haberi farklı görmüşler. Onlar “Yaralı Adam” yerine “Mumya” demeyi tercih ediyorlar. “Mumya provokatör mü ajan mı?” gibi başlıklar atmışlar.

Ama o kesim bile bu haberleri olumsuz mesajlarla desteklememiş. Yaralı Adam’ı kötüleyen haber tweet’lerinin beğenileri düşük. Sanki o kesimden bile, kanaat önderleri farklı bir şey dese de, sana sempati duyanlar var.

Diğer sosyal medya platformlarına da bakıyorsunuz. Meğer Yaralı Adam asıl TikTok’ta fenomen olmuş, oradakiler bu figüre Mumya demeyi tercih ediyorlar ve yapay zekâyla yapılmış İstiklal’de Mumya videolarıyla dolup taşıyor TikTok. Uyuyan ruh uyandı, diyorlar.

Televizyonu açıyorsun. Bir tartışma programı, yorumcular senin hakkında konuşuyorlar. “Bu bir hafta önce gerçekleşen bir gösteriden bir kare, yeni düştü, sosyal medyada herkesin hislerine tercüman oldu. Göreceksiniz, bu yaralı adam hadisesinin çok ilginç sonuçları olacak. Adam sembol oldu şimdiden. Öyle Pikaçu’yla falan yürümez bu işler, Türk halkının gerçek bir sembole ihtiyacı vardı ve işte burada. Görün bakın, bu akşam ey-

lem var. Katılım artacak, millet o ölü toprağını attı üstünden.”

Diğer yorumcu ona gönderilen bir fotoğrafı ekrana yansıtıyor. Bugünkü eylemden bir görüntü. Kafalarını aynen Yaralı Adam gibi saran gençler var, mavi hasta önlüğü giymişler. Yorumcu, “Bu adam kırılma noktasıdır. Duran Adam vardı ya, o bunun yanında hikâye. Şundan daha çarpıcı bir kare gördünüz mü Allah aşkına?”

Başka bir haber kanalına geçiyorsun. Ana Haber Bülteni var orada. Stüdyodaki dev plazma ekrana Yaralı Adam’ın o ikonikleşen fotoğrafını koymuşlar.

“İşte sevgili seyirciler,” diyor kadın sunucu, “bu kare herkesin kalbine dokundu. Belli ki bir hastaneden kalkmış gelmiş bir hasta. Tutamamış kendini, eyleme katılmış. Zorlukla ayağa kalkıyor, halkın duruşunu gösteriyor. Bakın, kimdir bu adam, bilmem etmem, kimse de bilmiyor. Ama ben onu buradan alkışlamak istiyorum,” diyor ve canlı yayında alkışlamaya başlıyor.

Kadının alkışlaması çok hoşuna gidiyor. Alkışlanmayı özlediğini fark ediyorsun.

Peki diğer cenah seni nasıl yorumluyor, bunu merak ediyorsun. O kanallardan birini açıyorsunuz, bir bakan konuşuyor. Sertliğiyle meşhur bir bakan bu, muhtemelen sana “provokatör” falan diyecek. “Yaralı bir vatandaşımız da oradaymış. Hasta yatağından kalkıp gösteriye katılmış. Bu noktada, belki bizim de bir özeleştirme yapmamız gerekir,” diyor. Kulaklarına inanamıyorsun. Bu bir şaka mı? Acaba trafik kazasında gerçekten öldün de beynin son anlarında sana böyle bir oyun mu yapıyor derken...

Gülin hızla odana giriyor.

“Gördünüz değil mi?”

“Evet, evet.”

“Ay inanamıyorum gerçekten. Nihayet şans yüzümüze güldü,” diyor menajerin, avuçlarını göğse açarak.

Yüzünde kocaman bir gülümseme. Hafifçe sana sarılıyor. “Hadi geçmiş olsun. Kâbus bitti,” diyor.

Hemen oturuyor oradaki koltuğa. Tabletinde çıkan haberlerin bir kısmını gösteriyor.

“Kaan, resmen herkesin kahramanı oldun. Yani tamam herkesin değil ama bir kesimin diyelim. Sanatın asıl müşterisi de onlar. Belki ulusal kanalda değil de dijitalde başlarız diye düşünüyorum. Şöyle düşündüm. Hemen değil ama haftaya çıkacaktı galiba masken ve yüzdeki sargılar... Haftaya basın toplantısı düzenleriz. Sargılarla gelirsın, orada yavaş yavaş yüzündeki sargıları çıkarırsın... Ve sürprizzz! Nasıl?”

“Bilmiyorum,” diyorsun.

Gülin şaşıyor. “Nasıl, anlamadım?”

“Erken,” diyorsun.

“Erken değil, tam zamanında. Yüzün tam iyileşmeli. Böyle arada bir kıvam etkileyiciliği artırır.”

Sessiz kalıyorsun. Gülin de eli çenesinde düşünüyor, senin suyuna da gitmek istiyor.

“Tamam, tamam. Haklısın. O şekilde görünmek istemiyor olabilirsin. Biraz daha bekleriz. Yüzün de iyileşmiş olur. Hem ortalık biraz daha sakinleşince ortaya çıkmak daha doğru olur. Politik açıdan da mantıklı. Bak ne diyeceğim, geçen Aziz Bey’le başka bir proje için konuşuyorduk. Seni sordu, nerelerde olduğunu falan. Biraz kafasını dinliyor dedim. Anladığım kadarıyla senden sonra piyasaya sürdüğü bu sakallı jönlerden beklediği randımanı alamamış. Şey dedi, bu yeni jönlerde şeytan tüyü eksik, eski kuşakta şeytan tüyü vardı, dedi. Tam net söylemedi ama bence yolunu yaptı, tekrar seni dizilerinde oynatmayı düşünüyor. Şimdi bu Yaralı Adam mevzuuyla birlikte daha da ilgilenir seninle. Adamın dizileri hâlâ her gün birinci. Şöyle bir ay sonra çıkarız ortaya. Yeni, iddialı bir iş var, orada başrol yapabilir seni.”

Çok iştahlı anlatıyor menajerin. Gözünde o altın yılların canlanıyor. Manşetlerden inmediğin, ratingleri bazen tek başına süpürdüğün zirve yılların... Yaralı Adam'ın ikonlaşmasıyla sanatındaki eksik tarafı da kapattın, herkes senin politik olarak boş olmadığını fark edecek. Röportajlarında çocukken oynadığın roller veya gençken aldığın ödüller değil, şimdi başardıkların konuşulacak. Yeni diziler, yeni reklam anlaşmaları, yeni tiyatro oyunları, yeni takipçiler... ikinci baharını yaşayacaksın!

Asya'ya bakıyorsun. O da menajerinin coşkusunu paylaşıyor.

"Görsünler Kaan Balaban kimmiş!" diye bir nara bile atıyor. Topluluğunda, arkadaş çevresinde seni küçük gören, apolitik bir aymaz olduğunu söyleyen tiplerin mosmor oluşlarını hayal ediyor gibi.

Ama senin içinde giderek büyüyen bir kararsızlık var. Kendine dürüstlük sözü vermiştin, bilimsani kararlılığıyla, askerî bir disiplinle kendine karşı dürüst olacaktın. Dürüstlikle baktığında bazı sorular beliriyor kafa. Oraya gerçekten eylemi desteklemeye mi gittin? İnsanların orada neden toplandığını hatırlamıyorsun bile. Asya'yı gördün ve onu bulmak üzere yola çıktın. Tamam bir süredir içinde bir isyan ateşi yanıyor ama o günkü asıl motivasyonun buydu.

Diğer yandan, Yaralı Adam olduğunu açıklamak büyük risk. Senin için olan riskler o kadar önemli değil ama hareket için risk, orada toplanan binlerce, onların temsil ettiği milyonlar için risk. Yaralı Adam'ın senin gibi düne kadar halkın her kesiminden tepki toplamış biri olması o günkü dayanışma ruhunu zedeleyebilir. Diğer medya bunu koz olarak kullanabilir. Neden o halde olduğunun izini sürebilirler, yaptığın kaza ve kanındaki psilosin miktarı, hepsi değişir.

Dürüst olman gerekirse, kararsızsın. Bir tarafın Yara-

lı Adam olmakla övünüyor, bunu dünyaya ilan etmeyi diliyor. Diğer tarafın bunun yanlış olduğunu biliyor.

O iki tarafın savaşıırken, “Dizi düşünmüyorum,” diyerek zaman kazanıyorsun.

Menajerin şaşıyor, “Tamam, film de olur. Dijitale mini dizi de olabilir,” diyor.

Asya’dan telefonunu rica ediyorsun. Bir kişinin yorumunu merak ediyorsun konu hakkında. Arama kısmına Kel Örümcek yazıyorsun.

Kel Örümcek de konuya dahil olmuş tabii, kaçırır mı? Yazdıkları da seni şaşırtmıyor.

“Abi siz neden hemen böyle gaza geliyorsunuz, ilk gördüğünüz kişiye *the one* muamelesi yapıyorsunuz. Ben size söyleyeyim. Bu kesin böyle manita kovalayan bir performans sanatçısı falan. Hasta falan değil. Yoksa çoktan ortaya çıkardı, neden çıkmasın? Herkes onu soruyor. Ama çıkarsa ne olacak, kolpanın tillahı olduğu ortaya çıkacak.”

Gerçekten inanılmaz. Örümcek senin sen olduğunu bilmeden bile seninle uğraşmaya devam ediyor. Aranızdaki çekişme gerçekten kimlikleri, zamanları aşan bir boyutta. Epeydir hissetmediğin tarzda bir öfke içinde kabarıyor. Sadece Örümcek’in uyandırabileceği tarzda, hastalıklı bir öfke bu. Elindeki sargıları istemsizce derinden kopardığını fark ediyorsun.

En kötüsü de ne biliyor musun?

Örümcek haklı.

Kafanı telefondan kaldırıyorsun, menajerine ve Asya’ya bakıyorsun. İkisi de o sargıların içindeki kişinin sen olduğunu herkese duyurmak istiyor. Üstüne yapışacak bir rolün üstüne üstüne geldiğini hissediyorsun. O rol hiç sana göre değil. Ve yine tesadüflerle, senin dışındaki etkenlerle oluştuğu için hiçbir anlamı yok.

Söylediğin şey ikisini de üzüyor:

“Yaralı Adam’ın kim olduğu asla ortaya çıkmayacak,” diyorsun. “Asla.”

KAAN AYNA KARŞISINDA KENDİSİYLE YÜZLEŞİYOR VE ÜÇ AY SONRA

YENİDEN DOĞUYOR

Taburcu olup eve döndükten sonra kaybettiğin zamanı geri kazanabilmek için hızlı hareket ediyorsun.

Bundan sonra ne yapacaksın? Yanıtını aradığın ilk soru bu oluyor.

Onca zaman geçti, Yaralı Adam hâlâ gündemden düşmüş değil. Eylemlerde ve politik tartışmalarda sık sık adı geçiyor. O gün farkında olmadan yarattığın karakteri insanların sosyal medyalarında görmeye devam ediyorsun, kapak görsellerine ve hatta profil fotoğraflarına koyanlar bile var. Dünyada bile diğer direniş simgeleriyle birlikte anıyorlar seni, yani *Scarred Man*’i.

Evet, sosyal medyaya geri döndün, bir aplikasyon sayesinde günde maksimum bir saat bakacak şekilde sınırladın kendini. WhatsApp’ı da tekrar yükledin. Hayret, lise arkadaşların seni gruptan çıkarmamış. Tuncay bir paylaşımında Yaralı Adam’ı övmüş. Ona kalp atıyorsun. Tuncay bunu barış çubuğu olarak anlamış olabilir. Senin içinse sadece “içinden gelen”.

Menajerin sistematik olarak Yaralı Adam kozunu kullanabileceğinizi sana çitlatmaya devam ediyor. Sen de direnmeye devam ediyorsun. Kaan Balaban’ın Yaralı Adam oluşu büyük bir haber. Kariyerin küllerinden doğabilir. Ama sen o kariyeri geçmişinde bıraktın.

Şimdi geçmişinde bırakamadığın tek şey, Örümcek’le arandaki kapanmamış intikam hikâyesi. Yine de olumlu tarafından bakıyorsun. Onunla münasebetinin

hayatına kattıklarını reddemezsin. Hayatını saran parlak ama plastik, sahte tabakayı kazıdı Örümcek.

Hep dediğin gibi insan üzülmeyen bir şey öğrenemiyor.

Örümcek bir konuda daha haklıydı, sektör değiştirmelisin. Ve ne yapacağına sadece sen karar vermelisin.

Düşünceler içinde evde volta atarken Afife Ödülü'ne karşılaşıyorsun. Ani bir öfkeyle parçaladığın, gülen ve ağlayan tiyatro maskelerini birbirinden ayırdığın şu ödül.

Maskelerden ağlayanı eline alıyorsun, yüzüne tutuyorsun. Aynada kendine bakıyorsun. Yüzünün sağ tarafına tam oturdu. Sol tarafın açıkta kaldı, yaralarının hâlâ belli olduğu taraf orası. Çok acayip görünüyorsun. Çok teatral. *Operadaki Hayalet* gibi.

Bu, her zaman çalışır.

Örümcek'in yazdığı o bilgi aklına geliyor, Antik Yunan'da maskelerle oynayan oyuncular... Bir maske yeni yolculuğunda seni özgürleştirebilir. Bağlarından koparabilir.

Maske fikri yeni fikirleri tetikliyor, bir fikir yumağı, bir proje oluşuyor kafanda. Ama hayalini gerçekleştirmek için yeni bir ekip kurman lazım.

Asya'ya, "Şu senin arkadaş," diyorsun. "Ozan."

"Evet canım?"

"N'aptı o, yeni grup buldu mu?"

"Sanmam, hiç duymadım."

"Numarasını verir misin?"

Ozan'ı arıyorsun. Aklına düşen projeden bahsediyorsun. Bu bir müzik grubu. Solist sen olacaksın. Oyunculuk eğitiminde vokal eğitimi almıştın nasılsa. Ozan senden haber aldığına çok mutlu oluyor, projene de bayılıyor. "Ben o gece sendeki potansiyeli görmüştüm zaten, sana sormaya çekiniyordum," diyor.

Humbaba. Grubunuzun adı bu oluyor. *Gılgamış Destanı*’ndan trol gibi dev bir varlık. Borges’in bir kitabında okumuştun onun hakkında. İddialı bir isim ve bu ismin altından kalkacağına inanan cesur bir grupsunuz. Bir vizyonun var. Grubun lideri, başrolü ve vokalisti olarak maske takacaksın. Maskeyi asla çıkarmayacak, kimliğini asla ifşa etmeyeceksin. Yurtdışında bunun çok örneği var ama Türkiye’de neredeyse hiç denenmedi.

Bu gizemli durum tanıtım stratejinizin en güçlü tarafı olacak.

Maskeyi gülen ve ağlayan tiyatro maskelerinden esinlenerek ama Şaman maskeleriyle harmanlayarak Asya’yla birlikte tasarlıyorsunuz. Mezopotamya paganlarının totemleri ve Şamanların figürleri arasında, ahşaptan ilginç bir maske çıkıyor ortaya. Ne gülüyor ne ağlıyor senin masken. Gözleri öfkeyle bakıyor, ağzıysa çığlık atıyor gibi. Munch’un *Çığlık*’ı gibi.

Gülin bu fikre karşıydı, maskeli müzik grubu da nereden çıktı diyordu, ama maskeyi görünce fikrini değiştirdi. Çok beğendi maskeyi ve grubun menajeri oldu.

İmaj kadar şarkılar da önemli tabii. Tarzınız Ozan’ın eski grubu kadar gürültülü değil, o diğer şamanik grup kadar da yumuşak değil, arası. Akustik ve mistik tınılar arada bir elektro gitarla kesiliyor. Od grubundaki gibi etnik enstrümanlar var sahnede, kam davulları gibi vurmalar, yaylı tambur gibi yaylılar, cümbüş gibi telliler. Tam anlamıyla hibrit bir tarz çıkardınız. Hem Batılı hem Doğulu.

Asya mentorunuz gibi. Görünümünüzden sahnenize kadar her detayınızla ilgileniyor. Şarkı sözlerine de katkıda bulunuyor.

Provalar çok iyi geçiyor ve ilk parçalarınız çok hızlı çıkıyor; “Hodbin”, “Vesvese”, “Matitas”, “Obur”, “Lal” ve “Canavar.” Her kelimenin etimolojik açıdan ilginç bir köken hikâyesi var. Bu hikâyelerin ilk röportajlarda medya-

ya gerekli malzemeyi vereceğini ve dinleyici için de ilgi çekici olacağını biliyorsun.

Humbaba'nın bu altı şarkıdan oluşan ilk albümü için stüdyo sürecini iki haftada atlatıyorsunuz. Albümün adı *Yara İzleri*. Ne de olsa kelimeleri anlatıyorsunuz ve Arapçada kelime yara izi anlamına geliyor. Araplar ta o zamandan anlamışlar, kelimelerin sesle, harfle duyanda ve okuyanda yara açtığını.

Gülin albüm çıkar çıkmaz bütün oyuncularına albümü paylaşmaları yönünde ricada bulunuyor. En düşüğü iki milyon takipçili sosyal medya hesapları bu albümü çeşitli övgülerle paylaşınca grubun adı hızla yayılıyor.

Görselleriniz çok etkileyici. Hayko Cepkin'in fotoğrafçısıyla çalışıyorsunuz. Sahne şovu ve dekor konusunda da Nordik gruplardan ilham alıyorsunuz.

Sonra ısınma konserleri başlıyor. Bu konserleri de o ünlü oyuncular yerinde izleyip sosyal medyalarında paylaşınca Humbaba etrafında büyük bir merak dalgası oluşuyor. Basın peşinize düşüyor. Gazete röportajlarında soruları yazılı yanıtlıyorsunuz, bir televizyon programıysa sesini değiştiren ses modülüyle ve maskeyle katılıyor. Gülin kanal binasına gelirken, kuliste, koridorlarda tanınmaman için tüm önlemleri aldı.

Kimliğini gizli tuttuğun sürece gizemin çekim gücü herkesi gruba çekiyor. "Kim bu Humbaba?" sorusu hem başlıklarda hem zihinlerde asılı kalıyor.

Albümün gala konseri tüm hikâyenin başladığı Tamu'da gerçekleşecek. Bu konser için bir kampanya başlatıyorsunuz. On kişiye sosyal medyadan davetiye veriyorsunuz. Üstelik davetliler birer parçada grubun konuğu olarak sahneye çıkacaklar. Sizinle aynı sahnede perküsyonlardan birini çalacaklar. Bu ilginç kampanya epey ilgi çekiyor sosyal medyada. Bir röportajında, "Sahne ile salonu ayrı yerler olarak görmüyoruz. Sahnemiz seyircimize

açık. Onları ritüelin bir parçası yapmak için bu gibi birlikteliklere devam edeceğiz,” diyorsun, bu söylemin de sosyal medyada takdir topluyor.

On kişi seçilirken sen de işin içine giriyorsun. Hangi sosyal medya hesapları başvurmuş, bir bakıyorsun. Hiç şaşırmadın, Kel Örümcek de onlardan biri. Hiç kaçırır mı!

“Bu elemanı seçelim,” diyorsun.

Gülin ona kişisel mesaj gönderiyor, kimliğini gizlemeye çalışan Kel Örümcek, “Fatih Tokgöz” adını veriyor. İsmi gösterip, “Bu, son şarkıda çıksın,” diyorsun.

Kel Örümcek’in hesabına bakıyorsun. Tahmin ettiğin gibi. Grubun hayranı olmuş. Etimoloji onun zayıf karnıydı, onu zayıf karnından vurdun. Şarkılarınızdan “Canavar” a ilham veren kelimeyi onun hesabındaki bir mesajdan görüp seçmiştin zaten. Sanatsal planıyla intikam planını paralel yürüttün.

Görüyorsun ki tuzağa düşmüş. Bir tweet’inde, “Nihayet ne dediğini bilen bir müzik grubu, boş yapmıyorlar,” diye yazıp tam da o şarkını paylaşmış Kel Örümcek.

Konser öncesi çok heyecanlısın. Bu gece birçok açıdan çok özel. Maskeyi her taktığında yeni bir karaktere büründüğünü hissediyordun ama bu defa daha da fazlası oluyor. Kuliste sahne kıyafetini giyiyorsun, maskeni takıyorsun ve değişimi iliklerine kadar hissediyorsun. Sanki bugüne kadar bu topraklarda inanılan varlıklarla, tapınılan putlarla ve korkulan kudretlerle bağlantı kurmuşsun gibi...

İlk şarkı olan Humbaba marşının başlamasıyla mekânda oluşan enerji seni iyice havaya sokuyor. Şarkının enstrümantal kısmı bitmeye doğru sahneye adımını atıyorsun ve seyircinin “Hum-ba-ba, hu-hum-ba-ba!” tezahüratlarıyla Humbaba olarak yeniden doğuyorsun.

Performans tıklar tıklar ilerliyor. Her şarkıda bir konuk trügü çok iyi çalışıyor. Şanslı seyirciye kam davullarını

çalabilecekleri Şaman tokmaklarını veriyorsunuz, onlar da size uyum sağlıyor. Şarkıların ritimleri basit zaten, hata yapsalar da grup olarak duymazdan gelebiliyorsunuz. Seyirci kendi arasından bir temsilcinin sahnede olmasından çok hoşlanıyor. Sahne ve salon arasındaki sınır silinmiş gibi, bu tüm performansın ortak bir ritüel olduğu hissini güçlendiriyor.

Teatral performansınla kalabalığı avucunda tutuyorsun, hareketlerinle onları resmen yönetiyorsun.

Son şarkıya geliyorsunuz. “Humbaba, Fatih Tokgöz’ü ritüele davet eder,” diyorsun. Zafer sahneye çıkıyor. El sıkışıyorsunuz. “Büyük hayranınızım,” diyor Zafer. Bu çok hoşuna gidiyor. Ona tokmakları hafifçe eğilerek veriyorsun. O da çocuk gibi heyecanla geyik derisinden yapılmış, üstünde Şaman desenlerinin olduğu o çok özel perküsyonun, kam davulunun arkasına geçiyor.

Örümcek arkanda perküsyon çalarken vokal yapmak çok ilginç bir his. Biraz da o senin gölgede dursun.

Şarkının ortasında enstrümantal bir bölüm var, savaşa gidecek bir kabilenin gerilimini anlatıyor. Örümcek, o savaş tamtamlarını andıran ritme büyük bir coşkuyla eşlik ediyor. Davullar çalıyor: *Güm güm, tata, güm güm, düm düm taka, düm düm!* O sırada dönüyorsun Zafer’e. Biraz onu izliyorsun. Sahneye, nihayet ve gerçekten sahneye çıkmış olmaktan dolayı çok mutlu trol. Her daim sıkıştığı karanlıkta değil şimdi, ilk defa spot ışıklarının altında olmanın keyfini çıkarıyor.

Onu gösteriyorsun seyircilerine. Seyirci alkışlıyor. Trolün yüzünde güller açıyor.

Sonra sırtını seyirciye dönüp Zafer’in tam karşısına geçiyorsun. Orada duruyorsun. Zafer sana bakıyor, bir yandan ritmi devam ettiriyor tokmaklarla.

Düm düm taka düm düm, güm güm tata güm güm!

Ellerini ensene götürüyorsun, maskenin arkasındaki

kıskacı açıyorsun, maskeyi kafanda tutan aparat gevşiyor. Avucunu maskeye götürüyorsun ve maskeyi çekip oradan alıyorsun.

Kaan Balaban olarak karşısındasın şimdi.

Güm güm tata gü... Zafer'in elinden düşüyor tokmaklar. Donakalıyor resmen. Spotun altında olmasına rağmen trolün yüzüne gölge düşüyor. Seninse yüzün aydınlanıyor adeta.

Kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyorsun.

Yavaşça yanına gidiyorsun ve kulağına, "N'oldu, niye çalmıyorsun?" diyorsun. Hiçbir şey diyemiyor tabii. Dilini yutmuş gibi duruyor öylece.

Maskeni yüzüne takıyorsun, yeniden Humbaba'sın.

Sahne önüne gelip mikrofonun başına geçiyorsun, kollarını iki yana kaldırıyorsun. Seyirciler tezahüratlarla ve çığlıklarla sana karşılık veriyor. Şarkının son kıtasını söylemeye başlıyorsun.

Kimi zaman hikâyenin kahramanı kimi zamansa kurbanı olduklarını düşünen insanların gösterisi hız kesmeden devam ediyor.

Hayır, hiç kendini kandırma, bu ne “yasak” ne “sansür”, bunun adı otosansür. Sen bizzat kendini susturuyorsun. Linç başladığından beri büründüğün sessizlik bile sanatın özgür, dışavurumcu ve isyankâr doğasıyla çelişmiyor mu? Her türlü duyguyu taklit etmekle yükümlü olan sen, yani aktör, içindeki gerçek duyguları, öfkeyi, hayal kırıklığını, üzüntüyü yansıtamıyorsun. Çünkü istemiyorlar. Sahneye dön soytarı, diyorlar. Sinema perdesi, televizyon ekranı veya tiyatro sahnesi, bunlar olur. Ama başka bir yerde, başka bir konuda konuşamazsın.

Al repliklerini ve oku. Asla senaryodan çıkma. Sakın ha, doğaçlama yapayım deme!

Türkiye'nin en ünlü oyuncularından Kaan Balaban ansızın başlayan bir linç hareketinin hedefi olur. Gizemli bir sosyal medya trolünün başlattığı linç gün geçtikçe sadece kariyerini değil, akıl sağlığını ve özel hayatını tehdit eden bir kâbusa dönüşür.

Bir yanda alkışlarla beslenen bir aktör, diğer yanda klavye başında nefret kusarak var olan isimsiz bir trol. Ülke yangın yeriye kendi küçük savaşlarında debelenen iki adamın kıyasıya düellosu.

Doğu Yücel, şimdiki zamanı, burayı anlatıyor, iki erkeğin ego savaşı üzerinden bir toplum portresi çiziyor. Dizi sektörünün adaletsiz çarkları ve sosyal medyanın acımasız mahkemeleri ülkede olup bitenlerle iç içe geçiyor. *Trol*, üstümüze yapışan rolleri, aileden devralınan kimlikleri ve görünmez zincirlerimizi kara komediyle ifşa ediyor.

İlk sayfasından okuru içine çeken, son sayfasına kadar merak ve gerilimi canlı tutan, sağ gösterip sol vuran, bol sürprizli bir roman bu. Adı üstünde, *Trol!*

#televizyondünyası #sosyalmedya #linçkültürü #oyunculuk #brecht #şamanizm

canyayinlari.com | f | x canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6679-4

9 789750 766794